Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017 Συμεών τοῦ Θεοδόχου καί Ἄννης τῆς Προφήτιδος, Ἀδριανοῦ καί Εὐβούλου Μαρτύρων, Ἀζαρίου Προφήτου, Παύλου καί Σίμωνος Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2151

Ἀστυνόμευσις τῆς σκέψεως ἐπιβάλλεται διά τῶν νέων Θρησκευτικῶν;

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη,*** *Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Πανελ. Ἑνώσεως Θεολόγων*

Μὲ τὴν ἱστορικὸ καὶ συγγραφέα Σώτη Τριανταφύλλου δὲν μπορεῖ κάποιος εὔκολα νὰ συμφωνήσει, ἰδιαίτερα μάλιστα, μὲ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀφετηριακὲς ἀξιακές της θέσεις, ἀλλὰ καὶ τὶς συμπερασματικές της κρίσεις. Ὅμως, μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐπισημάνσεις της στὸ βιβλίο της «Πλουραλισμός, Πολυπολιτισμικότητα, Ἐνσωμάτωση, Ἀφομοίωση»[1] ἀξίζουν ἰδιαίτερης προσοχῆς καὶ ἔρευνας. Γιὰ παράδειγμα, εἶναι ἀξιοπρόσεκτες οἱ παρακάτω παρατηρήσεις της, οἱ ὁποῖες κονιορτοποιοῦν τὸ μῦθο τῆς πολυπολιτισμικότητας, ὡς ἕνα δῆθεν ἀνθρωπιστικὸ ἰδεῶδες κι ὡς ἕνα ἰδεατὸ κοινωνικό, πολιτισμικὸ καὶ πολιτικὸ κατασκεύασμα.

Στὸ προαναφερόμενο βιβλίο της, ἡ Σώτη Τριανταφύλλου τονίζει ὅτι **«ἡ διανοητικὴ καταγωγὴ τῆς πολυπολιτισμικότητας εἶναι μαρξιστική»**[2]. Ὁ μαρξιστικὸς τρόπος σκέψης, σύμφωνα μὲ τὴ συγγραφέα, ἀπέρριψε ὡς μισαλλόδοξο καὶ διχαστικὸ τὸν πλουραλισμὸ (δηλαδή, τὴν πλήρη ἀφομοίωση τῶν ξένων στὸν κοινωνικὸ κορμὸ στὸ πλαίσιο τῆς ἀνώτερης, ἔναντι τῶν ἄλλων πολιτικῶν συστημάτων, φιλελεύθερης δημοκρατίας)[3] καὶ ὁδήγησε σ' ἕνα **πολυπολιτισμικὸ πλαίσιο** (στὴν ἀντίληψη δηλαδή, ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ εἶναι ἴσοι καὶ ὅλοι καλοί, γι' αὐτὸ καὶ ἀπαιτεῖται ἡ τριτοκοσμοποίηση τῆς Δύσης, στὸ πλαίσιο τοῦ «σεβασμοῦ» τῶν μεταναστῶν)[4], ποὺ δὲν προσφέρει καμία λύση στὰ μεγάλα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ σημερινὲς δυτικὲς κοινωνίες[5].

Ἀντιθέτως, τὸ πολυπολιτισμικὸ αὐτὸ πλαίσιο, εἶναι μία ἀπὸ τὶς κυριότερες αἰτίες τῶν δεινῶν τῶν σύγχρονων δυτικῶν κοινωνιῶν, ἐπειδή, ἀκριβῶς, ἀποτελεῖ μία πρακτικὴ κατακερματισμοῦ καὶ ἐξασθένισης τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ἡ πολυπολιτισμικότητα, θὰ τονίσει ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Λογικῶς καί θεολογικῶς ἀπαράδεκτος καινοτομία

ΠΛΑΝΗ Ο ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΣ ΔΥΟ ΑΓΙΩΝ ΠΟΤΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΜΙΑΝ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Πρόκειται διά ἕνα νεωτερισμόν, ὁ ὁποῖος δέν ἔρχεται διά νά λύση κάποιο ὑπαρκτόν Λειτουργικόν ἤ Τελετουργικόν πρόβλημα, ἀλλά διά νά δημιουργήση Τελετουργικόν πρόβλημα, μέ προεκτάσεις καί ἐπιπτώσεις εἰς τήν Δογματικήν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γράφει ὁ ***πρωτοπρεσβ. π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης***

Ἡ προϊστορία αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου

Ἕνας παλαιός μαθητής μου στό Ἐκκλησιαστικό Λύκειο Ἀθηνῶν, καί σήμερα πρωτοπρεσβύτερος σέ ὅμορη Μητρόπολη τῶν Ἀθηνῶν, μέ πολύ συνειδητοποιημένη ποιμαντική διακονία, μέ εἶχε ρωτήσει πρίν ἀπό δύο χρόνια ἄν εἶναι δυνατόν νά καθαγιάζονται δύο ἤ περισσότερα Ἅγια Ποτήρια σέ μιά Θ. Λειτουργία, γιατί ὁ ἴδιος εἶχε ἰδεῖ μέ τά μάτια του σέ ἐνορίες τῆς Καστοριᾶς καί τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς νά εἰσοδεύονται κατά τήν Μεγάλη Εἴσοδο δύο Ἅγια Ποτήρια! Τοῦ εἶχα ἀναπτύξει τότε προφορικά τήν ἐπιχειρηματολογία μου, ἀποδεικνύοντας ὅτι **αὐτό εἶναι ἀπαράδεκτο, καί λογικά καί θεολογικά** καί ἐκεῖνος μέ παρεκάλεσε νά δημοσιεύσω αὐτά, διότι –ὅπως μοῦ εἶπε– ἔχει προκληθεῖ μεγάλη σύγχυση ἐπί τοῦ προκειμένου.

Τότε, δέν θεώρησα τό θέμα ἐπεῖγον, μοῦ φάνηκε, μάλιστα, καί ὑπερβολικός ὁ φόβος του γιά τήν ἐξάπλωση μιᾶς τόσο αὐτονόητα παράλογης καί ἀθεολόγητης τελετουργικῆς πράξεως, καί, δεδομένων τῶν πολλῶν ὑποχρεώσεών μου, τό πρᾶγμα ἔμεινε σέ ἐκκρεμότητα.

Ὅμως, πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες, πληροφορήθηκα καί ἀπό ἄλλα πρόσωπα ὅτι ἡ ἀπίστευτη αὐτή τελετουργική αὐθαιρεσία πραγματοποιήθηκε καί σέ κεντρικό Ναό τῶν Ἀθηνῶν(!), ὁπότε θεώρησα ὑποχρέωσή μου νά ἀσχοληθῶ μέ αὐτήν κατά ἀπόλυτη προτεραιότητα.

Περιγραφή τῆς Τελετουργικῆς παρεκτροπῆς

Κατ' ἀρχάς, πρίν προχωρήσω στήν ἀνασκευή τῆς ἀνωτέρω Τελετουργικῆς παρεκτροπῆς, εἶναι ἀνάγκη νά περιγράψω λεπτομερέστερα τό πρόβλημα, καί γιά κείνους –κυρίως λαϊκούς– πού δέν ἔχουν ἰδιαίτερη ἐξοικείωση μέ τήν Τελετουργική ἀλλά καί γιά τούς Κληρικούς, πού δέν συνέπεσε νά ἀντιληφθοῦν τό θέμα.

Πρόκειται γιά ἕνα νεωτερισμό, ὁ ὁποῖος **δέν ἔρχεται γιά νά λύση κάποιο ὑπαρκτό Λειτουργικό ἤ Τελετουργικό πρόβλημα, ἀλλά γιά νά δημιουργήση Τελετουργικό πρόβλημα**, μέ προεκτάσεις καί ἐπιπτώσεις στήν Δογματική τῆς Ἐκκλησίας μας, δεδομένου ὅτι ἡ Τελετουργική εἶναι ὑλοποίηση καί πραγμάτωση τῆς Δογματικῆς.

Ὑποτίθεται ὅτι ὁ νεωτερισμός ἔρχεται, γιά νά δώση λύση στήν ἀντιμετώπιση τῆς δυσχερείας τῶν Λειτουργῶν νά κοινωνήσουν πάρα πολλούς πιστούς ἀπό τό Ἅγιον Αἷμα πού περιέχεται σέ ἕνα Ἅγιο Ποτήριο, γι' αὐτό καί ὑπαγορεύει στούς Λειτουργούς νά …καθαγιάζουν σέ κάθε Θ. Λειτουργία, δύο, τούλάχιστον, Ἅγια Ποτήρια, ὥστε τό περιεχόμενό τους σέ Νάμα, μετά τήν Μεταβολή του σέ Ἅγιο Αἷμα, νά ἐπαρκέση γιά ὅλους τούς μεταλαμ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡσυχία μέσα εἰς τὸν θόρυβον

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Συχνά οἱ μοναχοί τῶν μεγάλων μοναστηριῶν, μέ τίς ἀτέλειωτες οἰκοδομικές ἐργασίες καί τούς καθημερινούς ἐπισκέπτες, παραπονοῦνται, γιατί χάνουν τήν ἡσυχία τους καί δέν μποροῦν νά ἐκτελέσουν τά πνευματικά τους καθήκοντα. Τούς ἀπασχολεῖ ἔντονα αὐτό τό θέμα, γιατί δίχως τήν ἡσυχία ἡ προσευχή τους εἶναι δύσκολη, ἄν ὄχι ἀδύνατη. Βλέπουν ὅτι στό μοναστήρι ἔχουν περισσότερες μέριμνες καί περισσότερο σωματικό κόπο ἀπ' ὅ,τι εἶχαν στόν κόσμο. Ἡ πραγματικότητα αὐτή τούς δημιουργεῖ πολλούς λογισμούς, πού καταλήγουν στό λογικό συμπέρασμα ὅτι πρέπει νά φύγουν ἀπό τό μοναστήρι καί νά πᾶνε σέ κάποιο κελλί τῆς ἐρήμου, χωρίς νά πολυσκέφτονται ὅτι κι ἐκεῖ θά ἀντιμετωπίσουν διάφορα προβλήματα, τά ὁποῖα ἐπίσης θά τούς καταπονοῦν. Ἀνικανοποίητοι στό μοναστήρι, ἀνικανοποίητοι καί στήν ἔρημο. Καί πάντα ἡ πρόχειρη λύση τῆς συνεχοῦς μετακίνησης ἀπό περιοχή σέ περιοχή, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά βροῦν τόν ἰδανικό τόπο, γιά νά «ἡσυχάσουν».

Οἱ πολύπειροι παλαιοί ἀσκητές ἔλεγαν ὅτι τήν πνευματική ὠφέλεια καί προκοπή δέν τήν ἐξασφαλίζει κάποιος ἀπό τόν τόπο στόν ὁποῖο διαμένει, ἀλλά ἀπό τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ζεῖ. Τήν ἀλήθεια αὐτή πρέπει νά γνωρίζουν οἱ ἀνικανοποίητοι μοναχοί, γιά νά στρέψουν τό ἐνδιαφέρον τους στόν τρόπο ἄσκησης.

Παρόμοιο πρόβλημα ἀντιμετωπίζουν καί πολλοί χριστιανοί στόν κόσμο, οἱ ὁποῖοι ἐνοχλοῦνται ὑπερβολικά ἀπό τούς θορύβους τῶν γειτόνων τους, χάνουν τήν ἐσωτερική τους γαλήνη καί δέν μποροῦν νά ἀξιοποιήσουν τόν ἐλεύθερο χρόνο τους μέ μελέτη καί προσευχή. Αὐτοί, βέβαια, γιά πολλούς λόγους δέν μποροῦν νά μετακινηθοῦν, γιά νά ἐξασφαλίσουν καλύτερο περιβάλλον καί καταπονοῦνται διαρκῶς, χωρίς ἐλπίδα βελτίωσης τῆς ἐνοχλητικῆς κατάστασης στήν ὁποία βρίσκονται.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀγιορείτης ἔλεγε ὅτι τήν ἡσυχία τήν ἐξασφαλίζουμε καί μέσα στό θόρυβο «καλλιεργώντας τόν καλό λογισμό». Πρόκειται προφανῶς γιά πνευματικό ἄθλημα πού προϋποθέτει σταθερή στάση. Πρέπει νά θεωροῦμε τούς ἐξωτερικούς θορύβους «ἰσοκράτημα στή μυστική μας ψαλμῳδία» καί ὅλους τούς θορυβοποιούς νά τούς εὐγνωμονοῦμε, γιατί μᾶς ἀναγκάζουν νά βρισκόμαστε σέ ἐγρήγορση. Νά τούς βλέπουμε ὡς εὐεργέτες μας καί νά μή τούς ἐλέγχουμε. Μέ καλούς λογισμούς καί ταπεινό φρόνημα μποροῦμε νά κάνουμε τά καθήκοντά μας, χωρίς νά ἐνοχλοῦμε κανένα καί χωρίς νά ἐνοχλούμαστε ἀπό κανένα.

Ὁ πνευματικός ἀγωνιστής πρέπει νά βιώνει τήν ἡσυχία ὡς κατάσταση πού διαμορφώνεται κυρίως στόν ἐσωτερικό του κόσμο. Μέ τόν τρόπο αὐτό τήν ταραχή τῶν ἐξωτερικῶν θορύβων θά τήν ἀντιμετωπίζει μέ ὑπομονή, χωρίς ἐκνευρισμούς καί ἐπιθέσεις σ' αὐτούς πού τούς προκαλοῦν.

Στ. Γιαγκάζογλου: Ἡ πολιτεία ἀποφασίζει, ὄχι ἡ Ἐκκλησία

Τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 2008 ὁ κ. Σταῦρος Γιαγκάζογλου ὡς σύμβουλος τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου εἶχε ἀποστείλει πρὸς τὸν τότε Ὑπ. Παιδείας κ. Εὐρ. Στυλιανίδη «ὑπόμνημα σχετικὰ μὲ τὴν ἐγκύκλιο τοῦ ΥπΕΠΘ περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά», τὸ ὁποῖον συνυπέγραφεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου κ. Παντελῆς Καλαϊτζίδης ὡς πάρεδρος ἐπὶ θητείᾳ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου. Ἡ αἰτία ἦτο ἡ ἐγκύκλιος τῆς 10ης Ἰουλίου 2008 τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Νέας Δημοκρατίας, μὲ τὴν ὁποία ὅλοι οἱ μαθηταί –καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι- εἶχαν πλέον δικαίωμα ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐζήτουν, δίχως καμίαν περαιτέρω ἐπεξήγησι.

Εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑπόμνημα ὑπεστήριζαν σθεναρῶς ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν «οἱ γονεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασφαλίζουν γιὰ τὰ παιδιὰ τους μόρφωση καὶ ἐκπαίδευση, ἡ ὁποία νὰ συμφωνεῖ μὲ τὶς δικές τους θρησκευτικὲς καὶ φιλοσοφικὲς πεποιθήσεις». Ὑπενθυμίζομεν ὅτι εἰς πρόσφατον δημοσκόπησιν ἐγκύρου φορέως τὸ 1/3 ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ παραμείνῃ ὡς ἔχει, ἐνῶ ἄλλο 1/3 ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ τὸ μάθημα νὰ προσλάβῃ καθαρῶς ὁμολογιακὸν ἢ κατηχητικὸν χαρακτῆρα. Συμφώνως μὲ αὐτὸ εἰς τὰ σχολεῖα θὰ πρέπῃ νὰ ἐπικρατήσῃ ἕνα μάθημα, τὸ ὁποῖον νὰ ἱκανοποιῇ ἑπομένως τὸ ἄνω τοῦ 60% τῶν γονέων.

Ὑπονομεύουν τήν ἐθνικήν ταυτότητα;

Ὡστόσο οἱ συντάκται τοῦ ὑπομνήματος ἀπορρίπτουν τὸ ὁμολογιακὸν μάθημα, διότι αὐτὸ θὰ ὡδήγει εἰς «τὴν ἐκχώρησιν τῆς εὐθύνης τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἀπὸ τὴν Πολιτεία στὶς ἐπιμέρους θρησκευτικὲς κοινότητες. Θὰ εἶναι ἡ χειρότερη ἐξέλιξη, δεδομένης τῆς μόνιμης ροπῆς τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν φονταμενταλισμὸ καὶ τὴν παραδοσιοκρατία». Ὅμως σήμερα δὲν ἀρνοῦνται τὸ μάθημα νὰ εἶναι ὁμολογιακὸν διὰ τοὺς Παπικούς, τοὺς Μουσουλμάνους καὶ τοὺς Ἑβραίους, παρὰ μόνον διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους, ἄν καί ἀπὸ τὸ 2005 συνεφώνησαν οἱ Παπικοὶ νὰ διδάσκωνται ἀπὸ τὰ ἴδια βιβλία μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους. Ἄραγε ἡ ἀναφορὰ εἰς φονταμενταλισμὸν καὶ παραδοσιοκρατία στοχεύει εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Ὑποστηρίζουν ἐπίσης ὅτι «στὰ Βαλκάνια καὶ στὴν νοτιοανατολικὴ Εὐρώπη ἡ θρησκεία ὑπῆρξε σχεδὸν πάντα παράγων ἐθνογένεσης». Ἂν αὐτὸ ἰσχύει τότε δὲν εἶναι ἀποτρεπτικὸν εἰς τὸ νὰ διδάσκωνται οἱ μουσουλμάνοι τὸ Ἰσλὰμ τώρα ποὺ καὶ τὰ γεωπολιτικὰ εὐρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὑποβολεῖς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι αἱ μασονικαὶ στοαί

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Παπαδάκη***

Ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι ὑποχρεοῦνται νὰ λάβουν θέσιν

Ἡ σύναξη - σύνοδος τῶν 10 προκαθημένων τῆς Ἐκκλησίας στὴν Κρήτη δὲν ἔλυσε κανένα πρόβλημα ὡς ἀνεμένετο, ἀλλ' ἐδημιούργησε νέα μὲ τὸν ἀντορθόδοξο τρόπο συγκλήσεως καὶ λειτουργίας της καὶ μὲ τὶς προκατασκευασμένες ἀποφάσεις της. Κατευθυνομένη ἀπὸ τὰ παρασκήνια καὶ τὸν αἱρετίζοντα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο (συγκρητιστικὸς οἰκουμενιστής), **ἔθεσε πρὸ τῶν εὐθυνῶν του κάθε Χριστιανό, μέλος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας** καὶ ἰδιαίτερα τοὺς θεολόγους, τοὺς κληρικούς, τοὺς μοναχοὺς καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων. Ἀπαίτηση ἐξ ἄλλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι **ὁ κάθε ἐπίσκοπος νὰ λάβει θέση προσωπικὰ καὶ ὡς μέλος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ποὺ ἀνήκει,** ἂν ἀποδέχεται τὴ σύναξη - σύνοδο καὶ τὶς ἀποφάσεις της. Οἱ ἐπίσκοποι δὲν μποροῦν νὰ σιωποῦν καὶ νὰ κρύβονται ἀφήνοντας τὸ ποίμνιο νὰ ταλαιπωρεῖται καὶ αὐτὸ «νὰ βγάζει τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα», οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ περιμένουν πρὸς τὰ ποῦ θὰ κλίνει ἡ ζυγαριά, γιατί ὁ λόγος εἶναι σαφής: «ἅτιμος ὅστις στασιαζούσης τῆς πόλεως οὐδεμιᾶς τῶν μερίδων μετέσχε» (Ἀριστοτέλης, Ἀθηνῶν Πολιτεία).

Βέβαια τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὸν τελευταῖο λόγο γιὰ τὸ κῦρος τῆς συνάξεως - συνόδου καὶ τὶς ἀποφάσεις της, **ἀφοῦ ὅμως λάβουν θέση οἱ ποιμένες του** εἴτε ὑπὲρ εἴτε κατὰ στὰ ζητήματα ποὺ συνταράσσουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιὼν κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ ***κ. Διόδωρος Ράμμος,*** *Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος*

7ον

Στὴ συνέχεια, παίχτηκε ἡ δεύτερη πράξη τῆς πιὸ ὀλέθριας παράστασης ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄρχισαν νὰ συμβαίνουν παράλογες πράξεις, ποὺ κανένας σύγχρονος ἱστορικὸς δὲν μπόρεσε νὰ ἑρμηνεύσει. Ὁ Βενιζέλος, ἐντελῶς ἀψυχολόγητα γιὰ ἕνα τόσο εὐφυῆ ἡγέτη, ξαφνικὰ προκηρύσσει ἐκλογές, τὶς ὁποῖες καὶ χάνει μὲ χαρακτηριστικὴ εὐκολία (1920). Ἐπὶ τόπου, καὶ ὅλως τυχαίως, οἱ σύμμαχοί μας ξαφνικὰ μᾶς ἐγκαταλείπουν, δῆθεν λόγῳ τῆς ἀλλαγῆς κυβέρνησης στὴν Ἑλλάδα, καὶ παίρνουν τὸ μέρος τῶν Τούρκων τοῦ Κεμάλ, τὸν ὁποῖο ἐξοπλίζουν μέχρι καὶ μὲ ὅπλα. Οἱ μάσκες ἔπεσαν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ λαοῦ, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας Μπολσεβίκοι, παρέχουν ἄφθονο χρῆμα καὶ πολεμικὸ ὑλικὸ στὸν Κεμάλ, ὁ ὁποῖος ἐνισχυμένος ἀπὸ κάθε (σιωνιστικὴ) πλευρά, ἔχοντας αἱματοκυλήσει Ἕλληνες καὶ Ἀρμενίους, ἀντεπιτίθεται στὸν ἀνοργάνωτο καὶ ἐγκαταλελειμμένο ἑλληνικὸ στρατό, μὲ τὰ γνωστὰ φρικτὰ ἐπακόλουθα. Τὸ ἔγκλημα ὁλοκληρώνεται στὸ λιμάνι τῆς Σμύρνης, ὅπου σύσσωμος ὁ συμμαχικὸς στόλος ἔχει ἐντολὴ (μήπως ἀπὸ τοὺς Σιωνιστές;) νὰ μὴ ἀφήσουν οὔτε ἕνα Ἕλληνα Σμυρνιὸ νὰ ἀνέβει σὲ συμμαχικὸ πλοῖο καὶ νὰ σωθεῖ, ἀλλὰ νὰ πεθάνουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μνημόσυνον τοῦ Γέροντός μας

Τὸ Σάββατον, 11ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν θὰ τελεσθῇ μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μας, Ἀρχ. Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου († 14.2.1982), ἱδρυτοῦ τῆς «Π.Ο.Ε.» καὶ τοῦ «Ο.Τ.», ἐπί τῇ συμπληρώσει 35 ἐτῶν ἀπό τῆς κοιμήσεώς του, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νεκταρίου (Λεωφ. Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία), τηλ. 210.8134951.

Ὁ Μέγας Φωτιός

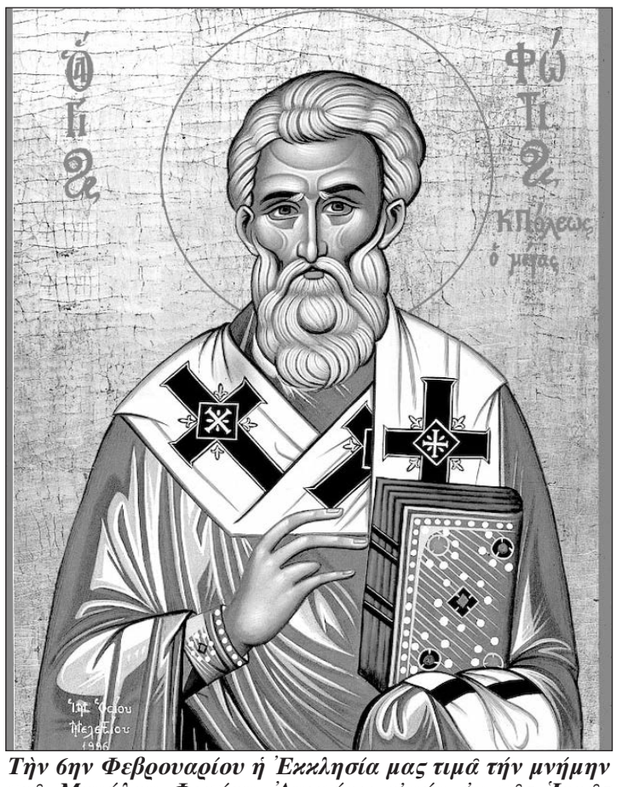

Τὴν 6ην Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ Μεγάλου Φωτίου. Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Μελετίου.

Τό μεγαλεῖον τῆς τελωνικῆς συντριβῆς

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)***

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ Τελώνου καί Φαρισαίου ἀρχίζει, ὡς γνωστόν, ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου. Δηλαδὴ ἡ κατανυκτικὴ ἐκείνη περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὴν ὁποίαν καλούμεθα νὰ προετοιμασθοῦμε, διὰ νὰ ἑορτάσωμεν ἀξίως τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Καὶ ἐπειδὴ ἡ προετοιμασία εἶναι καθαρῶς πνευματική, ἐπιβάλλεται ὁ κάθε πιστὸς νὰ προσέξῃ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ψυχῆς. Νὰ κοπάξῃ δηλαδὴ πῶς θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ πάθη, ποὺ τὴν παρασύρουν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἁμαρτίας καὶ πῶς θὰ στολίσῃ τὴν ὕπαρξίν του μὲ τὰς ἐξαισίας ἐκείνας ἀρετάς, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, χαρίζουν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν θέωσίν του.

Καὶ ἰδοὺ ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ποὺ ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, «εἶναι σὰν προάσκησις καὶ προετοιμασία, δι' ὅσους θέλουν νὰ κατακτήσουν τὴν ἱερὰν ταπείνωσιν, ποὺ εἶναι ἡ βάσις ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ νὰ ἀποφύγουν τὴν θεομίσητον ἀλαζονείαν, ποὺ ἐκτρέπει τὸν ἄνθρωπον ἀπ' ὅλας τὰς φιλοχρίστους ἀρετάς».

Ἡ περικοπὴ ἀνήκει εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀναγνωσμάτων, διὰ τῶν ὁποίων τονίζεται **ἡ μετάνοια.** Εὑρίσκεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ (18, 9–14) καὶ εἶναι εἰς τὴν σειρὰν τῶν τελευταίων κηρυγμάτων τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἐξετάζει τὸ θέμα ἀπὸ ἀπόψεως ψυχολογίας τῶν δύο τούτων χαρακτήρων.

Τὸ κεντρικὸν θέμα τῆς παραβολῆς εἶναι ἡ προσευχή. Τονίζεται ἰδιαιτέρως ἡ μετὰ συντριβῆς προσευχή. Ἡ συντριβὴ ἀπαιτεῖ ἐπίγνωσιν τῆς ἁμαρτωλότητός μας. Διὰ τοῦτο ἡ εἰσαγωγὴ τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου εἶναι «εἶπε δὲ καὶ πρός τινας τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιπούς, τὴν παραβολὴν ταύτην», τὸ δὲ συμπέρασμα εἶναι «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται». Εἰς τὴν παραβολὴν αὐτὴν βλέπομεν δύο τύπους, τὸν ὑπερήφανον καὶ τὸν ταπεινόφρονα· τοιούτους εὑρίσκει ὁ Χριστός μας, τὸν Φαρισαῖον καὶ τὸν Τελώνην. Οἱ Φαρισαῖοι, ὡς γνωστόν, ἦσαν τάξις θρησκευτική. Ἀλλὰ καὶ οἱ Τελῶναι ἦσαν κατὰ κάποιον τρόπον μία τάξις, ἡ ὁποία μάλιστα ἦτο ἰδιαίτερος στόχος τῶν Φαρισαίων. Ἡ τάξις τῶν Φαρισαίων ἐδημιουργήθη σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τοῦ Β΄ ἤδη π.Χ. αἰώνος. Κατ' ἀρχὰς ἡ τάξις αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰ πλέον ἀγνὰ θρησκευτικὰ στοιχεῖα. Ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἔχασε τὴν οὐσίαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χριστοῦ διέκρινε τὴν τάξιν αὐτὴν ὁ ἄκαιρος ζῆλος, ἡ τυπολατρεία,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Πιστοὶ χριστιανοὶ νὰ κυβερνήσουν τὴν Χώραν

Γράφει ***ὁ Ἁγιορείτης μοναχὸς Ἀβραάμ,***

Καλύβη Μετ/σεως (Προβάτα)

Νὰ ἀναλάβουν τὴν διακυβέρνηση τῆς Χώρας μας πιστοὶ καὶ ἔντιμοι χριστιανοὶ καὶ τὸ θεωροῦμε κατεπεῖγον. Θὰ πρέπει μία παράταξη ἀπὸ ἱκανοὺς χριστιανοὺς νὰ ἀναλάβει αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς διάσωσης τῆς Πίστης καὶ τῆς Πατρίδας μας, διότι εἴμαστε ἤδη στὰ ὅρια τῆς κατάρρευσης. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ κάνουμε καὶ τὸ ἀνθρώπινο καὶ μὲ τὴ χάρη του ὅλα εἶναι δυνατά.

Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ τὸ ἀναλάβουν λαϊκοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ζοῦν συνειδητὰ τὴν μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔχουν τὰ ἀνάλογα προσόντα. Δὲν θὰ συμμετέχουν ρασοφόροι, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀπαγορεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκονοι, θὰ τελοῦν τὰ διοικητικὰ καὶ ἱερατικά τους καθήκοντα, ποιμαντικά κ.λπ. Ἑπομένως λαϊκοὶ ἐλεύθεροι καὶ αὐτεξούσιοι πιστοὶ θὰ ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ ἔργο, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας μέν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχει καμιὰ ἀνάμειξη στὸ ἔργο τους οὔτε ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία, οὔτε οἱ ὀργανώσεις καὶ ὁμάδες, οὔτε Ἡγούμενοι ἢ κάποιος πνευματικός. Φυσικὰ αὐτοὶ ποὺ θὰ ἀναμειχθοῦν καὶ θὰ ἀνα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ αἱ ἐπισκέψεις πολιτικῶν

Τὸ ποτήρι «ξεχείλισε», μὲ ἀφορμὴ τὸ πολὺ καλὸ καὶ ἀφυπνιστικὸ ἄρθρο τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου, τὴν 25η Νοεμβρίου 2016. Καλοῦμε λοιπὸν τὸν πιστὸ λαὸ σὲ ἀφύπνιση, καὶ ἐγρήγορση, διὰ ταχεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ δράση, ὥστε νὰ ἐνημερώσουμε τὴν Διοίκηση τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡγουμένους, μοναχούς, καὶ ἄλλους ἐργάτες ἐν Χριστῷ εὑρισκομένους στὴν Ἀθωνικὴ πολιτεία, ὅτ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν

ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. Εἰσερχόμαστε ἤδη μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ στὴν ἑορτολογικὴ περίοδο τῶν κινητῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους, ἡ ὁποία τελειώνει τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, τὴν ὁποία καθορίζει ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Εἰσερχόμαστε στὸ Ἅγιο Τριώδιο, στὴν προκαταρκτικὴ περίοδο τῶν τεσσάρων ἑβδομάδων πρὶν τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, γιὰ νὰ προετοιμαστοῦμε ψυχοπνευματικὰ καὶ σωματικά, γιὰ νὰ τρέξουμε στὸ πνευματικὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία καθόρισε νὰ ποιοῦμε ἀνάμνηση αὐτὴν τὴν ἱερὴ περίοδο ὁρισμένα γεγονότα καὶ πρόσωπα, ὡς ζωντανὰ παραδείγματα γιὰ τὴ διόρθωση τῆς πορείας τῆς δικῆς μας ζωῆς. Τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου ὅρισε νὰ θυμούμαστε τὴν θαυμάσια παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου, γιὰ νὰ ἀποκοποῦμε ἀπὸ τὸ φοβερὸ πάθος τῆς ὑπερηφάνειας καὶ τῆς ἐγωπάθειας καὶ νὰ ἐνστερνιστοῦμε τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως. Ἡ ἀνάγνωση τῆς ὁμώνυμης εὐαγγελικῆς περικοπῆς (Λουκ.18,10-14), διδάσκει τὴν ἀποφυγὴ τοῦ ψυχοκτόνου πάθους τῆς ὑπερηφάνειας καὶ τὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς τῆς ταπείνωσης, διότι κατὰ τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή: «ἀρχὴ πάντων τῶν παθῶν εἶναι ἡ φιλαυτία, τέλος δὲ ἡ ὑπερηφανεία». Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία, διότι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ξεκινήσει ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ πνευματικοῦ του ἀγώνα. Ἂν δὲν ἀποβάλει τὴν ὑπερηφάνεια δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ τελεσφορήσει ὁ ἀγώνας του, ὅσο μεγάλος καὶ ἂν εἶναι. Βεβαίως γιὰ τὸν πολὺ κόσμο τὸ Τριώδιο εἶναι συνδεδεμένο μὲ κραιπάλες, μέθες καὶ γλέντια. Εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὰ δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως καρναβάλια, ὡς ἀναβίωση τῶν ἀρχαίων αἰσχρῶν εἰδωλολατρικῶν διονυσιακῶν ἑορτῶν. Ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, σᾶς εὐχόμαστε καλὸ καὶ εὐλογημένο Τριώδιο!

Ἡ Τιτάνιος ἀπόπειρα ἐκ-σαρκώσεως τοῦ Θεανθρώπου!

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ἦπα καὶ ἡ πανωλεθρία τοῦ Σατανᾶ ὑπῆρξε τὸ μέγιστο γεγονὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Γι' αὐτὸ καὶ λυσσομανᾶ ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, γιὰ νὰ ἐκ- σαρκώσει τὸ Θεάνθρωπο καὶ νὰ ματαιώσει τὸ σωστικὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Δεῖτε τί ἀναφέρει ὁ σύγχρονος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς: «Ὅλος ὁ πόλεμος τοῦ Σατανᾶ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἕνα σκοπόν: νὰ ἐκ-σαρκώση τὸν Θεάνθρωπον, νὰ διώξῃ τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐκ τῆς ὕλης, καὶ νὰ κυριαρχήσῃ ἐπ' αὐτῆς παντελῶς [...] Ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Θεανθρώπου εἶναι ὡς ἐκ τούτου κατὰ τοῦ ἀνθρώπου• καὶ εἶναι ὡς ἐκ τούτου δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἀκόμη εἶναι ὡς ἐκ τούτου καὶ αὐτόχειρ. Διότι ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πλήρη ἐξουσίαν τῆς ἁμαρτίας, τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ὁ Θεάνθρωπος δύναται νὰ τὸν σώσῃ καὶ κανεὶς ἄλλος ὑπὸ τὸν οὐρανὸν» (Ἀπὸ τὸ βιβλίο του: Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος). Ἀλλά, φεῦ, δὲν εἶναι μόνον ὁ Σατανᾶς, ὁ ὁποῖος ζητᾶ τὴν ἐκ-σάρκωση τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτῆ μας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος! Γενόμενος, μὲ τὴ θέλησή του, ὄργανο τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου, πασχίζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος νὰ ἐκβάλλει τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὸν κόσμο. Μαζί τους δυστυχῶς καὶ «χριστιανοὶ» αἱρετικοί, οἱ ὁποῖοι διαβρώνουν τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ-θεανθρωποιοῦν τὸ Χριστό. Πρωτοπόροι βεβαίως οἱ οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι σχετικοποιοῦν τὸ Χριστὸ καὶ βυθίζουν τὴν Ἐκκλησία στὸ θρησκευτικὸ κυκεῶνα τοῦ ψεύδους! Ἀδελφοί, ἀντισταθεῖτε στὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ τῶν συνεργατῶν του!

Παπικός «Ἱερέας» ἐξισλάμισε τὴν Ἁγίαν Οἰκογένειαν!

Η ΑΠΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΙΗΣΗ τῆς Εὐρώπης «καλπάζει»! Καὶ ξέρετε ποιὸς τὴ σιγοντάρει; τὸ Βατικανό! Ἰδοὺ καὶ μία ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀποδείξεις: Ἰταλὸς φραγκόπαπας φρόντισε νὰ … ἐξισλαμίσει τὴν Ἁγία Οἰκογένεια! Δεῖτε τὴν εἴδηση, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ἡ συντακτικὴ ὁμάδα Χελαδάκη: «Στὴ Νότια Ἰταλία, ἕνας ἐνοριακὸς ἱερέας ἐξόργισε τοὺς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀποδοκίμαζαν σφόδρα. Ὁ λόγος, ὁ ἱερέας αὐτὸς ἀποφάσισε γιὰ τὴν σκηνὴ τῆς Γέννησης στὸν ναό του, νὰ ἐνδύσει τὴν Παναγία μὲ μουσουλμανικὴ μπούρκα προσθέτοντας ἐπίσης μία βάρκα γεμάτη μουσουλμάνους. Σὰν νὰ μὴ ἔφταναν αὐτά, πρόσθεσε καὶ μία σημαία μὲ τὸ οὐράνιο τόξο τῶν ΛΟΑΤ στὴ θέση τοῦ ἀστεριοῦ τῆς Βηθλεέμ, ἐνῷ τὸν Ἰωσὴφ τὸν παρουσίασε ὡς Ἀφρικανὸ μετανάστη ἢ ἀλλιῶς Τοῦρκο σερβιτόρο. Τοὺς παραδοσιακοὺς βοσκοὺς τοὺς ἔντυσε ἐπίσης μὲ μουσουλμανικὴ ἐνδυμασία. Ὁ πάστορας αὐτός, τοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῶν ἁγίων Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννας στὴν Ποτέντσα τῆς Ἰταλίας, πάτερ Φράνκο Κόρμπο, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ ἕνα ἐξαγριωμένο πλῆθος διαδηλωτῶν, οἱ ὁποῖοι συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναό του πρὶν λίγες μέρες, γιὰ νὰ διαδηλώσουν κατὰ τῆς προκλητικῆς αὐτῆς ἀναπαράστασης τῆς σκηνῆς τῆς Γεννήσεως. Ὁ Ντὸν Φράνκο, ὅπως εἶναι γνωστὸς ὁ ἱερέας, δήλωσε πὼς κατασκεύασε τὴ σκηνὴ τῆς Γεννήσεως μὲ τρόπο ποὺ νὰ ὑποδηλώνει τὸν «διάλογο ἀνάμεσα στὶς θρησκεῖες» καὶ πὼς τὸ μήνυμά του «παρερμηνεύτηκε». Ἐρωτώμενος ἂν θεωρεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναπαράσταση εἶναι ἱερόσυλη, ὁ 75χρονος ἱερέας ἀπάντησε πὼς ὄχι, παρὰ εἶναι ἕνα σύμβολο ὅτι «ἡ θρησκεία θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἕνα ὄργανο διαλόγου»»! Βρίσκετε μήπως ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὸν ἐν λόγῳ «φάδερ»; Οὔτε καὶ ἐμεῖς!

Θεσπίζεται «ἐξπρές» διαζύγιον, μισῆς ὥρας!

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους στόχους τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, ἡ ὁποία ἀνθίσταται στὰ καταχθόνια σχέδιά της καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὴν καταστρέψει μὲ κάθε τρόπο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς εἶναι ἡ εὔκολη διάλυσή της. Δεῖτε τί κάνει ἡ «σεβαστή» μας κυβέρνηση, ὡς πιστὴ θεραπαινίδα της: «Μειώνεται στὸ ἐλάχιστο ὁ χρόνος ἔκδοσης συναινετικῶν διαζυγίων, μὲ βάση νέες ρυθμίσεις ποὺ προωθεῖ τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης. Ὅπως ἀναφέρει σὲ δημοσίευμά της ἡ "Καθημερινή", ἐνῷ μέχρι πρότινος, ὁ χρόνος ἀναμονῆς γιὰ τὰ συναινετικὰ διαζύγια ξεπερνοῦσε τὸ ἕνα ἔτος, πλέον ἡ διαδικασία αὐτή, θὰ μπορεῖ νὰ ὁλοκληρωθεῖ σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, καθὼς οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν θὰ πηγαίνουν καθόλου σὲ δικαστήριο. Οἱ σχετικὲς δικαστικὲς διαδικασίες ποὺ ἰσχύουν θὰ καταργηθοῦν. Ἀρμόδιος γιὰ τὴ λύση τοῦ γάμου συναινετικὰ θὰ εἶναι στὸ ἑξῆς ὁ συμβολαιογράφος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκδίδει τὴν ἀπαραίτητη συμβολαιογραφικὴ πράξη εἴχε πεῖ ὅτι θὰ μὲ βροῦν καὶ θὰ μὲ δολοφονήσουν. Μὲ ἀπείλησε καὶ μὲ ἐκβίασε", λέει στὸν "Ἐλεύθερο Τύπο τῆς Κυριακῆς" ὁ ἐκπαιδευτικὸς κ. Μαντές. Ὁ κ. Μαντὲς τονίζει τὴ σημασία τοῦ ὅρκου ποὺ δίνουν τὰ μέλη τοῦ φορέα καὶ συγκεκριμένα ἐστιάζει στὴ φράση: «Ἂν παραβῶ τὸν ὅρκο μου, ὅλος ὁ κυπριακὸς ἰστὸς τοῦ σώματός μου νὰ διαλυθεῖ εἰς τὰ ἑξ ὧν συνετέθη. Ἀήρ, ἀήρ, ἀὴρ» (Ἰστ. Τρωκτικό2)! Μάλιστα οἱ ὅρκοι τῶν μελῶν, οἱ ὁποῖοι γίνονται σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους στὰ ὀνόματα τῶν «θεῶν» τῆς ἀρχαιοελληνικῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας, δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας! Ὁ «τύπος» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνας ἀκόμα κρίκος τοῦ νεοεποχίτικου ἀποκρυφισμοῦ καὶ τυχοδιωκτισμοῦ. Ρωτᾶμε: ποῦ εἶναι τὸ κράτος νὰ τὸν βάλει ἐπιτέλους «στὴ θέση του»;

Ἄγιον Τριώδιον: Ἡ μεγάλη εὐκαιρία τῆς ζωῆς μας!

Η ΜΑΚΡΑ περίοδος τοῦ Τριωδίου, ἡ ὁποία ἀρχίζει τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου καὶ τελειώνει τὸ Μεγάλο Σάββατο, εἶναι ἡ πιὸ σημαντικὴ ἑορτολογικὴ περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι δίνει τὴν εὐκαιρία σὲ μᾶς τοὺς πιστοὺς νὰ συναισθανθοῦμε τὴ λαθεμένη πορεία τῆς ζωῆς μας, νὰ τὴ διορθώσουμε καὶ νὰ ἐπανακαθορίσουμε τὴ στάση μας ἀπέναντι στὸ Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μας. Αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση, γιὰ νὰ μπορέσουμε κεκαθαρμένοι καὶ ἀλλαγμένοι, νὰ ἑορτάσουμε τὸ ἅγιο Πάσχα, σύμφωνα μὲ τὴν παύλειο προτροπή, ὄχι ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, τυπικά, «ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας», ἀποβάλλοντας τὴν παλαιὰ ζύμη τῆς κακίας καὶ τῆς πονηρίας μας (Α΄ Κορ.5,8). Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία προσέδωσε στὸ Τριώδιο στοιχεῖα τέτοια ποὺ νὰ δημιουργοῦν κατάνυξη καὶ ἐγρήγορση στοὺς πιστούς. Οἱ ἀναμνήσεις τῶν γεγονότων στὰ ὁποῖα εἶναι ἀφιερωμένες οἱ Κυριακὲς αὐτῆς τῆς περιόδου, τὰ εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα, οἱ ὕμνοι καὶ τὰ τιμώμενα πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν συντεθεῖ κατάλληλα, ὥστε νὰ ἐπιτελοῦν σπουδαῖο παιδαγωγικὸ ρόλο στὴν πνευματικὴ πορεία τῶν πιστῶν. Ὡς ἀποστολικὰ δὲ ἀναγνώσματα τὴν περίοδο αὐτὴ στὶς ἐκκλησίες διαβάζονται περικοπὲς ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, διότι, ὅπως εἶναι γνωστὸ σὲ αὐτὴ ἐκτίθεται πληρέστερα ἡ ἐν τῷ Χριστῷ ἀπολύτρωση. Καλούμαστε αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο νὰ τὴν ἐκμεταλλευτοῦμε στὸ ἔπακρο, ὥστε νὰ λάβουμε τὶς ὠφέλειές της. Νὰ ἀνακαινισθοῦμε ἐν Χριστῷ καὶ νὰ χαράξουμε μία νέα πορεία στὴ ζωή μας, ἡ ὁποία θὰ ἔχει οὐρανοδρόμο κατεύθυνση!

Τά νεοπαγανιστικά τελετουργικά τοῦ κ. Ἀ. Σώρρα

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας. Ὁ ἐκπαιδευτικὸς κ. Μαντὲς δίνει ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὰ τελετουργικὰ τῆς νεοπαγανιστικῆς ὀργάνωσης «Ἑλλήνων Συνέλευσις» τοῦ κ. Ἀρτέμη Σώρρα: «Ἂν ἔδινες τὸν ὅρκο, δὲν μποροῦσες νὰ φύγεις. Μετὰ τὸν ὅρκο ὁ Ἀρτέμης Σώρρας ἀποκτᾶ τὸν πλήρη ἔλεγχο. Πρόκειται γιὰ μία ἱεροτελεστία ποὺ ἔχει δωδεκαθεϊστικὲς ἢ ἀκόμα καὶ σατανικὲς προεκτάσεις. Λαμβάνει χώρα σὲ ἀρχαίους ναοὺς καὶ σὲ χώρους ποὺ προσδίδουν κῦρος στὸ μέλος τῆς ὀργάνωσης ποὺ τελεῖ χρέη ἀρχιερέα. Σὲ αὐτοὺς ποὺ ὁρκίζονται τοὺς δίνουν νὰ πιοῦν ἕνα "ἁγιασμό", χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρει τί οὐσίες μπορεῖ νὰ περιέχει. Ὅποιος ὁρκιστεῖ δὲν μπορεῖ νὰ φύγει ἀπὸ τὴν ὀργάνωση. Τὸ ξέρει ἀπὸ πρὶν αὐτό. Ὅποιος καταπατήσει τὸν ὅρκο ξέρει ὅτι θὰ ὑποστεῖ τὶς συνέπειες. Μὲ τὸν ὅρκο αὐτὸ βρίσκεται ἐγκλωβισμένος πολὺς κόσμος. Ὁ Σώρρας ἐλέγχει περίπου 3.500-4.000 ἄτομα» (Ἰστ. Τρωκτικό2)! Πέραν αὐτοῦ, περιφέρει ὁ κ. Ἀ. Σώρρας καὶ τὸν «Ἀρχιεπίσκοπο Ρωμανίας», γιὰ νὰ δείξει ὅτι καὶ «ἡ Ἐκκλησία εἶναι μαζί του». Πρόκειται γιὰ ψευτοκληρικό, ὁ ὁποῖος κάνει φανερὰ ἀντιποίηση ἀρχῆς! Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε εἶναι ὅτι ὅποιος Χριστιανὸς δώσει τὸν παγανιστικὸ ὅρκο τοῦ κ. Ἀ. Σώρρα, σὲ ἀλλότριους «θεούς», αὐτόματα τίθεται ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας! Προσοχὴ στοὺς ἀγύρτες!

Ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΗ ἐπιστολὴ ἔστειλε ὁ ἡρωϊκὸς καὶ ὁμολογητὴς Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ στὸν «Πατριάρχη» τῶν Κοπτῶν, μὲ τὴν ὁποία τοῦ ἐπισημαίνει ὅτι εἶναι αἱρετικὸς καὶ ὄχι ὀρθόδοξος (ὅπως θεωροῦν κάποιοι τοὺς Κόπτες) καὶ τὸν καλεῖ σὲ μετάνοια, ἀπόρριψη τῶν κακοδοξιῶν τῆς «ἐκκλησίας» του καὶ ἔνταξή του στὴν Ὀρθοδοξία, τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στὴν ἐπιστολὴ ἀποκαλεῖ τὸν Κόπτη «Πατριάρχη», ὡς ἀρχηγὸ θρησκευτικῆς κοινότητας καὶ τὸν προσφωνεῖ ὡς «ἐκλαμπρότατο» καὶ ὄχι ὡς «Μακαριώτατο». Δηλαδή, ἀρνεῖται τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση τῶν ἀμετανόητων Κοπτῶν μονοφυσιτῶν καὶ ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστικὴ ἰδιότητα τοῦ «Πατριάρχη» τους. Στὴ μακροσκελῆ ἐπιστολή του ὁ Σεβασμιώτατος κάνει μία ἱστορικὴ ἀναδρομή, ἀποδεικνύοντας στὸν αἱρεσιάρχη τῆς Ἀλεξάνδρειας πὼς οἱ «ἅγιοι» τῆς «ἐκκλησίας» του Εὐτυχής, Διόσκουρος, Σεβῆρος, κ.ἄ. καταδικάστηκαν ὡς αἱρετικοὶ καὶ ἄρα εἶναι καὶ ὁ ἴδιος αἱρετικός. Πὼς ἡ αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ κατεδαφίζει τὸ σωτηριολογικὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Πὼς ὁ ἄσαρκος Χριστὸς τῆς «ἐκκλησίας» του δὲν εἶναι ὁ ἔνσαρκος Χριστὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἕνα εἰδωλικὸ ἰδεολόγημα. Ἐπίσης δὲν παραλείπει νὰ τονίσει πὼς ὁ αἱρετικὸς Μονοφυσιτισμὸς ἔδωσε «θεολογικὴ τροφὴ» στὸ Ἰσλάμ. Πὼς ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, σημαίνει ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴ θεία χάρη καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ περιπέτειες τοῦ Κοπτικοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἰδιαίτερα οἱ ὄντως σύγχρονοι σκληροὶ διωγμοὶ ἐναντίον του ἀπὸ τοὺς ἰσλαμιστές, ὀφείλεται στὴν ἀποκοπή του ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Τέλος ὁ ὁμολογητὴς Μητροπολίτης, πιστὸς στὴν πατερικὴ παράδοση, καλεῖ τὸν Κόπτη «Πατριάρχη» σὲ εἰλικρινῆ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ὀρθοδοξία, κάτι ποὺ δὲν ἔκανε ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης, γιὰ τὴν ἀντιπροσωπία τῶν αἱρετικῶν σὲ αὐτή. Ἔτη πολλὰ Σεβασμιώτατε!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΣΥΜΕΩΝ Ο ΘΕΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΦΗΤΙΣ ΑΝΝΑ

ΣΤΙΣ 3 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καί τῆς ἁγίας Ἄννης τῆς προφήτιδος. Ὁ βίος τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου στόν παρόντα κόσμο ἦταν μακρύς, ἐπειδή τοῦ ἀποκαλύφθηκε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καί τόν πληροφόρησε ὅτι δέν θά φύγη ἀπό τήν παροῦσα ζωή πρίν ἀξιωθῆ νά δῆ τόν Μεσσία, τόν Δεσπότη Χριστό. Ἔτσι ὁ ἅγιος Συμεὼν τιμήθηκε νά βαστάξη στίς ἀγκάλες του τόν σαράντα ἡμερῶν νήπιο Κύριο, τόν ὁποῖο εἶχε φέρει στόν Ναό ἡ μητέρα του Παναγία, γιά νά τόν ἀφιερώση. Τότε, ἀφοῦ τό Ἅγιον Πνεῦμα τόν πληροφόρησε μέ ἄρρητο τρόπο τά σχετικά περί τοῦ Κυρίου ἐκοιμήθη καί ὁδηγήθηκε στά ἄνω σκηνώματα. Ἡ δέ προφήτιδα Ἄννα καταγόταν ἀπό τήν φυλή τοῦ Ἀσήρ καί ἦταν κόρη τοῦ Φανουήλ. Ὅταν κοιμήθηκε ὁ ἄνδρας της, μετά ἀπό ἑπτά χρόνια γάμου, ἡ ἁγία παρέμεινε στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος προσευχόμενη καί νηστεύοντας. Ἔτσι ἀξιώθηκε καί αὐτή, ὅταν ἡ Παναγία μαζί μέ τόν δίκαιο Ἰωσήφ ἔφερε τόν Κύριο στόν Ναό νά τόν δῆ. Ἡ Παράδοση μᾶς ἀναφέρει ὅτι ἡ ἁγία προφήτις Ἄννα κατά τήν ἔλευση τοῦ βρέφους, Κυρίου, ἐμπνευσμένη ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔλεγε στούς παρευρισκόμενους στόν Ναό « Τοῦτο τὸ βρέφος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ἐστερέωσε τόν οὐρανό καί τήν γῆ, τοῦτο τό βρέφος εἶναι ὁ Χριστός, περί τοῦ ὁποίου οἱ προφῆτες προεκήρυξαν».

Ὁ διωγμός τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλλάδα...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λα καὶ εἰσήγαγαν ψυχιάτρους καὶ σεξολόγους, διὰ τὴν σεξουαλικὴ διδασκαλία!

Κατήργησαν τὸν τακτικὸ ἐκκλησιασμὸ τῶν μαθητῶν καὶ τὴν πρωινὴ προσευχή, ἐνῷ παράλληλα περιώρισαν τὴν διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν καὶ προσπαθοῦσαν καὶ ἐξακολουθοῦν προσπαθοῦντες νὰ μεταβάλουν τὸ μάθημα τοῦτο ἀπὸ ὁμολογιακό, σὲ ἱστορία θρησκευμάτων, δηλαδὴ ἀντὶ τῆς Χριστιανικῆς Κατηχήσεως νὰ διδάσκωνται τὰ Ἑλληνόπουλα ἱστορίες γιὰ τὸ Βούδα, τὸν Μωάμεθ καὶ τὰ διάφορα Χιντού!

Ἀπὸ τότε ἄρχισαν τὸν ἀγώνα καὶ τὸν συνεχίζουν ἐντονώτερα γιὰ τὸν λεγόμενο χωρισμὸ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐπίσης θὰ γίνη λόγος κατωτέρω.

Ἀπέσυραν τὴν εἰκόνα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἐπεδίωξαν καὶ ἐν μέρει ἐπέτυχαν τὴν κατάργηση τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὡς προστατῶν τῆς Παιδείας.

Ἄρχισαν τὸν ἀγώνα καὶ τὸν συνεχίζουν, διὰ νὰ ἀποσυρθοῦν Σταυρός, Εἰκόνες καὶ ἱερὰ σύμβολα ἀπὸ τὶς αἴθουσες τῶν σχολείων, τῶν δικαστηρίων, τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ συναντᾶ ὁ Ἕλληνας μέσα στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο ὁ,τιδήποτε, θυμίζει Χριστὸ καὶ χριστιανικὴ ζωή, ποὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας βιώνει!

Αὐτὸς ὁ ἀγώνας κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ γίνεται στὴν Πατρίδα μας ἀπὸ συνέλληνες, ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν βαπτισθεῖ χριστιανοί, ἔχουν ζήσει καὶ μεγαλώσει σὲ ἑλληνικὲς χριστιανικὲς οἰκογένειες καὶ λογικὰ εἶναι ἀνεξήγητος, ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι ἔχει τὴν ρίζα του στὴν ἀθεϊστικὴ ἰδεολογία τοῦ μαρξισμοῦ καὶ τοῦ πρακτικοῦ ὑλισμοῦ.

Ὅπως ἐλέχθη στὴν ἀρχή, ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔγινε πιὸ μεθοδευμένος ἐπὶ τοῦ Σημιτικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ, μὲ μπροστάρηδες διαφόρους διανοουμένους, πανεπιστημιακοὺς καὶ ἄλλους κατωτέρου ἐπιστημονικοῦ βελινεκοῦς.

Θὰ ἐξετάσουμε μερικοὺς συστηματικοὺς πολεμίους καὶ τοὺς τρόπους δράσεως αὐτῶν.

Οἱ λάτρεις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος

Εἶναι αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν καὶ κηρύττουν καὶ γράφουν πὼς τάχα "οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων ἦσαν ἀνθέλληνες"!Ἕνας γνήσιος ἐκφραστὴς αὐτῶν τῶν διανοουμένων ὁ Γ. Κουμάντος ἔγραψε τὰ ἑξῆς ἐντελῶς ἀνιστόρητα:

«Ἡ σύγκρουση γιὰ τὶς ταυτότητες ἁπλῶς μορφοποίησε τὰ δύο μονίμως ἀντίπαλα στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς μας παράδοσης: τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία, τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὸ Βυζάντιο». Καὶ παρὰ κάτω γράφει:

"Ἡ συνένωση ἀρχαίας Ἑλλάδας καὶ **χριστιανισμοῦ** ποτὲ δὲν πραγματοποιήθηκε καὶ ἴσως δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ... Ἡ ἱστορία προσφέρει πλῆθος στοιχείων γιὰ τὸ πῶς ἀντιμετώπιζαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ οἱ Βυζαντινοὶ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ πνεῦμα ..μὲ τὴν μανία καταστροφῆς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ναῶν, τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων, τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν χειρογράφων.Ἡ μοῖρα τους ἦτο νὰ γίνουν οἰκοδομικὰ ὑλικά. Ἀνάλογη μὲ τὴ μοῖρα τοῦ μόνου βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα, τοῦ Ἰουλιανοῦ ποὺ θέλησε νὰ τιμήσει τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ πέρασε στὴν ἱστορία μὲ τὸ ἀνεξίτηλο στίγμα τοῦ Παραβάτη!".

Αὐτὰ λέγει ὁ θαυμαστὴς τοῦ Παραβάτη ὁ Γ. Κουμάντος, ἐπικαλούμενος μάλιστα τὴν 'Ἱστορία!' Ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ ἴδιος εἴτε τὴν ἀγνοεῖ τὴν ἱστορία, εἴτε τὴν παραποιεῖ. Σίγουρα δὲ τὴν κατηγορεῖ γιατί τάχα προσῆψε ἀδίκως τὸ στίγμα τοῦ Παραβάτη στὸν ἐξωμότη βασιλέα.Ἰδοὺ τί λέγει σχετικῶς ὁ ἐθνικός μας ἱστορικὸς Κ.Παπαρρηγόπουλος: **«Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἀποτελεῖ κεφάλαιον ἀναπόσπαστον τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Καὶ δὲν ἐβράδυνεν ἡ νέα πρωτεύουσα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, ποὺ ὁ Μ. Κων/τῖνος ἵδρυσε, νὰ ἀποβῇ τὸ κέντρον τῆς Ἀνατολῆς, διὰ δὲ τὸν Ἑλληνισμὸν νὰ ἀποβῇ τὸ κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ἑστία τῆς πολιτικῆς τοῦ ἔθνους ἀναβιώσεως»!** Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἔργου του γράφει:

«Ὁ συνδυασμὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξεν ἀπαραίτητος, ὅσον ἄλλοτε ὁ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μακεδονίας συνδυασμός...ἄνευ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἤθελε ἐπιπλεύσει ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἐν ᾧ κατεποντώθη ἅπας ὁ λοιπὸς τῆς ἀρχαιότητος κόσμος»!

Καὶ ἐνῷ αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐνωτικὰ Χριστιανισμοῦ - Ἑλληνισμοῦ γράφει ὁ ἐμβριθὴς καὶ σοφὸς ἱστορικός, σὲ ὁλόκληρο τόμο ποὺ ἐπιγράφει **«Χριστιανικὸς Ἑλληνισμός»,** ἔρχεται ἕνας νομικὸς καὶ ὄχι ἱστορικὸς νὰ ...καταργήσει τὸν Παπαρρηγόπουλον μὲ τὰ ἀνιστόρητα καὶ ἀβάσιμα δημοσιεύματά του, γράφοντας ἀκόμα καὶ τὰ ἑξῆς παράδοξα:

«Το ἑλληνικὸ πνεῦμα ἐπέζησε στὴν δυτικὴ Εὐρώπ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Τὸ ἰδεολογικὸν ὑπόβαθρον τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Βογιατζῆ****, Θεολόγου καθηγητοῦ τοῦ 3ου ΓΕΛ Ὑμηττοῦ*

1ον
Ἡ ἀπόφασις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου διὰ τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἡ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ ΕΔΔΑ γιὰ τὸ θέμα τῆς ἀνάρτησης τοῦ Ἐσταυρωμένου στὶς σχολικὲς αἴθουσες τῆς Ἰταλίας[1] περιέχει ὁρισμένα πολὺ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα ποὺ ἀφοροῦν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὴ διδασκαλία του στὸ σχολεῖο.

Ὅπως εἶναι γνωστό, τὰ τελευταῖα χρόνια ὁρισμένοι κύκλοι θεολόγων, προσκείμενοι σὲ κοσμικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς ἐξουσίες, ἀνέλαβαν τὸ ἔργο τῆς ἐπιβολῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ κοσμικοῦ- λαϊκοῦ κράτους στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, συντασσόμενοι μὲ τοὺς γνωστοὺς «ἐκσυγχρονιστικοὺς» κύκλους τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῆς δεξιᾶς, οἱ ὁποῖοι σταθερὰ ἀπὸ δεκαετίες ἐπιδιώκουν τὴν περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴ δημόσια ζωή τῆς Χώρας. Σύμφωνα μὲ τοὺς κύκλους αὐτοὺς σὲ ἕνα σύγχρονο οὐδετερόθρησκο καὶ πολυπολιτισμικὸ κράτος ἡ θρησκεία εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεση, ἡ δὲ θρησκευτικὴ διδασκαλία στὸ σχολεῖο ἔχει θέση, στὸ μέτρο ποὺ εἶναι οὐδέτερη, διαθρησκειακὴ καὶ ὑπηρετεῖ πολιτικοὺς στόχους, ὅπως εἶναι ἡ διαπολιτισμικὴ ἐκπαίδευση καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ μὲ περιεχόμενο τὴν προώθηση ὁρισμένων κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν. Κάθε ἄλλου εἴδους θρησκευτικὴ «ὁμολογιακή», ὅπως τὴ χαρακτηρίζουν, ἀγωγὴ θὰ πρέπει νὰ ἐξοβελιστεῖ ἀπὸ τὸ δημόσιο σχολεῖο [2]. Ἡ ἐπιδίωξη τῶν κύκλων αὐτῶν εἶναι ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐξαφάνιση τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ μαθήματος ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀφοῦ θεωροῦν τὸν Χριστιανισμὸ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία, ὡς ἕνα βασικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς «ἐκσυγχρονιστικῆς» ἀτζέντας τους[3]. Ἡ θέση ποὺ ἐπεφύλασσε στὰ Θρησκευτικὰ τὸ Νέο Λύκειο τῆς κ.Διαμαντοπούλου ἐπιβεβαιώνει τὴ διαπίστωση αὐτή.

Στὸ πλαίσιο αὐτὸ ἡ ἀπόφαση τῆς ὁλομέλειας τοῦ ΕΔΔΑ (18-3-2011) ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα ἀπορρίπτοντας αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀθεϊστικὴ-κοσμικὴ ἰδεολογικὴ θεώρηση, τὴν ὁποία εἶχε ἀποδεχθεῖ ἡ πρώτη ἀπόφαση τοῦ τμήματος τοῦ δικαστηρίου (3- 11-2009)[4]. Τὴν ἀπόφαση αὐτή, ποὺ ἀποδεχόταν τὴν ἔγκληση ἀγνωστικιστῶν Ἰταλῶν γονέων καὶ διέτασσε τὴν ἀποκαθήλωση τῶν Ἐσταυρωμένων ἀπὸ τὶς σχολικὲς αἴθουσες χαιρέτισαν καὶ προέβαλαν οἱ ἴδιοι κύκλοι θεολόγων, μὲ ἄρθρα καὶ δημόσιες παρεμβάσεις, προτείνοντας μάλιστα ὡς ἐναλλακτικὴ λύση ἀντὶ τῆς καθαιρέσεως τῶν εἰκόνων τὴν ἀνάρτηση στὶς σχολικὲς αἴθουσες θρησκευτικῶν συμβόλων διαφόρων θρησκειῶν. Ὅπως εἶναι φυσικὸ οἱ ἴδιοι μετὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Ὁλομέλειας τήρησαν αἰδήμονα σιγή, ἐνῷ οἱ γνωστοὶ πολιτικοὶ κύκλοι συνεχίζουν νὰ ζητοῦν τὴν καθαίρεση τῶν εἰκόνων ἀπὸ τὶς σχολικὲς αἴθουσες, τὴν κατάργηση τῆς προσευχῆς καὶ τὴ μετατροπὴ τοῦ ΜτΘ σὲ θρησκειολογικό.

Τὸ ΕΔΔΑ, λοιπόν, δὲν δέχτηκε ὅτι ὑπῆρξε στὴν προκείμενη περίπτωση παραβίαση τοῦ ἄρθρου 2Α΄ΠΠ τῆς Διεθνοῦς Σύμβασης τῆς Ρώμης (4-11-1950) γιὰ τὴν «Προστασία τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῶν Θεμελιωδῶν Ἐλευθεριῶν», δηλαδὴ τοῦ δικαιώματος τῶν γονέων νὰ ἐκπαιδεύουν τὰ παιδιά τους σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους θρησκευτικὲς καὶ φιλοσοφικὲς πεποιθήσεις. Ὁρισμένα σημεῖα ἀπὸ τὸ σκεπτικὸ τῆς ἀπόφασης, ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρατίθενται στὴ συνέχεια:

1. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνηση ἐπισήμανε στὶς παρατηρήσεις της ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι ἡ «παρουσία τῶν ἐσταυρωμένων στὶς σχολικὲς τάξεις τῶν δημοσίων σχολείων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης τῆς Ἰταλίας, γεγονὸς ποὺ τοὺς προσδίδει ὄχι μόνο θρησκευτικὴ σημασία ἀλλὰ καὶ δηλώνει τὴν ταυτότητα, ἀφοῦ εἶναι συνδεδεμένοι μὲ μία παράδοση τὴν ὁποία θεωρεῖ σημαντικὸ νὰ συνεχίσει.

Σημειώσεις:

1. ΕΔΔΑ, ἀπόφ. 18-3-2011 γιὰ τὴ ὑπόθ. Lautsi and others v. Italy (application no. 30814/06), στὴν ἱστοσελίδα. www.echr.coe.int/echr/en/hudoc. 2. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς συμπόρευσης αὐτῆς ἀριστερῶν καὶ νεοφιλελεύθερων ἀθεϊστῶν εἶναι ἡ ὁλοκληρωμένη πρόταση ποὺ κατέθεσε ἡ Ἑλληνικὴ Ἕνωση γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΕΔΑ) γιὰ τὴ ρύθμιση τῶν σχέσεων Κράτους- Ἐκκλησίας. Ἡ πρόταση αὐτὴ ἀποτέλεσε, σχεδὸν αὐτούσια, τὴ βάση τριῶν προτάσεων νόμου, ποὺ κατατέθηκαν στὴ Βουλὴ ἀπὸ τοὺς βουλευτὲς Σ.Μάνο καὶ Α.Ἀνδριανόπουλο καὶ τὰ κόμματα Ζυρίζα καὶ ΚΚΕ καὶ συζητήθηκαν στὶς 30/3/2006, ὅταν καὶ ἀπορρίφθηκαν ἀπὸ τὴν πλειοψηφία. Στὶς εἰσηγητικὲς ἐκθέσεις τῶν προτάσεων προβλέπεται «ἡ σταδιακὴ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὅπως διδάσκεται σήμερα στὴ Δημοτικὴ καὶ Μέση Ἐκπαίδευση, ἀπὸ ὁμολογιακὸ σὲ θρησκειολογικό».Πιὸ συγκεκριμένα τὸ ἄρθρο 6 τῶν προτάσεων νόμου προβλέπει τὰ ἑξῆς: 1.«Στὸν ν. 1566/1985 «Δομὴ καὶ λειτουργία τῆς πρωτοβάθμιας καὶ δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης καὶ ἄλλες διατάξεις» (Α' 167) ἐπέρχονται οἱ ἀκόλουθες τροποποιήσεις:» α. Ἀπὸ τὸ ἐδ. α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 διαγράφονται οἱ λέξεις «καὶ τὰ γνήσια στοιχεία τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παράδοσης». β. Ἀπὸ τὸ ἐδ. β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 διαγράφονται οἱ λέξεις «τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ἤθους». 2. Μὲ προεδρικὸ διάταγμα ποὺ ἐκδίδεται ὕστερα ἀπὸ πρόταση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας ἐπανακαθορίζεται τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ἔτσι ὅπως αὐτὸ διδάσκεται στὴν στοιχειώδη καὶ τὴν μέση ἐκπαίδευση, ὥστε ἡ διδασκαλία του νὰ παύσει νὰ ἔχει ὁμολογιακὸ χαρακτήρα καὶ ἡ ὕλη του νὰ περιλάβει εἰσαγωγὴ στὴν ἱστορία, τὴν κοινωνιολογία καὶ τὴν δογματικὴ ὅλων τῶν θρησκειῶν. Εἰδικὰ στὸ λύκειο, τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν μετονομάζεται σὲ θρησκειολογία». Φυσικά, οὔτε στὸ κείμενο τῆς πρότασης οὔτε στὴ συζήτηση στὴ Βουλὴ ἔγινε λόγος γιὰ ὑποχρεωτικὸ θρησκειολογικὸ μάθημα. 3. Σχετικὰ ὁ Στέφανος Μάνος στὴν τοποθέτησή του κατὰ τὴ συζήτηση τῆς πρότασης Νόμου στὴ Βουλὴ ἐπισήμανε, Πρακτικὰ Βουλῆς, ια' περίοδος Σύνοδος β' συνεδρίαση ΡΙΔ', Πέμπτη 30 Μαρτίου 2006, 5564: «Βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἐλευθερίας, κύριοι συνάδελφοι, εἶναι ἡ ἀνεκτικότητα γιὰ τὸ διαφορετικό, γιὰ τὸ ἄλλο. Τέτοια ἀνεκτικότητα γιὰ τὸ διαφορετικὸ ἀπὸ τὴ φύση της δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιδειξει ἡ Ἐκκλησία, ὄχι μόνο ἡ δική μας ἀλλὰ καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη θρησκευτικὴ ὀργάνωση. Διότι εἶναι ἀδύνατο νὰ συνυπάρξουν τὸ δόγμα μὲ τὴν ἀνεκτικότητα. Ὅλες οἱ θρησκεῖες στηρίζονται στὸ δόγμα. Τὸ δόγμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνεκτικό». 4. ΕΔΔΑ 2ο Τμῆμα, ἀπόφ. 3-11-2009 γιὰ τὴ ὑπόθ. Lautsi and others v. Italy (application no. 30814/06), στὴν ἱστοσελίδα. www.echr.coe.int/echr/en/hudoc. 5. ΕΔΔΑ, ἀπόφ. 18-3-2011 γιὰ τὴ ὑπόθ. Lautsi and …… , 26.

«Ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ Δίκαιος»

Ὅλοι θὰ ἔχουμε ἀναλογισθῆ πῶς εἶναι δυνατὸν ἄλλοι νὰ εἶναι πλούσιοι, ἄλλοι πτωχοί, ἄλλοι ἄδικοι, ἄλλοι δίκαιοι, ἄλλοι νὰ πεθαίνουν νέοι, ἄλλοι γέροι καὶ πολλὲς ἄλλες ἀπορίες. Τί μᾶς εἶπεν ὁ Κύριος «Καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστὶν» (Ἰωάν. ε΄ 30). Δηλαδὴ ὁ Κύριος λέγει ὅτι ἡ κρίσις μου εἶναι δικαία. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος.

Μᾶς λέγει ὁ προφήτης Δαυίδ: «Δίκαιος εἶ Κύριε καὶ εὐθεῖς οἱ κρίσεις σου» (Ψαλ. 118, 119). Πράγματι δίκαιος εἶσαι Κύριε, καὶ οἱ κρίσεις σου εἶναι ὀρθὲς καὶ ἀληθέστατες. Καὶ στὸν 115 Ψαλμὸ λέγει. «Ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ».

Ὁ Κύριος ὡς ἐλεήμων καὶ δίκαιος ἔχει συνήθεια ἐκ φύσεως, νὰ συμπονῆ καὶ νὰ ἐλεῆ τοὺς σὲ ἀνάγκη καὶ θλίψεις εὑρισκομένους. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σκανδαλιζώμαστε, ὅταν βλέπουμε μὲ τὰ μάτια τὰ δικά μας, ὁρισμένα παράξενα ποὺ συμβαίνουν.

Κάποτε ὁ Μέγας Ἀντώνιος ρώτησε: «Κύριε, πῶς συμβαίνει, μερικοὶ νὰ ζοῦν λίγο στὴ γῆ καὶ ἄλλοι νὰ φθάνουν σὲ βαθειὰ γηρατειά; Καὶ γιατί ἄλλοι νὰ βρίσκωνται μέσα σὲ φτώχεια καὶ ἄλλοι νὰ εἶναι πλούσιοι; Καὶ πῶς οἱ ἄδικοι μὲν πλουταίνουν, ἐνῷ οἱ δίκαιοι πένονται;».Τότε ἄκουσε φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ: «Ἀντώνιε, κοίτα τὸν ἑαυτό σου. Αὐτὰ τὰ κανονίζει ὁ Θεὸς κατὰ τὴν κρίση του καὶ δὲν συμφέρει νὰ τὰ μάθῃς».

Ἕνα ἄλλο ὅμως παράδειγμα θὰ μᾶς διαφωτίση περισσότερο.

Διαβάζουμε γιὰ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ στὸ βιβλίο «Μαργαρῖται»:

Ἕνας γέροντας ἅγιος καὶ ἀσκητὴς παρεκάλεσε μία φορὰ τὸν Κύριο νὰ τοῦ διδάξῃ ποιὰ εἶναι ἡ κρίση του; Διότι, εἶπε, βλέπω ἄλλοτε μὲν ἀνθρώπους δικαίους καὶ εὐλαβεῖς νὰ βρίσκωνται σὲ μεγάλη φτώχεια καὶ δυστυχία. Ἄλλοτε πάλι βλέπω ἄδικους καὶ ἁμαρτωλοὺς νὰ εἶναι σὲ μεγάλο πλοῦτο καὶ ἀνάπαυση. Ἄλλοτε πάλι πολλοὶ δίκαιοι καὶ εὐλαβεῖς νὰ ἀδικοῦνται καὶ νὰ βασανίζωνται ἄδικα, πολλοὶ δὲ ἄδικοι καὶ ἄξιοι θανάτου ἁμαρτωλοὶ καὶ παράνομοι νὰ ζοῦν καὶ νὰ πλουτίζουν. Τότε ἄκουσε φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε.

Μὴ ζητᾶς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν φτάνει ὁ νοῦς καὶ γνώση σου, μήτε νὰ ἐρευνᾶς τὰ ἀπόκρυφα. Διότι οἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄβυσσος καὶ βάθος μέγα καὶ πολύ. Πλὴν ὅμως ἐπειδὴ ζήτησες νὰ μάθῃς κατέβα στὸν κόσμο καὶ κάθισε στὸ τάδε μέρος καὶ πρόσεχε ἐκεῖνα ποὺ θὰ δῆς, γιὰ νὰ καταλάβῃς μικρὸ μέρος ἀπὸ τὶς κρίσεις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ γνωρίσης πὼς εἶναι ἀνεξερεύνητη καὶ ἀνεξιχνίαστη ἡ προνοητικὴ τῶν πάντων τοῦ Θεοῦ διακυβέρνηση.

Πράγματι, ὁ γέροντας πῆγε καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ὅπου μπροστά του ὑπῆρχε ἕνας πλατὺς δρόμος καὶ περνοῦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι. Στὸ ἕνα μέρος τοῦ δρόμου ὑπῆρχε ἕνα λιβάδι καὶ μία βρύση μὲ καθαρὸ νερό. Ὅπως παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν κρύπτη του βλέπει νὰ περνᾶ ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος. Καὶ σὰν εἶδε τὸ δροσερὸ καὶ καταπράσινο λιβάδι καὶ τὴν καθαρώτατη βρύση κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ κάθισε νὰ ξεκουρασθῆ λιγάκι καὶ νὰ φάγῃ ψωμί. Ὅμως ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἔβγαλε τὸ σακκούλι του, ὅπου μέτρησε καὶ ὑπῆρχαν ἑκατὸ φλουριά, ἀλλὰ προσπαθώντας νὰ τὸ βάλῃ ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου τὸ πῆρε τοῦ ἔπεσαν κάτω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἀφοῦ τελείωσε πῆρε τὸ ἄλογό του καὶ ἔφυγε. Μετὰ πέρασε ἕνας ἄλλος ὁδοιπόρος, ὁ ὁποῖος πηγαίνοντας στὴ βρύση νὰ πιῆ νερὸ βρῆκε τὰ φλουριὰ καὶ τὰ πῆρε. Ἀλλαξε δὲ καὶ δρόμο πέρασε μέσα ἀπὸ τὰ ἀμπέλια καὶ χωράφια, γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦν. Μετὰ ἦλθε ἄλλος φορτωμένος καὶ κουρασμένος καὶ κάθισε στὴν βρύση νὰ πιῆ νερὸ καὶ νὰ ξεκουρασθῆ. Ἔβγαλε δὲ καὶ ἕνα παξιμάδι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ νερό, γιὰ νὰ τὸ φάῃ. Ἐνῶ λοιπὸν καθόταν ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, γύρισε τρέχοντας ὁ καβαλάρης ποὺ εἶχε χάσει τὰ φλουριά, ἀγριεμένος καὶ νευριασμένος καὶ ζητοῦσε τὰ φλουριά, λέγοντάς του ὅτι αὐτὸς τὰ βρῆκε. Ὁ φτωχὸς προσπαθοῦσε μὲ ὅρκους νὰ τὸν πείσῃ ὅτι δὲν τὰ βρῆκε, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν τὸν πίστευε καὶ τὸν χτυποῦσε ἀνελέητα. Τελικὰ ὁ θυμώδης καβαλάρης, σὰν ἄγριο λιοντάρι, κτύπησε ἄσχημα τὸν φτωχὸ καὶ τὸν σκότωσε. Κατόπιν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ἔψαχνε τὰ ροῦχα του καὶ τὰ σακκούλια τοῦ πτωχοῦ, γιὰ νὰ βρῆ τὰ φλουριά, ἀλλὰ τίποτα δὲν βρῆκε. Ὁ γέροντας ἔβλεπε αὐτὰ ὅλα ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἀποροῦσε καὶ θαύμαζε καὶ στεναχωριόταν πολὺ καὶ ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἄδικο φόνο ποὺ εἶδε καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν Κύριο καὶ ἔλεγε: «Κύριε, ποιὰ εἶναι ἡ θέλησή σου αὐτή; Γνώρισόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, πῶς ὑπομένει ἡ ἀγαθότητά σου; Ἄλλος τὰ ἔχασε ἄλλος τὰ βρῆκε καὶ ἄλλος ἄδικα φονεύθηκε;»

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Γέροντας, Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε καὶ διδάσκοντας καὶ ἐξηγώντας τοῦ εἶπε: «Μὴ λυπεῖσαι, Γέροντα, μήτε νὰ σοῦ κακοφαίνεται καὶ μὴ νομίζεις ὅτι τάχα χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔγιναν αὐτά, ἄλλα κατὰ παραχώρηση καὶ ἄλλα κατ' οἰκονομία. Διότι αὐτὸς ποὺ ἔχασε τὰ φλουριὰ εἶναι γείτονας ἐκεῖνου ποὺ τὰ βρῆκε καὶ ἐκεῖνος ποὺ τὰ βρῆκε εἶχε ἕνα περιβόλι ἀξίας ἑκατὸ φλουριῶν. Αὐτὸς δὲ ὁ πλούσιος ἦταν πλεονέκτης καὶ τοῦ τὸ πῆρε μὲ τὴ βία μόνο πενήντα φλουριά. Ὁ δὲ πτωχὸς ἐκεῖνος, μὴ ἔχοντας τί νὰ κάνῃ, παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ κάνῃ ἐκδίκησιν. Γι' αὐτὸ οἰκονόμησε ὁ Θεὸς μὲ τέτοιο τρόπο καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε διπλά, ἀντὶ πενήντα, ἑκατό, τὰ ὁποῖα ἔχασε ὁ πλεονέκτης, ὁ ὁποῖος πῆρε τὸ περιβόλι πενήντα ἀντὶ ἑκατὸ φλουριά. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ἄνθρωπος ὁ κουρασμένος, ὅπου δὲν βρῆκε τίποτα καὶ ἄδικα φονεύτηκε, εἶχε κάνει φόνο, ὅμως, γιὰ νὰ ἔχῃ ἔργα χριστιανικὰ καὶ θεάρεστα, θέλοντας ὁ Θεὸς νὰ τὸν σώσῃ καὶ νὰ τὸν καθαρίσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ φόνου ποὺ ἔκανε εἴτε μὲ τὴ θέλησή του εἴτε ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν σατανᾶ, γι' αὐτὸ οἰκονόμησε καὶ φονεύθηκε ἄδικα καὶ παράλογα, γιὰ νὰ σωθῆ ἡ ψυχή του. Αὐτὸς δὲ ὁ πλεονέκτης, ὁπού ἔχασε τὰ φλουριά, καὶ ἔκανε φόνο, ἔμελλε νὰ κολασθῆ ἀπὸ τὴν πλεονεξία του καὶ τὴ φιλαργυρία του καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἄφησε ὁ Θεὸς καὶ ἔπεσε στὸ ἁμάρτημα τοῦ φόνου, γιὰ νὰ πονέσῃ ἡ ψυχή του τὴν φανερὴ ἁμαρτία, νὰ ζητήσῃ μετάνοια. Καὶ νὰ ἀπὸ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ ἀφήνει τὸν κόσμο καὶ τὰ τοῦ κόσμου καὶ πηγαίνει νὰ γίνῃ Μοναχός, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχή του. Λοιπὸν πήγαινε στὸ κελλί σου, καὶ μὴ ἐξετάζῃς τὶς κρίσεις τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Θεὸς τὶς κάμει δίκαια καὶ ἐσὺ νομίζεις ὅτι γίνονται ἄδικα. Γνώριζε λοιπὸν ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ γίνονται στὸν κόσμο μὲ θέλημα Θεοῦ, γιὰ ἀφορμές, ὁπού δὲν γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι καὶ πρέπει νὰ λέγῃ ὁ καθένας «Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου».

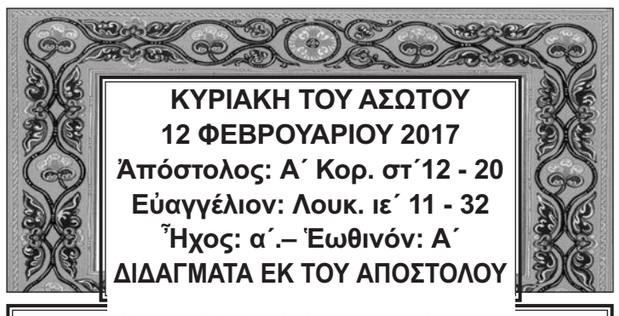

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄12 - 20
Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11 - 32
Ἦχος: α΄.– Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ»

Ἀξία πολὺ μεγάλη, ἀλλὰ καὶ πολὺ περιφρονημένη, μᾶς δείχνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὰ παραπάνω λόγια. Ἀξία, καὶ συνάμα ἀρετὴ οὐράνια, γιὰ τὴν ὁποία κατ'ἐπανάληψη ὁ Κύριος μᾶς ὁμιλεῖ στὴν Ἁγία Γραφὴ μὲ ἰδιαιτέρως κολακευτικὰ λόγια. Ἀξία, ὅμως, ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, μειώσαμε καὶ ὑποτιμήσαμε καὶ ἀπαξιώσαμε, ἐπειδὴ ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπειδὴ προσαρμοστήκαμε στὰ δεδομένα τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ νοοτροπίας καὶ «θεοποιήσαμε» τὸν ἑαυτό μας καὶ τὰ ἄβλια δελήματά μας. Ἐπειδὴ δὲν θελήσαμε νὰ φυλάξουμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ τὸν κόσμο, δίνοντας τὴν ἀπαιτούμενη προσοχὴ στὸν λόγο τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖο ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πατέρα Του ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους Του, «**τήρησον αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου**».

Ἀξία ἡ ἀγνότης καὶ παρθενία

Ποία ὅμως ἡ ἀξία; Ἡ καθαρότητα τοῦ σώματος! Ὄχι τόσον ἀπὸ τὴ φυσιολογικὴ ρυπαρότητα, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρώτιστα ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ἀκαθαρσία. Ἡ πνευματικὴ καθαρότητα τοῦ σώματος εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει τὸ σῶμά μας «ναὸν τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος». Ἡ πνευματικὴ δὲ αὐτὴ καθαρότητα εἶναι ἡ Παρθενία. Ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως νὰ μᾶς πείσουν ὅτι τὸ σῶμα εἶναι στὴν ἐλεύθερη διαχείριση αὐτοῦ ποὺ τὸ ἔχει, ὁ θεοκήρυκας Ἀπόστολος Παῦλος, «ὅζει τὰ πράγματα στὴ δέση τους». Ὁμιλεῖ μὲ τὴν αὐθεντία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὄχι ἁπλῶς συνιστᾷ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς τὴν Παρθενίαν. «Φεύγετε τὴν πορνείαν», ἀπαιτεῖ, ὅπως ὁ γονιὸς ποὺ τρομάζει μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὸ παιδί του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ διαφυλάξῃ.

Μία φυγή, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν αἰώνια ζωή. Μία φυγὴ ποὺ προστατεύει καὶ διαφυλάττει αἰώνιους καὶ ἀδάνατους θησαυρούς. Μία φυγὴ ποὺ μᾶς γλυτώνει ἀπὸ τὸν αἰώνιο ἐχθρό μας τὸν μισάνθρωπο διάβολο ποὺ «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίει». Καὶ ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος τῆς πτώσεως εἶναι πολὺ πιθανός, παρουσιάζει ὁ Ἀπόστολος, τὴν ἀξία τοῦ σώματος.

Τὸ σῶμά μας

Ἂν ἐκτιμήσουμε τὸ σῶμά μας δὰ ἀνταποκριθοῦμε καὶ στὶς ἀπαιτήσεις του. Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε ἀπὸ τὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ γιὰ ὅ,τιδήποτε ἀντιμετωπίζει στὴ ζωή του. Ἂν ἐκτιμήσουμε τὴν ἀξία τοῦ ὁποιουδήποτε πράγματος τὸ περιποιούμεδα ἀνάλογα. Ἐπὶ παραδείγματι, ἕνα κόσμημα ἀνεκτίμητης ἀξίας, τὸ προσέχουμε, τὸ φυλάσσουμε, τὸ χρησιμοποιοῦμε, ἐκτιμῶντας τὴν ἀξία του. Ἀντίδετα, κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο ποὺ μᾶς ἀνήκει καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει ἀσήμαντη ἀξία, οὔτε τὸ προσέχουμε ἰδιαίτερα, ἀλλὰ καὶ ἂν γιὰ τὸν ὁποιοδήποτε λόγο καταστραφῆ ἢ τὸ χάσουμε, δὲν δὰ πικραδοῦμε ἰδιαίτερα.

Κάτι ἀντίστοιχο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ σῶμα μας. Ἂν τὸ ἀντιμετωπίζουμε μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι ἔχει δοδῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν ἄνδρωπο σὰν Ναὸς καὶ κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀξία του εἶναι ἀνεκτίμητη. Ἂν σκεφδοῦμε ὅτι ἁγιάζοντας τὸ σῶμά μας, ἁγιάζεται καὶ ἡ ψυχὴ μας ... Ἂν νιώσουμε ὅτι μέσα σ'αὐτὸ τὸ σῶμα δὰ ἔλδῃ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος κατὰ τὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ δὰ γίνουμε «σύσσωμοι καὶ σύναιμοι» μὲ τὸν Κύριο, τότε καταλαβαίνουμε πόσο πρέπει νὰ τὸ καλλωπίζουμε πνευματικά, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἀνταποκρίνεται στὸν προορισμό του.

Ἂν, ὅμως, ἀντίδετα, δεωρήσουμε ὅτι τὸ σῶμά μας διατίδεται μόνον πρὸς ἐξυπηρέτηση γηΐνων, βιολογικῶν καὶ σαρκικῶν ἀπαιτήσεων, ἀναγκῶν καὶ ἐπιδυμιῶν, τότε τὸ ἐκτιμοῦμε πολὺ φδηνὰ καὶ ἀνόητα ... Ὁ δεῖος Ἀπόστολος, μὲ τὴν ἐρώτηση, «οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;», δεωρεῖ αὐτονόητη τὴν ἀπάντηση καὶ ἀπαιτεῖ, οἱ Χριστιανοὶ νὰ γνωρίζουν τέτοιες μεγάλες ἀλήδειες.

«ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ»

Μὲ τὴν φράση αὐτή, ὁ Θεῖος Ἀπόστολος προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο καὶ μᾶς καδιστᾷ ἀπόλυτα ὑπεύδυνους ἀπέναντι στὸν Θεό, διὰ τὴν πνευματικὴ ἀκεραιότητα μὲ τὴν ὁποία ὀφείλουμε νὰ διατηρήσουμε τὸ σῶμά μας. Δὲν εἶναι δικό μας ... λέγει ὁ Κύριος διὰ τοῦ Ἀποστόλου! Δὲν μοῦ ἀνήκει καὶ δὲν σοῦ ἀνήκει! Εἶναι ξένη περιουσία, ἡ ὁποία κάποια στιγμὴ δὰ μᾶς ζητηδῆ νὰ τὴν ἐπιστρέψουμε! Καὶ ὅταν σοῦ ἔχῃ δοδῆ τὸ ὁποιοδήποτε πρᾶγμα, γιὰ νὰ τὸ διαφυλάξῃς καὶ κάποια στιγμὴ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃς, προσπαδεῖς νὰ τὸ διατηρῆς ὅσον τὸ δυνατὸν στὴν τελειότητα ποὺ τὸ παρέλαδες.

Δυστυχῶς μία τόσο μεγάλη ἀλήδεια, τὴν ἀγνοήσαμε, τὴν περιδωριοποιήσαμε καὶ τὴν ρίξαμε «στὸν κάλαδον τῶν ἀπορριμμάτων». Ὑποκύψαμε, δυστυχῶς, στὰ δελήματα τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκός, καὶ ἀδιαφορήσαμε διὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ σώματός μας στὸν Δημιουργό του.

Διέξοδος εἰς τὸ «ἀδιέξοδον»

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

45ον

Ἡ σχέσις τῆς Ἑνώσεως μὲ ἄλλα κράτη

Τὸ ἄρθρο 228 τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τοῦ ἀπολυταρχικοῦ καθεστῶτος ποὺ διέπει τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση. Δύο **διορισμένα** Ὄργανα, τὸ Συμβούλιο καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπή, ἔχουν τὴν **ἀποκλειστικὴ εὐθύνη** προκειμένου νὰ ὑπογραφεῖ μία συμφωνία μὲ κάποιο κράτος ἐκτὸς τῆς Ἑνώσεως. Τὰ κράτη μέλη δὲν ἔχουν τὸ παραμικρὸ δικαίωμα νὰ προβάλουν ἀντίρρηση. Μοναδικὸ δικαίωμα γιὰ τὰ κράτη μέλη σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση εἶναι ἡ ἔκφραση **μιᾶς ὄχι δεσμευτικῆς γνώμης** πρὸς τὸ Συμβούλιο κι αὐτὴ **μόνο ἐὰν τοὺς ζητηθεῖ.**

Συγκεκριμένα προβλέπεται:

«1. Ὅταν ἡ παροῦσα συνθήκη προβλέπει τὴ σύναψη συμφωνιῶν μεταξὺ τῆς Κοινότητας καὶ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων κρατῶν ἢ διεθνῶν ὀργανισμῶν, **ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει συστάσεις στὸ Συμβούλιο, τὸ ὁποῖο τὴν ἐξουσιοδοτεῖ νὰ ἀρχίσει τὶς ἀναγκαῖες διαπραγματεύσεις. Οἱ διαπραγματεύσεις αὐτὲς διεξάγονται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπή, σὲ συνεννόηση μὲ τὶς εἰδικὲς ἐπιτροπὲς ποὺ ὁρίζονται ἀπὸ τὸ Συμβούλιο,** γιὰ νὰ τὴν ἐπικουροῦν στὸ ἔργο αὐτὸ καὶ στὰ πλαίσια τῶν ὁδηγιῶν ποὺ ἐνδεχομένως τῆς ἀπευθύνει τὸ Συμβούλιο.

Κατὰ τὴν ἄσκηση τῶν ἁρμοδιοτήτων ποὺ τοῦ ἀναθέτει ἡ παροῦσα παράγραφος, **τὸ Συμβούλιο ἀποφασίζει μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία,** πλὴν τῶν περιπτώσεων ποὺ προβλέπονται στὴ δεύτερη φράση τῆς παραγράφου 2, στὶς ὁποῖες ἀποφασίζει μὲ ὁμοφωνία.

2. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν ἁρμοδιοτήτων τῆς Ἐπιτροπῆς στὸν τομέα αὐτό, οἱ συμφωνίες συνάπτονται ἀπὸ τὸ Συμβούλιο, τὸ ὁποῖο ἀποφασίζει μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία μετὰ ἀπὸ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς. Τὸ Συμβούλιο ἀποφασίζει ὁμόφωνα, ὅταν ἡ συμφωνία ἀφορᾶ τομέα στὸν ὁποῖο ἀπαιτεῖται ὁμοφωνία γιὰ τὴ θέσπιση ἐσωτερικῶν κανόνων, καθὼς καὶ προκειμένου περὶ συμφωνιῶν τοῦ ἄρθρου 238[1].

3. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συμφωνίες ποὺ προβλέπονται στὸ ἄρθρο 113, παράγραφος 3, τὸ Συμβούλιο συνάπτει τὶς συμφωνίες μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ συμφωνία ἀφορᾶ τομέα γιὰ τὸν ὁποῖο ἀπαιτεῖται ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189Β ἢ τοῦ ἄρθρου 189[Γ] γιὰ τὴ θέσπιση ἐσωτερικῶν κανόνων.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο διατυπώνει τὴ γνώμη του μέσα σὲ προθεσμία ποὺ μπορεῖ νὰ ὁρίσει τὸ Συμβούλιο ἀνάλογα μὲ τὸ ἐπεῖγον τοῦ ζητήματος. Ἐλλείψει γνώμης μέσα στὴν προθεσμία αὐτή, **τὸ Συμβούλιο δύναται νὰ ἀποφασίζει.**

Κατὰ παρέκκλιση ἀπὸ τὶς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου, συνάπτονται κατόπιν σύμφωνης γνώμης τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου οἱ συμφωνίες ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρο 238, καθὼς καὶ οἱ ἄλλες συμφωνίες ποὺ δημιουργοῦν εἰδικὸ θεσμικὸ πλαίσιο μέσῳ τῆς ὀργάνωσης διαδικασιῶν συνεργασίας, οἱ συμφωνίες ποὺ συνεπάγονται σημαντικὲς δημοσιονομικὲς ἐπιπτώσεις γιὰ τὴν Κοινότητα καὶ οἱ συμφωνίες ποὺ συνεπάγονται τροποποίηση πράξης ποὺ ἐγκρίθηκε κατὰ τὴ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189[Β].

Σὲ ἐπείγουσες περιπτώσεις, τὸ Συμβούλιο καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο μποροῦν νὰ συμφωνοῦν προθεσμία γιὰ τὴν ἔκφραση σύμφωνης γνώμης.

4. Κατὰ τὴ σύναψη συμφωνίας, τὸ Συμβούλιο μπορεῖ, κατὰ παρέκκλιση ἀπὸ τὶς διατάξεις τῆς παραγράφου 2, νὰ ἐξουσιοδοτεῖ τὴν Ἐπιτροπὴ νὰ ἐγκρίνει ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητας τὶς τροποποιήσεις, ἐφόσον προβλέπεται ἀπὸ τὴ συμφωνία ὅτι οἱ τροποποιήσεις αὐτὲς πρέπει νὰ ἐγκρίνονται μὲ ἁπλοποιημένη διαδικασία ἢ μέσῳ ἑνὸς ὀργάνου ποὺ συνιστᾶται ἀπὸ τὴν ἐν λόγῳ συμφωνία· τὸ Συμβούλιο μπορεῖ νὰ ἐξαρτᾶ τὴν ἐξουσιοδότηση αὐτὴ ἀπὸ ὁρισμένους εἰδικοὺς ὅρους».

Ἕνα **βασικὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Συνθηκῶν εἶναι ἡ ἀφαίρεση πρωτοβουλιῶν καὶ ἁρμοδιοτήτων ἀπὸ τὰ κράτη μέλη καὶ ἡ μεταβίβασή τους σὲ Ἐπιτροπὲς ἀπολύτως ἐλεγχόμενες καὶ κυρίως διορισμένες καὶ ἐπιλεγμένες** ἀπὸ τὸ διαβόητο Ἕνα τοῖς ἑκατὸ ποὺ κυβερνᾶ τὸν κόσμο.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Συνθήκη προσθέτει ἀκόμα ἕνα ἄρθρο, τὸ 228[Α] ποὺ ἐφαρμόζεται κατὰ κόρον στὶς περιπτώσεις τῶν "διαβόητων" κυρώσεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς.

«Ἄρθρο 228[Α]. Ὅταν μία κοινὴ θέση ἢ κοινὴ δράση, ποὺ ἐγκρίθηκαν σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῆς συνθήκης γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση σχετικὰ μὲ τὴν κοινὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ καὶ πολιτικὴ ἀσφαλείας, προβλέπει δράση τῆς Κοινότητας γιὰ τὴ μερικὴ ἢ ὁλοκληρωτικὴ μείωση ἢ διακοπὴ τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων μὲ μία ἢ περισσότερες τρίτες χῶρες, **τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία μετὰ ἀπὸ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς, λαμβάνει τὰ ἀναγκαῖα ἐπείγοντα μέτρα».**

Ἔτσι, λοιπόν, τὸ Συμβούλιο καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀποφασίζουν γιὰ τὸ **ποῦ,** γιὰ **πόσο διάστημα** καὶ γιὰ τὸ **εἶδος** τῶν κυρώσεων, ποὺ θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἐπιβάλουν **ὅλα** τὰ κράτη μέλη **χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διαφοροποιηθοῦν.**

Πρέπει νὰ σημειώσουμε πὼς ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης στὸ ἄρθρο 228, στὴν παράγραφο 1, εἶχε μία πρόβλεψη σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «Τὸ Συμβούλιο, ἡ Ἐπιτροπὴ ἢ **Κράτος μέλος** δύνανται προηγουμένως νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸ Δικαστήριο νὰ γνωμοδοτήσει, ἐὰν ἡ ὑπὸ μελέτη συμφωνία ἐναρμονίζεται μὲ τὴν παροῦσα συνθήκη. Ἂν ἡ γνωμοδότηση εἶναι ἀρνητική, ἡ συμφωνία δύναται νὰ τεθεῖ σὲ ἰσχὺ μόνο κατὰ τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 236».

Ὡστόσο, ἀκόμα καὶ αὐτὸ θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ὡς **"ὑπερβολικὴ ἐλευθερία"** καὶ γι' αὐτὸ ἀφαιρέθηκε, **χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀντίδραση ἐκ μέρους ὁποιουδήποτε κράτους μέλους.**

Ὅλα τὰ παραπάνω εἶχαν ὡς λογικὴ κατάληξη τὴν σύζευξη τῆς Ἑνώσεως μὲ τὰ βασικὰ καὶ ἐπίσημα Ὄργανα, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν μία καὶ ἑνιαία οἰκουμενιστικὴ (παγκόσμια) κυβέρνηση, δηλαδὴ τὸν ΟΗΕ, τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρωπης[2] καὶ τὸν ΟΟΣΑ[3]. Νὰ σημειώσουμε πὼς τὰ ἄρθρα 229 καὶ 230 παραμένουν ἀμετάβλητα, ὅπως προβλέπονταν στὴν Συνθήκη τῆς Ρώμης.

«Ἄρθρο 229. Ἡ Ἐπιτροπὴ διασφαλίζει κάθε πρόσφορη σχέση μὲ τὰ ὄργανα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, τῶν εἰδικευμένων ὀργανισμῶν τους καὶ τῆς Γενικῆς Συμφωνίας Δασμῶν καὶ Ἐμπορίου. Διασφαλίζει ἐπίσης πρόσφορες σχέσεις μὲ ὅλους τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμούς.

Ἄρθρο 230. Ἡ Κοινότης καθιερώνει τὴν κατάλληλη συνεργασία μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης.

Ἄρθρο 231. Ἡ Κοινότητα συνεργάζεται στενὰ μὲ τὸν Ὀργανισμὸ Οἰκονομικῆς Συνεργασίας καὶ Ἀναπτύξεως κατὰ τρόπο ποὺ ὁρίζεται μὲ κοινὴ συμφωνία».

Πιστεύουμε πὼς εἶναι σαφὲς καὶ ξεκάθαρο τὸ ὅτι τὸ σχέδιο τῆς παγκοσμιοποιήσεως εἶναι **κάθε ἄλλο παρὰ νέο.** Ἡ λανθασμένα ὀνομαζόμενη «Νέα Τάξη Πραγμάτων» εἶναι **παμπάλαια** (ὅσο καὶ οἱ ἁμαρτίες αὐτοῦ τοῦ κόσμου) καὶ δὲν προσφέρει τίποτε ἄλλο στοὺς ἀνθρώπους, παρὰ μόνο δυστυχία, χειραγώγηση, ὑποταγή, ἠθικὴ ἐξαχρείωση καὶ τελικὰ ἐξαθλίωση.

Οὔτε ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, οὔτε οἱ Διεθνεῖς Ὀργανισμοὶ μὲ τὶς φανταχτερὲς ἐξαγγελίες καὶ τὶς σκοτεινὲς agendas εἶναι ἡ λύση τῶν προβλημάτων, τουλάχιστον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ λύση τῶν προβλημάτων τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἁπλὴ καθὼς τὸ μόνο ποὺ ἀπαιτεῖται εἶναι ἡ παντελὴς ἀπεμπλοκὴ τῆς Πατρίδος μας ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα καὶ τὰ Ὀργανά της.

Ἡ ἀποχώρηση ἀπὸ τὴν Ἕνωση σημαίνει **ἀνάκτηση τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας** καὶ ἀποδέσμευση ἀπὸ ἕνα σύνολο ποὺ **ὁδεύει μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὸν ἀφανισμό!**

Μ.Β.

Σημειώσεις:

1. Σημείωση ἀρθρογράφου: Τὸ ἄρθρο 238 προβλέπει ἀκριβῶς: «Ἡ Κοινότητα δύναται νὰ συνάπτει, μὲ ἕνα ἢ περισσότερα κράτη ἢ μὲ διεθνεῖς ὀργανισμούς, **συμφωνίες ποὺ συνιστοῦν σύνδεση, ἡ ὁποία συνεπάγεται ἀμοιβαῖα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, κοινὲς δράσεις καὶ εἰδικὲς διαδικασίες».**

2. Τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης (γνωστὸ μὲ τὴν Ἀγγλικὴ ὀνομασία Council of Europe ἢ τὴν Γαλλικὴ Conseil de l' Europe) ἱδρύθηκε τὶς 5 Μαΐου 1949 καὶ εἶναι διεθνὴς ὀργανισμὸς στὸν ὁποῖο μετέχουν 47 κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἀνατολικῆς περιφέρειάς της (Ἅγιος Μαρίνος, Ἀζερμπαϊτζάν, Ἀλβανία, Ἀνδόρα, Ἀρμενία, Αὐστρία, Βέλγιο, Βοσνία καὶ Ἐρζεγοβίνη, Βουλγαρία, Γαλλία, Γερμανία, Γεωργία, Δανία, Ἑλβετία, Ἑλλάδα, Ἐσθονία, Ἡνωμένο Βασίλειο, Ἰρλανδία, Ἰσλανδία, Ἱσπανία, Ἰταλία, Κροατία, Κύπρος, Λετονία, Λιθουανία, Λίχνενσταϊν, Λουξεμβοῦργο, Μάλτα, Μαυροβούνιο, Μολδαβία, Μονακό, Νορβηγία, Ὁλλανδία, Οὐγγαρία, Οὐκρανία, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Ρωσία, Σερβία, Σκόπια,Σλοβακία, Σλοβενία, Σουηδία, Τουρκία, Τσεχία καὶ Φινλανδία). Συμμετέχουν ἐπίσης 5 κράτη (Βατικανό, Η.Π.Α., Ἰαπωνία, Καναδᾶς, Μεξικὸ) ὡς παρατηρητὲς τοῦ Συμβουλίου καὶ 3 (Ἰσραήλ, Καζακστὰν καὶ Λευκορωσία) ὡς παρατηρητὲς τῆς συνέλευσής του.

3. Ὁ Ὀργανισμὸς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας καὶ Ἀνάπτυξης (Ὀ.Ο.Σ.Α. ἢ OECD στὰ Ἀγγλικὰ ἀπὸ τὸ Organisation for Economic Co-operation and Development) εἶναι ἕνας διεθνὴς ὀργανισμός, ποὺ δημιουργήθηκε τὸ 1948 ὡς Ὀργανισμὸς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας (Organisation for European Economic Co-operation – OEEC), μὲ πρῶτο Γενικὸ Γραμματέα τὸν Γάλλο οἰκονομολόγο καὶ πολιτικὸ Robert Marjolin. Σκοπὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἦταν ἡ διαχείριση τοῦ σχεδίου Marshall γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς Εὐρώπης μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἀργότερα ἡ ἰδιότητα μέλους της ἐπεκτάθηκε καὶ σὲ μὴ Εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἐνῷ τὸ 1960 μετασχηματίστηκε στὸν Ὀργανισμὸ Οἰκονομικῆς Συνεργασίας καὶ Ἀνάπτυξης.

Πιστοὶ χριστιανοὶ νὰ κυβερνήσουν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λάβουν θέσεις στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς Χώρας θὰ εἶναι ἄνθρωποι ἐπιστήμονες καὶ ἔμπειροι στὰ δημόσια πράγματα τῆς Χώρας. Θὰ χρειαστεῖ νὰ ψηφισθεῖ ἕνα Σύνταγμα στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας καὶ οἱ θεσμοὶ θὰ εἶναι χριστοκεντρικοί, ὅπως καὶ στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Θὰ πολιτεύονται μὲ δικαιοσύνη, χωρὶς διακρίσεις, γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ὁ στόχος θὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ πρόοδος τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ ἡ ὑλικὴ πρόοδος τοῦ Κράτους, ὥστε νὰ ἐξυπηρετεῖ τὶς ἀνάγκες ὅλων τῶν πολιτῶν καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐνδεεῖς, ἀλλὰ νὰ ζοῦνε οἱ πάντες ἀξιοπρεπῶς, νὰ ἔχουν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἄνεση νὰ ζήσουν μὲ εὐσέβεια, μὲ προοπτικὴ νὰ γίνουν οὐρανοπολίτες μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπίγειας ζωῆς. Ὅλα εἶναι δυνατὰ μὲ τὴ χάρη καὶ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ χρειάζεται ἀποφασιστικότητα καὶ ἐπιμονή· ἕνα δυναμικὸ ἡγέτη καὶ τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο στὴν κατάλληλη θέση. Ὑπάρχουν ἀξιόλογοι καὶ ἱκανοὶ ἄνθρωποι γιὰ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες καὶ ὅλα τὰ ἀξιώματα, ὅπου θὰ μποροῦσαν μέσα σὲ μία πενταετία νὰ ἀνορθώσουν τὴν Χώρα καὶ νὰ τὴν καταστήσουν ἀξιοζήλευτη καὶ πλούσια ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε ἀγάπη καὶ ἑνότητα, γιατὶ ἡ Χώρα ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ πλούσια καὶ στὰ πνευματικὰ καὶ στὰ ὑλικὰ ἀγαθά. Οἱ μέχρι τώρα διαχειριστὲς τῆς ἐξουσίας ἦταν ἀκατάλληλοι, γιατὶ δὲν γνώριζαν τὶς δικές μας παραδόσεις καὶ ὁ νοῦς τους ἦταν στὰ Σοῦσα, ὅπως οἱ σημερινοὶ στὴν Φραγκιά - στὴ Δύση, ὅπου εἶναι ὅλα ἀνθρωποκεντρικὰ θεσμοθετημένα καὶ ἔγινε κανόνας τῆς ζωῆς τους, ὁ θάνατός σου ἡ ζωή μου· ἡ ζωὴ τῆς ζούγκλας. Ὅπου δὲν ὑπάρχει πίστη στὸν ἀληθινὸ Θεό, ὅλα ἐπιτρέπονται. Δεῖτε τὴν βαρβαρότητα ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Δύση. Δεῖτε πῶς κατάντησαν τὴ Χώρα μας οἱ εὐρωπαΐστές, οἱ ψευδοπροοδευτικοί, ἄθεοι καὶ οἱ λάτρεις τῶν δαιμόνων μασόνοι...

Ὅμως ὁ χρόνος εἶναι πολύτιμος, τὰ γεγονότα διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο μὲ πολὺ γρήγορο ρυθμὸ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δράσουμε ἐδῶ καὶ τώρα...

Παρακαλῶ κινηθεῖτε μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ αὐτοπεποίθηση, γιὰ νὰ προχωρήσουμε τὴ ζωή μας καὶ τὴ ζωὴ τῆς νεώτερης γενεᾶς μὲ ἀξιοπρέπεια, νὰ τιμήσουμε καὶ τοὺς προγόνους μας, γιὰ νὰ μὴ ντρέπονται γιὰ μᾶς.

Ζητῶ συγγνώμη γι' αὐτή μου τὴν παρέμβαση καὶ εὔχομαι σὲ ὅλους σας τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Παναγίας μας καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Ἀγγελικῶν ταγμάτων, μὲ ἰσχυρὴ πίστη ἀς προχωρήσουμε...

Ὁ Θεὸς μαζί μας!

Μπορεῖς νὰ βοηθήσης κι' ἐσὺ τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ἂν θελήσης. Γράψε κι' ἐσὺ ἕνα ΝΕΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΝ.

Ὁ Πατρ. Ἱεροσολύμων περὶ φαινομένων εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον

Ὁ Πατριάρχης προέβη εἰς δηλώσεις καθὼς τὸ τελευταῖον διάστημα διαδίδονται φῆμαι περὶ θαυμαστῶν φαινομένων εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον κατὰ τὰς ἐργασίας συντηρήσεώς του. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα pronews.gr:

«Παρέμβαση εἴχαμε τοῦ Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ Θεόφιλου μετὰ ἀπὸ δημοσιεύματα γιὰ ἀνεξήγητα γεγονότα σχετικὰ μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ πανάγιου τάφου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ… «Ὄχι, αὐτὸ εἶναι ἀνοησία, (ὑπερφυσικὰ φαινόμενα), ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστη, τὸ σύνολο τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶναι μία λογικὴ λατρεία, ὅπως λέμε καὶ στὰ ἑλληνικά, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ πρέπει νὰ ζητοῦν τέτοιες ὑπερφυσικὲς ἐνδείξεις, αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδεκτο», δήλωσε ὁ Πατριάρχης σὲ συνέντευξή του σὲ ρωσικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱστοσελίδα στὴν Ἱερουσαλήμ… «Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἦταν γιὰ πολλὰ χρόνια κλειστὴ λόγω ἐργασιῶν ἀποκατάστασης, καὶ τὸ μόνο μέρος τοῦ Ναοῦ, ὅπου δὲν εἶχαν γίνει ἐργασίες ἦταν τὸ Κουβούκλιο, γι' "αὐτὸ καὶ ὑπῆρξε ἄμεση ἀνάγκη ἀποκατάστασης, ἰδιαίτερα στὸ σπήλαιο τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸν Πανάγιο Τάφο, γιὰ αὐτὸ καὶ ἔγινε αὐτὸ ποὺ ἔγινε», εἶπε ὁ Πατριάρχης».

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

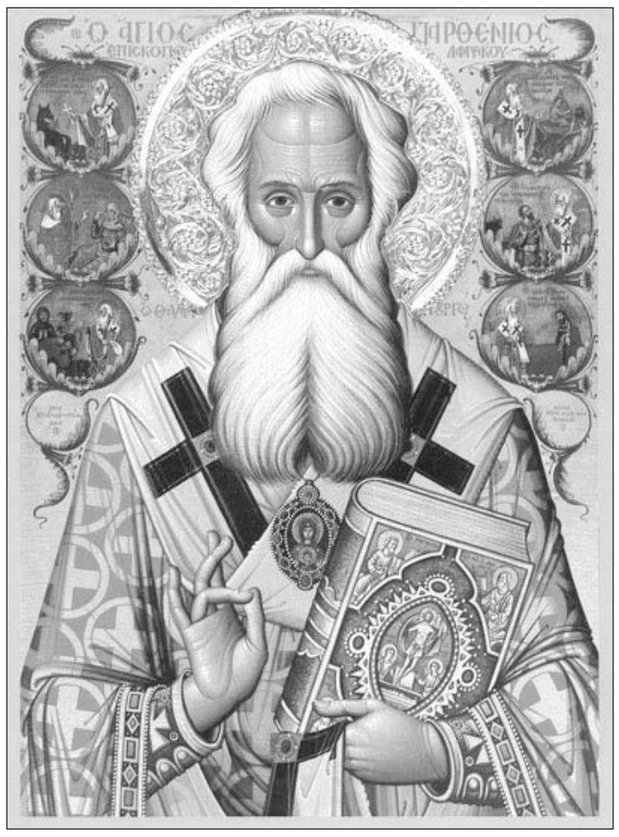

Τὴν 7ην Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκου.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2017

1ον - ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης π. Μᾶρκος Μανώλης

Ὁ π. Μᾶρκος Μανώλης γεννήθηκε τὴν 19η Αὐγούστου 1937 καί ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐν Χώρᾳ Ζώντων τὴν 16η Ἀπριλίου 2010. Εἶναι ἕνας πραγματικὸς πνευματικὸς θησαυρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας. Μέσα ἀπὸ τὴν ἁγία βιοτή του, τὸν φιλόθεο ἀγώνα του, τὸν ποιμαντικό του λόγο, τὴν ἱκανότητά του νὰ ὁδηγῆ ταλαιπωρημένες ψυχὲς σὲ μετάνοια καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔλθουν σὲ συναίσθηση τῆς ἀληθείας καὶ νὰ γίνουν μέτοχοι τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ἀνεδείχθη ἁπλανὴς καθοδηγητὴς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀξιώθηκε πολλῶν θείων χαρισμάτων.

Τὸ ἐξαϋλωμένο ἀπὸ τήν ἄσκηση πρόσωπό του, ἀπὸ μόνο του σοῦ δίδασκε τὴν ἔννοια τῆς ἀρετῆς καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς κατὰ Θεὸν βιοτῆς του, ἔστω καὶ ἄν πολλὲς φορὲς δὲν μιλοῦσε καθόλου.

Ἦταν ἀφιερωμένος ἀπὸ μικρὸ παιδάκι στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ζώντας τὴν ἐκούσια πτωχεία καὶ κακοπάθεια, καλλιεργώντας στὴν ψυχή του τὴν καθαρότητα καὶ στὸ σῶμα του τὴν ἀγνότητα. Ἦταν τελείως ἀφιλοχρήματος, ξένος τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του, ταπεινότατος, ὑπομονετικός, πρᾶος, γλυκύς, ἁπλός.

Μὲ τὴν παρουσία του δὲν σκανδάλισε ποτὲ κανένα οὔτε ἠθελημένα ἐλύπησε ποτὲ ἄνθρωπο.

Ζοῦσε γιὰ τὴν ἀνάπαυση καί μετάνοια τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του. Θυσιάζοντας τὴν ἰδική του ἡσυχία, πάντοτε βοηθοῦσε ὅσους εἶχαν ἀνάγκη στὰ Νοσοκομεῖα, στὶς Φυλακές, στούς οἴκους εὐγηρίας.

Ὅλοι κάτω ἀπὸ τὸ πετραχήλι του, στὸ ἐξομολογητήριο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου στὸ Διόψυσο ἤ σὲ ἄλλους Ἱ. Ναούς τῆς Ἀττικῆς, μὲ χιόνι ἤ καύσωνα κοντά του ἦσαν ἀναπαυμένοι, ἔνοιωθαν τὴν πραγματικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἡ προσωποποίηση τοῦ θείου ἐλέους. Ἡ πόρτα τῆς καρδιᾶς του ἦταν ἀνοιχτὴ γιά ὅλους. Ὁ λόγος του παρηγορητικός, γλυκύς, ἐλπιδοφόρος.

Ὁ π. Μᾶρκος ἐκπλήρωσε ὅλους τοὺς «μακαρισμούς» στὸ ἀκέραιο.

Ὡς νέος, πέρασε καὶ σπούδασε, ὅλα τὰ «ἐκκλησιαστικά ρεύματα» τῆς ἐποχῆς του. Τὸ 1970 ἐξορίστηκε στὴν Πεντέλη λόγω τῆς ἄρνησής του νὰ συμμετάσχη στὴν δέηση γιὰ τὸν ἀποστάτη Πατριάρχη Ἀθηναγόρα. Ἔζησε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Πεντέλης δίπλα στὸν ἅγιο Γέροντα πατέρα Σίμωνα Ἀρβανίτη, ἐνῶ παράλληλα εἶχε πνευματικὸ τὸν ὁμολογητή, π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο, ὁ ὁποῖος καταπλαγεὶς ἀπὸ τὸ μέτρο τῆς ὑπακοῆς τοῦ π. Μάρκου, ἔλεγε: " Ἂν ἔχης πρόβλημα μὲ τὸν Μᾶρκο, δέν μπορεῖς νὰ προκόψης στὴν πνευματικὴ ζωή".

Δὲν ἔγραψε θεολογικὲς πραγματεῖες, δὲν ἐξέδωσε θεολογικά βιβλία, ἔμπλεος ὅμως πατερικοῦ ζήλου ἀσχολήθηκε σοβαρά μέσω τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδας «ΟΡΘΟ ΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» μὲ ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἦταν ὁ φόβος τῶν κακοδόξων, καὶ ὁ ἀφανὴς συντονιστὴς τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγώνα.

Μετεῖχε στὴν σοφία καὶ γνώση τοῦ Θεοῦ «διά παθημάτων», βιώνοντας συνεχῶς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Χριστῷ συνεσταύρωμαι ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». (Γαλ. β΄20)

Εἶχε ἀκεγόδοξο φρόνημα, ἦταν ἄνθρωπος ταπεινώσεως· ὅ,τι ἔγραφε ἤ ἔλεγε δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα μιᾶς διανοητικῆς ἐνασχολήσεως μὲ τὰ πνευματικὰ θέματα, ἀλλὰ καρπὸς θείας πληροφορίας. Ὑπενθύμιζε διαρκῶς τὴν Ἁγία Γραφή καί τούς Πατέρες καὶ Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατάφεραν μὲ τὴν θεόσοφο πεῖρα τους νὰ ὁδηγοῦν ἀπλανῶς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὄντως «ἐπόμενος τοῖς ἁγίοις Πατράσι», τῆς ἀδαμάντινης Ὀρθοδοξίας μας.

Στό πρόσωπό του συνεδυάζετο σέ μιά ἁρμονική ἑνότητα, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἀπολογητής, ὁ ὁμολογητὴς καί μάρτυρας τῆς ἀληθείας, ὁ μαχητής, ὁ παρηγορητής, ὁ αὐθεντικός ἑρμηνευτὴς τῆς Ὀρθοδόξου συζυγίας, τοῦ δόγματος καὶ τοῦ βιώματος.

Ὁ π. Σίμων ἔλεγε: «Βλέπεις τὸν Μᾶρκο; Δὲν μιλάει … ἀλλὰ τοὺς ξέρει ὅλους!» Καὶ ἦταν ἀκριβῶς ἔτσι, γιατὶ ἐκτὸς τῆς ἀκάματης προσωπικῆς του ἀσκήσεως, ἀνέκαθεν ἦταν ἀναζητητὴς τῆς ἀρετῆς καὶ εἶχε γνωρίσει ἁγίους ἀνθρώπους, εἶχε λάβει ἅγιες συμβουλὲς καί προτροπὲς καὶ εἶχε θεία πληροφορία.

Ἡ φιλομάθειά του δὲν ἀρκεῖτο μόνον στὴν ἔρευνα τοῦ θείου θελήματος, μὰ καὶ στὴν ἐπίγεια, διεξοδικὴ ἔρευνα τῆς ἀπανταχοῦ Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐκεῖ ἀποσκοποῦσαν καὶ τὰ πολλά του ταξίδια στὸ ἐξωτερικό. Δέν ἦταν κάποιες ἁπλὲς προσκυνηματικὲς ἐκδρομές, στὶς ὁποῖες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσκύνηση ἱερῶν λειψάνων ἤ ἁγίων εἰκόνων, οἱ προσκυνητὲς μετὰ ἀπὸ θεία ἐξομολόγηση συμμετεῖχαν στὴν θεία Λειτουργία καί κοινωνοῦσαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἀλλὰ ἤθελε νὰ ξέρη τὸ τὶ γίνεται στὴν Οἰκουμενικὴ Ὀρθοδοξία.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία συχνὰ τὸν ἀπαξίωνε καὶ τὸν ἀποστρεφόταν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο. Ἀλλὰ θὰ μιλήση ὁ Θεὸς καὶ γι' αὐτόν, ὅπως μίλησε καὶ γιὰ τὸν νεοφανῆ μας Ἅγιο …

Γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ «Ο.Τ.» ἐδιώχθη, διότι «ὅπου ἀνακύπτει ἡ ἀλήθεια ἐκεῖ μάχεται ἡ πλάνη». Ἦταν πάντοτε ὑπὲρ τῆς ἀκριβείας στὰ θέματα τῆς πίστεως, μὲ ὁδηγὸ τὸν πρόμαχο τῆς Ὀρθοδοξίας Ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, τοῦ

Ἡ Σιὼν κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μπροστὰ στὰ μάτια τους (Σεπτέμβριος 1922).

Ὅλα αὐτὰ ἦταν τυχαῖα; Ὄχι, ἦταν ἄλλη μία δαιμονικὴ παράσταση θεάτρου σκιῶν, τὸ σενάριο τῆς ὁποίας εἶχε γραφτεῖ ἀπὸ κάποιον Ρότσιλντ, μέσα σὲ κάποια μασονικὴ στοά. Δυστυχῶς, ἡ αὐλαία στὴν παράσταση δὲν εἶχε πέσει. Εἶχε ἀποφασιστεῖ νὰ δοθεῖ ὡς δῶρο στὸν Κεμὰλ ἡ ἀνατολικὴ Θράκη, στὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνας Τοῦρκος στρατιώτης, γιὰ νὰ ἀγωνιστεῖ νὰ τὴν κατακτήσει, καὶ τὸ χειρότερο, νὰ γίνει καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ πληθυσμῶν (1924), δηλαδὴ ὁ ξεριζωμὸς καὶ τοῦ τελευταίου Ὀρθόδοξου Χριστιανοῦ ποὺ εἶχε ἐπιβιώσει ἀπὸ τὶς θηριωδίες τῶν Νεοτούρκων στὴ Μικρὰ Ἀσία.

Καὶ ὁ πιὸ ἀφελὴς ἄνθρωπος θὰ δυσκολευτεῖ νὰ πιστέψει ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ θυελλώδη καὶ φρικτὰ γεγονότα ἦταν τυχαῖα. Σὲ πολλὲς ὑποψίες μᾶς βάζει καὶ ἡ ἰδια ἡ στάση τοῦ Βενιζέλου, γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπάρχουν σοβαρὲς ἀποδείξεις ὅτι ἦταν μέλος κάποιας μασονικῆς στοᾶς. Ἂν γνώριζε τί θὰ συμβεῖ, μέσῳ τῶν μασόνων ἀδελφῶν του, καὶ προκήρυξε σκόπιμα τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1920, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ συγκαταλέγεται στοὺς μεγαλύτερους προδότες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἂν ἐξαπατήθηκε ἀπὸ τοὺς μασόνους, ἀλλὰ ὁ στόχος του ἦταν εἰλικρινὰ πατριωτικὸς (ἡ Ἑλλὰς τῶν δύο ἠπείρων καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν), δικαιολογεῖται.

Ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος

Μετὰ τὴ θυελλώδη δεκαετία 1914-1924 ὁ δρόμος εἶχε ἀνοίξει διάπλατα γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Ἑβραϊκοῦ κράτους. Στὴν Παλαιστίνη, ποὺ ἦταν πλέον στὴν κατοχὴ τῶν Βρετανῶν, ἄρχισαν νὰ καταφτάνουν Ἑβραῖοι ἀπὸ ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ νὰ τὴν ἐποικίζουν. Ἡ πλειοψηφία, ὅμως, ἦταν ἀραβικοὶ πληθυσμοί. Ἔπρεπε κάτι νὰ γίνει, ὥστε νὰ αὐξηθεῖ ραγδαῖα ἡ μετανάστευση τῶν Ἑβραίων καὶ ἡ ταυτόχρονη ἀπομάκρυνση τῶν Ἀράβων, ὥστε νὰ ἱδρυθεῖ καὶ νὰ ἐδραιωθεῖ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ, στὸ ὁποῖο σκόπευαν νὰ ἐπαναφέρουν καὶ τὴν ἀρχαία ἑβραϊκὴ γλώσσα, ποὺ εἶχε σβήσει αἰῶνες πρίν.

Τὰ πάντα ἐκτελέστηκαν μὲ ἐπιτυχία, ὅπως εἶχε προγραμματίσει ὁ Ρότσιλντ καὶ ἡ ὡραία ὁμάδα συνεργατῶν (Ροκφέλερ καὶ ἄλλοι μεγαλοτραπεζίτες). Ξέσπασε μεταξὺ 1939-1945 καὶ ὁ Β' Π.Π. (ὁ δεύτερος προγραμματισμένος πόλεμος!), ὅπου μὲ ἄφθονο σιωνιστικὸ χρῆμα καὶ πάλι ἡ Γερμανία ἀναλαμβάνει τὸν ρόλο τοῦ ἐκτελεστῆ καὶ Βρεττανία καὶ σύμμαχοι νὰ ἐκτελέσουν τὸν ἐκτελεστή. Ὅπως πάντα, χρηματικὴ ἐνίσχυση ἔδωσαν οἱ Σιωνιστὲς καὶ στὴ Βρεττανία, ὥστε καὶ οἱ δύο πλευρὲς νὰ εἶναι πανίσχυρες καὶ νὰ ἐπέλθει ἡ φρίκη.

Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἔπαιξαν καὶ ἐδῶ τὸν ρόλο τους. Ὁ Χίτλερ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἑβραϊκὴ καταγωγὴ ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἦταν μέλος τῆς (καμπαλιστικῆς) ἐταιρείας Θούλης, ποὺ εἶχαν ἱδρύσει μασόνοι στὴ Βαυαρία. Τὰ μέλη της πίστευαν ὅτι ἀνήκουν σὲ μία ἀρχαία γερμανικὴ φυλὴ ὑπερανθρώπων, τοὺς Ἀρείους, εἶχαν σῆμα τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρό, καὶ πίστευαν ὅτι ὄφειλαν νὰ ἐξολοθρεύσουν ὅσους νόθευαν τὸν γνήσιο γερμανικὸ πληθυσμό, κυρίως Ἑβραίους καὶ Σλάβους.

Μὲ τὸ δεδομένο ὅτι οἱ Σιωνιστὲς χρηματοδότησαν καὶ ἐνίσχυσαν τὸν Χίτλερ καὶ τοὺς ἄλλους ἀποκρυφιστὲς τῆς Θούλης, γιὰ νὰ διαπράξει ὁ ναζισμὸς ὅσα ἐγκλήματα καὶ θηριωδίες ἔκανε, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα ἂν πραγματικὰ ἤξερε ὁ Χίτλερ τὰ σχέδια τῶν Σιωνιστῶν καὶ σὲ κοινὴ συνεννόηση ἔκανε τὶς σφαγὲς γιὰ χάρη τῆς σιωνιστικῆς αὐτοκρατορίας ἢ ἂν τὸν χρησιμοποίησαν οἱ Σιωνιστές, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἐνῷ ἐκεῖνος ὀνειρευόταν νὰ χτίσει τὴ δική του γερμανικὴ αὐτοκρατορία. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, ἐκούσια ἢ ἀκούσια, ὁ Χίτλερ ὑπῆρξε ἐργαλεῖο στὰ χέρια τῶν Σιωνιστῶν.

Οἱ ἐκτελέσεις τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τοὺς Ναζῆ ἔφεραν δύο ἀποτελέσματα μαζί. Διήγειραν παγκοσμίως συμπάθεια πρὸς τὸν ἑβραϊκὸ λαὸ καὶ συγκίνηση γιὰ τὸ ὁλοκαύτωμα, ἐνῷ ἔπεισαν τοὺς ὑπόλοιπους Ἑβραίους τῆς Εὐρώπης ὅτι κινδυνεύουν, ὁπότε γρήγορα ὀφειλαν νὰ καταφύγουν στὴν Παλαιστίνη, ὅπου θὰ ζοῦσαν μὲ ἀσφάλεια. Αὐτὸ ποὺ δὲν πέτυχαν μὲ τὴν πειθὼ στὸ συνέδριο τοῦ Σιωνισμοῦ τὸ 1897, τὸ πέτυχαν μὲ τὸ ὁλοκαύτωμα τὸ 1940.

Ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἑβραῖοι παρέδωσαν τὸν Ἰ. Χριστὸ στοὺς Ρωμαίους γιὰ σταύρωση, ἔτσι καὶ οἱ Σιωνιστὲς παρέδωσαν τοὺς ἰδιους τούς ὁμοεθνεῖς τους στοὺς Γερμανοὺς γιὰ ἀποτέφρωση. Ὁμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος! Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ παρανοϊκὴ φρίκη, γιὰ νὰ φτιάξει ὁ Ρότσιλντ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ, τὸ ὁποῖο ἀναγνωρίστηκε ἀμέσως μετά, τὸ 1948.

Ἡ καημένη ἡ Ἑλλάδα, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν νικητῶν, βγῆκε καὶ πάλι κατεστραμμένη. Μετὰ ἀπὸ τόσες θυσίες καὶ τόσα ἑλληνικὰ ὁλοκαυτώματα (Δίστομο, Καλάβρυτα), ὄχι μόνο δὲν μᾶς ἔδωσαν τὶς ἑλληνικὲς πόλεις τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἀλλὰ μᾶς ὁδήγησαν στὸν ὁλέθριο ἐμφύλιο, ποὺ κράτησε μέχρι τὸ 1949, ὥστε νὰ καταστραφοῦμε ὁλοκληρωτικά.

Καθὼς μαινόταν ὁ ἐμφύλιος στὴν Ἑλλάδα, ὑπῆρξαν Ἕλληνες κομμουνιστὲς ποὺ συνεννοήθηκαν μὲ Γιουγκοσλάβους κομμουνιστές, ὥστε νὰ βοηθηθοῦν οἱ Ἕλληνες νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία. Ὡς ἀντάλλαγμα, οἱ Ἕλληνες κομμουνιστὲς ὑποσχέθηκαν νὰ τοὺς κάνουν δῶρο τὴ Μακεδονία! Τὴν ἴδια ἐποχὴ τὸ ΚΚΕ διακήρυττε ὅτι ἡ Μακεδονία ἀνῆκε στοὺς Βούλγαρους καὶ τοὺς Γιουγκοσλάβους!

Ὡραῖο νὰ εἶναι κανεὶς γενναιόδωρος, ἀλλὰ μὲ μία προϋπόθεση. Δὲν μπορεῖς νὰ δωρίσεις κάτι ποὺ δὲν σοῦ ἀνήκει. Καὶ ἡ Μακεδονία ἀνήκει στὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες. Ἀλλά, ὅσο δούλευε ὁ Σιωνισμὸς γιὰ νὰ φτιάξει τὸ κράτος τῆς Ψευδομακεδονίας τῶν Σκοπίων, ἐμεῖς κοιμόμασταν μὲ τὰ τσαρούχια!

Ἀριστερὰ καὶ Δεξιὰ ὑπὸ σιωνιστικὴν κατοχήν

Ἐδῶ ἀξίζει νὰ κάνουμε καὶ μία παρέκβαση, μὲ πολιτικὴ χροιά. Τὰ ὅσα ἀναφέραμε γιὰ τὸν κομμουνισμὸ δὲν εἶναι μομφὴ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀριστερῶν, οὔτε εἶναι ἔπαινος γιὰ τὴ Δεξιὰ στὴν Ἑλλάδα, ἰδίως στὴ μεταπολεμικὴ ἐποχή. Ἡ Ἀριστερὰ στὴν Ἑλλάδα παρέμεινε ἀλυσοδεμένη στὸ ἅρμα τοῦ Σιωνισμοῦ, παρέμεινε ἀνθελληνικὴ καὶ ἀντιχριστιανική, σὲ ἐπίπεδο ἡγεσίας. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πληγωνόταν ἀπὸ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο καὶ δυσκολευόταν νὰ συμπορευθεῖ μὲ τὴν Ἀριστερά.

Ἡ Δεξιά, ἀπὸ τὴν πλευρά της, καπηλεύτηκε τὸ ἱερὸ τρίπτυχο «θρησκεία, πατρίδα, οἰκογένεια» καὶ τὸ μετέτρεψε σὲ πολιτικὸ προσωπεῖο, σὲ μάσκα. Ὑπῆρχαν ἀγνοὶ πατριῶτες στὴ Δεξιά, ἀλλὰ ἡ ἡγεσία της ἦταν καὶ αὐτὴ ὑπηρέτρια τοῦ Σιωνισμοῦ. Οἱ ἡγέτες τῆς Δεξιᾶς ἦταν (καὶ εἶναι μέχρι σήμερα!) ὑψηλόβαθμοι μασόνοι, ἢ ἂν δὲν εἶναι, ἐκτελοῦν πιστὰ τὶς διαταγὲς ξένων 33ου βαθμοῦ μασόνων, πρακτόρων τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Δεξιὰ βαρύνεται στὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ ἀναρίθμητα ἐγκλήματα σὲ βάρος ἀθῴων Ἑλλήνων ἀριστερῶν.

Ἡ Ἀριστερὰ καὶ ἡ Δεξιὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουν ὅτι βρίσκονται «ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι» (Λκ.23,40). Ὑπηρέτησαν καὶ οἱ δύο τὸν Σιωνισμό, ἀπλὰ διέφερε ὁ τρόπος, οἱ ρόλοι. Καὶ ὀφείλουν καὶ οἱ δύο πλευρὲς ἢ νὰ ἀποκτήσουν ἑλληνορθόδοξη συνείδηση, ἀποκόπτοντας κάθε σχέση μὲ μασονία καὶ Σιωνισμό, ἢ νὰ καταργηθοῦν, δίνοντας στὴ θέση τους σὲ μία ἑλληνορθόδοξη πολιτικὴ παράταξη, ἡ ὁποία θὰ ἀγκαλιάσει σύσσωμο τὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ θὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ ἐπαναφέρει τὴν Ἑλλάδα στὸ μεγαλεῖο ποὺ τῆς ἀξίζει.

Ἀσφαλῶς, τὸ μεγαλεῖο δὲν προκύπτει ἀπὸ τὸ πουθενά, ἀλλὰ συνδέεται μὲ ἱκανοὺς ἡγέτες, ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ Βασίλειος ὁ Β', ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βατάτζης (ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς). Τελευταῖος ἦταν ὁ Καποδίστριας, ὁ ὁποῖος δολοφονήθηκε πρὶν ὁλοκληρώσει τὸ ἔργο του, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέλαβε ὁ Σιωνισμὸς τὴ διοίκηση τῆς Ἑλλάδας. Ποτέ, ὅμως, στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα δὲν διδαχθήκαμε ποιοὶ πραγματικὰ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἡγέτες καὶ ποιὸ ἦταν τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδας στὸ παρελθόν.

Δὲν ἀναφερόμαστε στὸν λεγόμενο πολιτικὸ χῶρο τοῦ κέντρου, τὰ κεντρῶα κόμματα, ἀφοῦ πρακτικὰ δὲν ὑπάρχει πολιτικὸ κέντρο, παρὰ μόνο στὸ ὄνομα. Οἱ πάντες κλίνουν εἴτε πρὸς τὰ δεξιὰ εἴτε πρὸς τὰ ἀριστερά, ἄλλοι μὲ τὴ μορφὴ τῆς κεντροδεξιᾶς καὶ ἄλλοι μὲ τὴ μορφὴ τῆς κεντροαριστερᾶς!

Συνοψίζοντας καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιο τῆς ἱστορίας, συμπεραίνουμε ὅτι ὁ μόνος νικητής, καὶ σὲ αὐτὸν τὸν πόλεμο, ἦταν οἱ Σιωνιστὲς καὶ οἱ τράπεζές τους. Ἀμέσως μετά, ἄνοιξε ὁ δρόμος γιὰ τὴν τρίτη καὶ τελικὴ φάση τοῦ σχεδίου, τὴν παγκόσμια οἰκονομία, τὸ παγκόσμιο κράτος καὶ τὴν παγκόσμια θρησκεία. Ἐπιτέλους, ὁ ἀγώνας 200 ἐτῶν τῶν Σιωνιστῶν ἀπέδωσε καρπούς!

Ἡ τελικὴ φάσις τοῦ σχεδίου Μεταπολεμικὴ ἐποχὴ

Μετὰ τὸν Β' Π.Π., ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ἱδρύονται καὶ ἄλλες ἑνώσεις, ποὺ θὰ προωθήσουν τὰ σχέδια τῶν Σιωνιστῶν. Ὁ ΟΗΕ, τὸ ΔΝΤ, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση (ΕΟΚ παλαιότερα). Οἱ ἀντίπαλοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἐξοντώνονται, ὅπως ὁ πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Κέννεντυ, χῶρες καταστρέφονται (Ἰράκ, Συρία), τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις σκηνοθετοῦνται (χτύπημα στοὺς Δίδυμους Πύργους τῆς Ν.Ὑόρκης) καὶ χρηματοδοτοῦνται νέες ἐγκληματικὲς ὁμάδες (φανατικοὶ μουσουλμάνοι, Ἰσλαμικὸ κράτος), ποὺ παίζουν τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξαν παλιότερα οἱ Ναζί. Παράλληλα, ἐμφανίζονται νέα ρεύματα καὶ θεωρίες, ὅπως ἡ Νέα Ἐποχὴ (New Age) καὶ ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων (New World Order), γιὰ τὰ ὁποῖα «οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος» (Ἑβρ.9,5).

Παράλληλα, προωθοῦνται τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἀποδυνάμωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέχρι τὴν τελικὴ κατάρρευσή του. Μὲ ἔντεχνο τρόπο μεθόδευσαν τὴ διάλυση τῶν δύο μεγάλων ἑλληνικῶν κοινοτήτων στὴν Κωνσταντινούπολη (1955) καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια (1957) καὶ ἀργότερα ἐκπόνησαν τὸ σχέδιο διχοτόμησης τῆς Κύπρου (1974), μέσῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων ὑπηρετῶν τοῦ Σιωνισμοῦ, τῶν μασόνων συνταγματαρχῶν τῆς Χούντας καὶ τῶν τουρκικῶν δυνάμεων τοῦ Ἀττίλα.

Δυστυχῶς, ραγδαῖες ἐξελίξεις προωθοῦνται καὶ σὲ ἄλλα ἐπίπεδα, ἠθικῆς, καθημερινῆς ζωῆς καὶ περιβάλλοντος, ἀπὸ τὸ 1945 καὶ ἔπειτα. Οἱ Σιωνιστὲς κυριαρχοῦν σχεδὸν παντοῦ, ἀπλώνουν τὰ ἀόρατα πλοκάμια τους σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς τοῦ λεγόμενου δυτικοῦ κόσμου (καὶ ὄχι μόνο). Τὰ σιωνιστικὰ μηνύματα διαχέονται παντοῦ, στὴ μουσική, τὸν κινηματογράφο, τὴ λογοτεχνία, τὴν ἐκπαίδευση, στὰ ΜΜΕ ποὺ πλέον εἶναι μέσα μαζικῆς ἐπιρροῆς καὶ ὄχι ἐνημέρωσης. Οἱ πάντες καὶ ἀπὸ παντοῦ προσπαθοῦν νὰ ἀμφισβητήσουν καθετὶ χριστιανικὸ καὶ σταδιακὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἐπίδραση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ ζωή τῶν ἀνθρώπων, νὰ πετύχουν τὸν πλήρη ἀποχριστιανισμὸ τῆς ἠθικῆς.

Ἀποστασία ἀπὸ τὴν Ἠθικήν

Ἐφόσον πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ ὄχι μόνο εἶχε μπεῖ τὸ νερὸ στὸ αὐλάκι, ἀλλὰ ὁλόκληρα ποτάμια εἶχαν σχηματιστεῖ, ἔδωσαν τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξη καὶ τῆς ὁριστικῆς ἠθικῆς ἰσοπέδωσης τῶν «χριστιανικῶν» λαῶν, δηλαδὴ νὰ σβήσει γιὰ πάντα κάθε ἔννοια ἠθικῆς, κάθε κώδικας σωστῆς συμπεριφορᾶς, σεβασμοῦ, ἀξιοπρέπειας. Νὰ ἔρθει ὁ ἄνθρωπος στὸ ἐπίπεδό τοῦ ζῴου καὶ ἀκόμη πιὸ χαμηλά, γιατί καὶ τὰ ζῷα ἔχουν κάποιες ἀρχὲς σταθερές.

Ἡ νέα ἠθική, ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ Σιωνιστές, ἔχει ἕνα πυρῆνα: κανένα ὅριο (no limit)! Οἱ ἄνθρωποι θὰ κάνουν τὰ πάντα, ὅ,τι τοὺς ἀρέσει, χωρὶς φραγμούς, χωρὶς περιορισμοὺς καὶ χωρὶς τύψεις. Ὅποιος τολμᾶ νὰ ἀντιστέκεται στὴν ἀνηθικότητα θὰ δέχεται, ὡς συνήθως, τόνους λάσπη, θὰ εἶναι ὁ σκοταδιστής, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Μεσαίωνα, ὁ κομπλεξικός, ὁ φασίστας. Τὸ ὅπλο τῶν Σιωνιστῶν θὰ εἶναι καὶ πάλι μικρὲς ὀργανωμένες μειοψηφίες, μὲ μπόλικο χρῆμα, οἱ ὁποῖες θὰ προβάλλονται ὡς προοδευτικὲς καὶ θὰ χειροκροτοῦνται ἀπὸ κάθε ΜΜΕ.

Αἰχμὴ τοῦ δόρατος στὸ πρόγραμμα αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ γυναίκα, ἄλλο ἕνα σύγχρονο θῦμα τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἡ γυναίκα ποὺ εἶναι ἡ σύντροφος, τὸ στήριγμα, τὸ ἔτερον ἥμισυ τοῦ ἄνδρα. Ἀλλὰ ποὺ εἶναι καὶ ἡ μητέρα, ἡ τροφὸς καὶ παιδαγωγὸς κάθε παιδιοῦ. Ἂν ὁδηγηθεῖ καὶ ἡ γυναίκα σὲ ἐπανάσταση, τελείωσαν καὶ οἱ ἄνδρες, τελείωσαν καὶ τὰ παιδιά, τελείωσε ἡ κοινωνία, ἔχουμε γκρεμίσει τὰ πάντα.

Καὶ πράγματι, οἱ ἡρωικοὶ Σιωνιστὲς πέτυχαν καὶ ἐδῶ ἕνα ἀκόμη θρίαμβο. Ξεσήκωσαν τὶς γυναῖκες (φεμινισμός, σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωση), ὄχι γιὰ νὰ διεκδικήσουν ἀγάπη καὶ σεβασμὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ δικαίωμα στὴν ἁμαρτία, στὴν ἀνηθικότητα. Ἐδῶ ἔπαιξαν τεράστιο ρόλο τὰ ΜΜΕ μὲ τὴν πανίσχυρη τηλεόραση, ἡ τέχνη (θέατρο, κινηματογράφος) καὶ ἡ μόδα (ροῦχα, καλλυντικά). Ἀπὸ παντοῦ γινόταν πλύση ἐγκεφάλου, ὥστε ἡ γυναίκα νὰ ἀφήσει τὸ πρότυπο τῆς πιστῆς συζύγου καὶ στοργικῆς μητέρας καὶ νὰ ἀναζητήσει χρῆμα, δόξα, ἐξουσία.

Ἡ νομοθεσία συνέβαλε τὰ μέγιστα σὲ αὐτὴν τὴν πορεία. Ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας, εὔκολο διαζύγιο (γιὰ νὰ διαλύονται εὔκολα οἱ οἰκογένειες), νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων (γιὰ νὰ μποροῦν οἱ μητέρες νὰ σκοτώνουν εὔκολα τὰ παιδιά τους), ἀλλὰ καὶ χαλάρωση τῶν νόμων ποὺ προστάτευαν τὴ δημόσια αἰδῶ.

Τί σημαίνει αἰδώς; Μεταφράζεται στὰ νέα ἑλληνικὰ ὡς ντροπή, ἀλλὰ εἶναι κάτι βαθύτερο. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς συνείδησης κάθε ἀνθρώπου, εἶναι ἕνας ἄγραφος νόμος ποὺ ἀπαγορεύει μέσα στὸν νοῦ μας καθετὶ ἀνάρμοστο, ἀνήθικο. Ἂς δοῦμε ἕνα παράδειγμα. Στὴν ἀρχαία Ἀθήνα, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαία Ρώμη, δὲν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ κυκλοφορήσει γυναίκα στὴν ἀγορὰ ἢ σὲ κάθε ἄλλο δημόσιο χῶρο ἡμίγυμνη. Φοροῦσαν χιτῶνες ποδήρεις, δηλαδὴ μέχρι τὸν ἀστράγαλο, ἐνῷ συχνὰ φοροῦσαν καὶ κάλυμμα στὸ κεφάλι. Ἂν ἔβλεπαν μία γυναίκα μὲ προκλητικὸ ντύσιμο, αὐτόματα θὰ τὴν θεωροῦσαν πόρνη!

Παρόλο ποὺ στὸ σπίτι τους, ἰδίως οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, ἔκαναν τὰ ἀκατονόμαστα, σὲ δημόσιο χῶρο ἦταν προσεκτικοί, ὑπῆρχε ἡ δημόσια αἰδώς. Παράλληλα, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ποὺ ἦταν στὴν πλειοψηφία τους εἰδωλολάτρες καὶ δὲν εἶχαν τὸν κώδικα ἠθικῆς τῶν Χριστιανῶν, ἐφάρμοζαν τὸν κανόνα «τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ», δηλαδὴ ὅσα γίνονται στὸ σπίτι, καὶ κυρίως στὸ ὑπνοδωμάτιο, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λέγονται ἢ νὰ γίνονται δημόσια.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ ἄγραφου ἠθικοῦ κανόνα ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς: στὸ ἀρχαῖο θέατρο δὲν ὑπῆρχαν σαρκικὲς πράξεις, δὲν ὑπῆρχε γύμνωση τῆς γυναίκας ἐπὶ σκηνῆς. Ὑπῆρχε μόνο αἰσχρολογία στὴν κωμῳδία, ἀλλὰ μέχρι ἐκεῖ. Μὲ ἄλλα λόγια, ὑπῆρχαν ὅρια. Ὁ Πλούταρχος (Ἠθικά, Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, 33 C), ἀναφέρει κάτι συγκλονιστικὸ γιὰ τὴν ἀντίληψη τῆς ἔννοιας τῆς ἠθικῆς: στὴν τραγῳδία Αἴολος, ποὺ δὲν σώθηκε μέχρι σήμερα, ὁ Εὐριπίδης βάζει στὸ στόμα τοῦ ὑποκριτῆ (ἠθοποιοῦ) τὴ φράση «Τί δ/ αἰσχρὸν εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ», ποὺ ἀναστάτωσε τοὺς Ἀθηναίους θεατὲς καὶ ἄρχισαν νὰ θορυβοῦν μέσα στὸ θέατρο.

Ἡ ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε ἡ ἴδια ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ διανόηση εἶναι «Αἰσχρὸν τὸ γ/ αἰσχρόν, κἂν δοκῇ κἂν μὴ δοκῇ». Δηλαδή, γιατί νὰ θεωροῦμε κάτι αἰσχρό, ἂν αὐτοὶ ποὺ τὸ κάνουν δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται ὡς αἰσχρό; Κάτι τέτοιο προβάλλει ἡ σύγχρονη σιωνιστικὴ θεωρία περὶ ἠθικῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι τὸ αἰσχρό, τὸ ἀνήθικο, εἶναι αἰσχρὸ ἀπὸ μόνο του, εἴτε τὸ ἀντιλαμβανόμαστε εἴτε ὄχι. Δηλαδή, κάποια πράγματα εἶναι σταθερὰ ἠθικὰ ἢ σταθερὰ ἀνήθικα, μία πάγια κατάσταση, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προσωπικὴ γνώμη τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἀξίζουν τὸν θαυμασμό μας οἱ πρόγονοί μας, ποὺ διατύπωναν τέτοιες φράσεις, μὲ ὁδηγὸ τὴν συνείδηση καὶ τὴ σοφία τους. Ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ συνείδηση εἶναι δῶρο Θεοῦ σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θρησκεία του. Ὅταν στὴ σοφία τῶν Ἑλλήνων προστέθηκε καὶ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, μέσῳ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, τότε δημιουργήθηκε ὁ ὑπέροχος ἑλληνορθόδοξος πολιτισμός. Καὶ στὸν τομέα τῆς ἠθικῆς φτάσαμε εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν (Ἰω.16,13), ἀφοῦ πλέον ἡ ἠθική μας δὲν καθοδηγεῖται μόνο ἀπὸ τὴν ἔμφυτη αἰδῶ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπιστολὴ Σεβ. Πειραιῶς πρὸς τὸν Κόπτην Πατριάρχην

Ἀκολουθεῖ τμῆμα τῆς ἐπιστολῆς τῆς 9ης Ἰανουαρίου 2017, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφείμ εἰς τὸν Κόπτην Πατριάρχην Θεόδωρον τὸν Β΄ μὲ ἀφορμὴν τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψίν Του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μετεφράσθη εἰς τὴν κοπτικὴν καί ἀραβικὴν γλῶσσαν.

«Τῷ ἐκλαμπροτάτῳ κ. Θεοδώρῳ Β΄, (Tawadros II), ἀρχηγῷ τῆς Κοπτικῆς Κοινότητος Εἰς Κάϊρον Αἰγύπτου

Ἐκλαμπρότατε,

…Ἐπικοινωνοῦντες, μεθ' Ὑμῶν, διά τοῦ παρόντος Ἐπισκοπικοῦ γράμματος, ἐπιθυμοῦμε νά Σᾶς καταστήσουμε γνωστό ὅτι, **ἡ ἡμετέρα ἐλαχιστότης, παρ'ὅτι τυγχάνει μέλος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς τρεχούσης περιόδου, ἦταν ἀποῦσα κατά τήν ἐπίσημη ὑποδοχή τῆς Ὑμετέρας Ἐκλαμπρότητος στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς καθ'ἡμᾶς Ἐκκλησίας, πού πραγματοποιήθηκε περίπου πρό μηνός, στίς 9-12-2016[1], ὄχι βεβαίως γιά λόγους προσωπικούς, ἀλλά γιά λόγους καθαρά θεολογικούς, δογματικούς καί σωτηριολογικούς.**

Ἀκραδάντως πιστεύουμε ὅτι, κατά τήν Ἁγιογραφική, Ἱεροκανονική καί Ἁγιοπατερική διαχρονική Ἱερά Παράδοση καί τήν ἀλάνθαστη συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μονοφυσιτισμός, τοῦ ὁποίου ἡγεῖστε, Ἐκλαμπρότατε, δέν εἶναι «Ἐκκλησία», ἀλλά θρησκευτική κοινότης, αἱρετική παρασυναγωγή, αἵρεσις, ἀναίρεσις, καθαίρεσις καί πλήρης διαστροφή τῆς ἀληθείας, δηλ. τοῦ ἰδίου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. **Ἀρνούμαστε κάθε ὀνοματοδοσία τῶν αἱρέσεων, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τήν δική σας αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, ὡς Ἐκκλησιῶν.**

Οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅμως, τῆς **Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Δ΄ Συνόδου**, (ὅπως οἱ ἅγιοι Φλαβιανός Κων/λεως, Προτέριος Ἀλεξανδρείας, Ἀνατόλιος κ.ἄ.), ἡ ὁποία συνεκλήθη στή Χαλκηδόνα τῆς Βιθυνίας τό 451 μ.Χ. κατεδίκασαν τήν μεγάλη αἵρεσή σας τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καί τούς μονοφυσίτες αἱρεσιάρχες σας Εὐτυχή, Διόσκορο καί Σεβῆρο, καί δογμάτισαν ὅτι οἱ δύο τέλειες φύσεις τοῦ Χριστοῦ (θεία καί ἀνθρώπινη), μετά τήν ἕνωσή τους στό ἕνα πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, παρέμειναν μεταξύ τους ἑνωμένες ***ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως καί ἀχωρίστως***…

Ὁ προκάτοχός Σας **Σενούντα**, πολλές αἱρέσεις ἀπωλείας εἰσήγαγε στήν Κοπτική Κοινότητα. Μελετώντας κανείς τό βιβλίο του *«Ἡ φύσις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ»*[2], διαπιστώνει ὅτι **υἱοθετεῖ τήν αἱρετική παπική θεωρία τοῦ μεσαίωνα περί ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης καί ἀρνεῖται καταγορηματικῶς τήν πατερική διδασκαλία τῆς κατά χάριν θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς μία ἀπό τίς σωτηριολογικές συνέπειες τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου**.

Ἀστυνόμευσις τῆς σκέψεως ἐπιβάλλεται διά τῶν νέων...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

συγγραφέας, «δὲν εἶναι ἡ συνέχιση καὶ ἡ ὑπέρβαση τοῦ πλουραλισμοῦ. Ἀντιθέτως, εἶναι ἡ ἄρνησή του, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ κακοήθη κοινωνία» [6].

«Ἡ πολυπολιτισμικότητα, λοιπόν, εἶναι μία αὐταρχική, ἀντι-ἀνθρωπιστικὴ προοπτική»[7], διότι, μέσῳ τῆς δημιουργίας **«ἀστυνομίας τῆς σκέψης»**[8], ποὺ προωθοῦν οἱ ὀπαδοί της, ἐπιδιώκει τὴ «βίαιη ἐπιβολὴ ἑνὸς μοντέλου ποὺ καταργεῖ τὴν ἔρευνα καὶ περιορίζει τὴν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης μὲ σκοπὸ τὴν πολιτικὴ ὀρθότητα»[9].

«Ἡ πολυπολιτισμικότητα, γιὰ τοὺς ὀπαδούς της, εἶναι δόγμα, ποὺ ἀφορᾶ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς καὶ **πού,** ἐπομένως, **θεωρεῖ ἀνηθικότητα ὁποιαδήποτε στάση δὲν εὐθυγραμμίζεται μὲ αὐτή»**[10]. Ἡ χειρότερη πλευρὰ αὐτῆς, εἶναι οἱ κατηγορίες περὶ «ρατσισμοῦ», ποὺ ἐκτοξεύει ἐναντίον ὅσων ὑπερασπίζονται διαφορετικὲς ἀξίες[11]. Ὅμως, **«ἡ δημοκρατία προϋποθέτει τὴν ἀναγνώριση καὶ τὸν σεβασμὸ ὁρίων καὶ συνόρων, δηλαδὴ τὴν ἀναγνώριση καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἄλλος δὲν εἶναι "ἐμεῖς"**[12].

Τελικά, στὰ χέρια τῶν ὀπαδῶν τῆς πολυπολιτισμικότητας, «ἡ ἀπαίτηση τῆς ἀναγνώρισης τοῦ Ἄλλου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ποιὸς εἶναι καὶ τί πράττει, ἔχει γίνει ἕνα δυναμικὸ μέσο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐταρχικῶν πολιτικῶν»[13]. «Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ φαίνεται ἐξυπνη, ἀλλὰ δὲν εἶναι»[14], καταλήγει ἡ Σώτη Τριανταφύλλου.

Δυστυχῶς ὅμως, γιὰ τοὺς μαθητὲς τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, τοὺς Θεολόγους καθηγητὲς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, αὐτὴν τὴν πολιτικὴ φαίνεται νὰ ἀκολουθοῦν οἱ συγγραφεῖς τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν[15] ἀλλὰ καὶ ἡ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς παρούσης Κυβέρνησης. Αὐτὴ ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα «καινὰ δαιμόνια» ποὺ εἰσάγονται ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση στὰ σχολεῖα(βλ σεμινάρια ἐνημέρωσης τῶν μαθητῶν γιὰ τὶς Ἔμφυλες Ταυτότητες, κ.λπ).

Ὅπως ἐπισημαίνει ὁ κ. Ἡρακλῆς Ρεράκης, Καθηγητὴς Παιδαγωγικῆς – Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, σὲ ἄρθρο-παρέμβασή του, «εἶναι σαφὲς πὼς **τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ξεφεύγει ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση, διαπνέεται ἀπὸ μία διεθνιστικὴ ἰδεολογία καὶ ἀπὸ μία,** ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ Συντάκτες τῶν παραπάνω Προγραμμάτων ὀνόμασαν, θεολογία τῆς πολυπολιτισμικότητας»[16].

Ὁ Καθηγητὴς κ. Ρεράκης, ἐπανειλημμένα, ἔχει, ἐπίσης, τονίσει ὅτι **τὰ Προγράμματα αὐτὰ εἶναι προϊόντα ἀνθρώπων ποὺ ἐμφοροῦνται ἀπὸ μαρξιστικὲς κοσμοαντιλήψεις** καὶ προωθοῦν τὶς ἰδέες μιᾶς λανθασμένης ἀντίληψης τῆς πολυπολιτισμικότητας, διαλυτικῆς τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πνευματικότητας τῶν ἑλληνόπαιδων καί, κατὰ συνέπεια, τῆς ἑλληνορθόδοξης ταυτότητας τῶν Ἑλλήνων [17].

Βέβαια, θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ Συντάκτες τῶν παραπάνω Προγραμμάτων σὲ πολλὰ κείμενά τους συγχέουν ἢ καὶ ταυτίζουν, προφανῶς ἐσκεμμένα γιὰ ἐπικοινωνιακοὺς λόγους, τὶς ἔννοιες πολυπολιτισμικότητα καὶ πλουραλισμό[18]. Ἔτσι, λοιπόν, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅταν ἀναφέρονται στὴν πολυπολιτισμικότητα νὰ ὑπνοοῦν τὸν πλουραλισμό, ὅπως τὸν προσδιορίζει ἡ συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλλου ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο.

Ὅμως, καὶ στὴν περίπτωση αὐτή, ἡ ὑποτιθέμενη καὶ ἐπιδιωκόμενη, μέσῳ τῶν Προγραμμάτων, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ Συντάκτες τους, ἀφομοίωση καὶ ἡ ἔνταξη τῶν ἀλλόθρησκων μαθητῶν στὸν κοινωνικὸ κορμὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ ἡ τυχὸν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ ἀντορθόδοξου, πολυθρησκειακοῦ συνονθυλεύματος Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, **«εἶναι βέβαιο, ὅτι, μέσῳ τῆς μείξεως τῶν πίστεων καὶ τῶν θρησκειῶν, θὰ συμβάλλει, ἀντιδημοκρατικά, στὴ σταδιακὴ κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν ἑτεροτήτων καὶ θὰ ὁδηγήσει τὴν ἑλληνικὴ νεολαία σὲ μία πορεία ὁμογενοποίησης πρὸς μία παγκόσμια θρησκεία γιὰ ὅλους !!!»**[19].

«Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὑπάρχει ἡ πεποίθηση ὅτι θὰ ὑπηρετηθεῖ ἡ Νέα Παγκόσμια Τάξη καὶ τὸ νέο παγκόσμιο Κράτος ποὺ σχεδιάζεται νὰ ἔχει μία μοναδικὴ παγκόσμια θρησκεία, τὴν Πανθρησκεία, στὴν ὁποία θὰ συγχωνευθοῦν ὅλες οἱ ἐπιμέρους θρησκεῖες» [20].

Συμπερασματικά, θὰ λέγαμε, λοιπὸν ὅτι, ὅπως κι ἂν ἑρμηνεύσει κανεὶς τὴν ἐπιχειρηματολογία τῶν Συντακτῶν τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, θὰ διατπιστώσει εὐχερῶς ὅτι οἱ ἐπιδιωκόμενοι στόχοι τους, ὄχι μόνο δὲν ἐπιτυγχάνονται ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀνάλυση τῶν δεδομένων τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν, δικαιώνουν ἀπόλυτα καὶ τὶς πιὸ ἀρνητικὲς κριτικὲς αὐτῶν τῶν Προγραμμάτων.

Ὑποσημειώσεις:

1. Σώτη Τριανταφύλλου, Πλουραλισμός, Πολυπολιτισμικότητα, Ἐνσωμάτωση, Ἀφομοίωση, τρίτη ἔκδοση (πρώτη ἔκδοση 2014), ἔκδ. Πατάκη, Ἀθήνα 2016. 2. Ὅ.π., σ. 211. 3. Ὅ.π., σσ. 316-317. 4. Ὅ.π., σ. 168. 5. Ὅ.π., σ. 212. 6. Ὅ.π., σ. 31. 7. Ὅ.π., σ. 86. 8. Ὅ.π., σ. 83. 9. Ὅ.π., σ. 27. 10. Ὅ.π., σ. 164. 11. Ὅ.π., σσ. 27-28. 12. Ὅ.π., σ. 25. 13. Ὅ.π., σ. 81. 14. Ὅ.π., σ. 212. 15. ΦΕΚ, ἀριθμ. 143575/Δ2, Ἀρ. Φύλλου 2920, τεῦχ. Β΄, σ. 30860. 16. Ἡρακλῆς Ρεράκης, *«Τὸ νέο πολυθρησκειακὸ μάθημα Θρησκευτικῶν καὶ ἡ κατάργηση τῆς διαφορετικότητας»*, δημοσιεύτηκε μὲ τίτλο *«Τὰ νέα Θρησκευτικὰ θὰ εἶναι ἕνα σοῦπερ μάρκετ θρησκειῶν»*, ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξη Ἀλήθεια», 25-11-2015. 17. Ἡρακλῆς Ρεράκης, α) *«Κατήχηση εἰδώλων στὸ Δημοτικὸ καὶ στὸ Γυμνάσιο: Ἡ ἀπόσχιση τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, ἡ ἔνταξή τους σὲ μία πολὺ-θρησκευτικὴ θρησκευτικότητα, ὡς στόχος τοῦ νέου Πιλοτικοῦ Προγράμματος Σπουδῶν»*, περιοδικὸ τῆς ΠΕΘ, «ΚΟΙΝΩΝΙΑ», τεῦχος 4, Ὀκτώβριος – Δεκέμβριος 2013, β) *«Ἡ κατάργηση τοῦ χριστοκεντρικοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῆς πολυθρησκείας στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο»*, περιοδικὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, «Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», τεῦχος 27, Μάϊος 2015. 18. Γιὰ παράδειγμα: Ὁ Στ. Γιαγκάζογλου, συντονιστὴς τῆς συγγραφικῆς ὁμάδας τοῦ νέου ΠΣ, σὲ προγενέστερο ἄρθρο του μὲ τίτλο: *«Ἡ φυσιογνωμία καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ στὶς σύγχρονες πολυπολιτισμικὲς κοινωνίες»*, στὸ Ἀνάλεκτα, ΠΙ, σ. 6-15, σημείωνε γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ΜτΘ τὰ ἑξῆς: «Τὸ μάθημα δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀνάγκη μιᾶς ἐλεύθερης πλουραλιστικῆς κοινωνίας. Ἡ λύση δὲν εἶναι παρὰ ἡ κατάργηση τοῦ ὁμολογιακοῦ μαθήματος καὶ ἡ μετάβαση σὲ ἕνα οὐδετερόθρησκο σχολεῖο ἤ ἡ ἀντικατάσταση τοῦ ὁμολογιακοῦ ἀπὸ τὸ θρησκειολογικὸ μοντέλο». 19. Ἡρακλῆς Ρεράκης, *«Τὸ νέο πολυθρησκειακὸ μάθημα Θρησκευτικῶν καὶ ἡ κατάργηση τῆς διαφορετικότητας»*, ὅ.π. 20. Ἡρακλῆς Ρεράκης, *«Τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν στὰ Θρησκευτικὰ καὶ ἡ ἀλλοίωση τῆς ἑλληνορθόδοξης ταυτότητας»*, ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», 27-1-2017.

Στ. Γιαγκάζογλου: Ἡ πολιτεία ἀποφασίζει, ὄχι...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σκονται εἰς ἔξαρσιν; Ἂν αὐτὸ ἰσχύει τότε μὲ τὸ νὰ μὴ διδάσκωνται οἱ Ἕλληνες τὴν Ὀρθοδοξίαν δὲν εἶναι σὰν νὰ ὑπονομεύωμεν τὴν ἐθνικὴν ταυτότητα;

Ἐντύπωσιν προκαλεῖ ὅτι ὁ κ. Γιαγκάζογλου καὶ ὁ κ. Καλαϊτζίδης ἀποδέχονται ρητῶς ὅτι τὸ μάθημα ἤδη τότε δὲν εἶχε «κατηχητικὸ ἢ αὐστηρὰ ὁμολογιακὸ» χαρακτῆρα, ἀλλὰ «ἀνοικτὸ καὶ ἀνεκτικὸ πρὸς τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες ἀλλὰ καὶ τὶς ἄλλες θρησκεῖες μὲ γνωσιακὸ καὶ παιδαγωγικὸ χαρακτήρα… μὲ σεβασμὸ πρὸς κάθε ἑτερότητα… δίνοντας ἔμφαση στὴν ἱστορία καὶ στὸν πολιτισμό». Πρὸς τί λοιπὸν αἱ νέαι ἀλλαγαί, ἐὰν τὸ μάθημα ἐκάλυπτε πλήρως τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Γιαγκάζογλου – Καλαϊτζίδη;

Ἐπιζήμιος ὁ ἔλεγχος τῆς Ἐκκλησίας!

Οἱ συντάκται ἐπιχειροῦν νὰ πείσουν τὸν Ὑπουργὸν ὅτι θὰ εἶναι ἐπιζήμιον νὰ περιέλθῃ ὁ ἔλεγχος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι θὰ «προσανατολισθεῖ προς μία ἀπόλυτα ὁμολογιακὴ καὶ κατηχητικὴ ἔκφραση» καὶ ὅτι «θὰ ὑποβαθμιστοῦν οἱ ὑπάρχουσες Θεολογικὲς Σχολὲς τῶν Πανεπιστημίων». Ἐπικαλοῦνται ὅτι τὰ βιβλία τότε ἔλαβαν διακρίσεις καὶ θετικάς κριτικάς μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸ Τμῆμα Θεολογίας Α.Π.Θ., τὸ ὁποῖον σήμερα διαθέτει Κατεύθυνσιν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν! Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἀνάγκη συγγραφῆς νέων βιβλίων;

Εἰς ἕνα πρῶτον συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγουν εἶναι ὅτι «Θρησκευτικὴ κατήχηση - ὅποιο κι ἂν εἶναι τὸ θεματικό της περιεχόμενο - καὶ δημόσιο σχολεῖο δὲν μποροῦν νὰ συνδυαστοῦν». Ἂς ρωτήσουν ὅποιον γονέα θέλουν καὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι κάθε γονεύς, ὅταν στέλνῃ τὸ παιδί του εἰς τὸ σχολεῖο, ἐπιθυμεῖ αὐτὸ νὰ διδαχθῇ τὴν πίστιν του καὶ ὄχι γενικὰ καὶ ἀόριστα νὰ μαθαίνῃ κατὰ τὰ 9 τουλάχιστον ἔτη ὑποχρεωτικῆς ἐκπαιδεύσεως περὶ θρησκευτικοῦ φαινομένου. Ὡστόσο ἂν καὶ τὸ γνωρίζουν αὐτὸ προχωροῦν μὲ πρότασίν τους εἰς τὸν ἀποχρωματισμὸν τοῦ μαθήματος καὶ εἰς τὴν οὐδετεροποίησίν του:

«…ἀπαιτεῖται ἄμεσα περαιτέρω ἀλλαγὴ τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου καὶ τῆς νομιμοποιητικῆς βάσης τοῦ μαθήματος, ὥστε ρητὰ καὶ ἐκπεφρασμένα νὰ μὴ θεωρεῖται πλέον θρησκευτικὴ κατήχηση ἢ ὁμολογιακὸ μάθημα, ἀλλὰ ἕνα μάθημα μὲ σαφῶς ἀνοικτό, πλουραλιστικὸ καὶ μορφωτικὸ-γνωσιολογικὸ περιεχόμενο. Ὡς βάση του μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο γενικά, οἱ μεγάλες θρησκεῖες τοῦ κόσμου, ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ὀρθοδοξία εἰδικότερα, μὲ ἔμφαση στὴν ἱστορία καὶ στὸν πολιτισμό… Οἱ μαθητὲς ὀφείλουν νὰ προσεγγίζουν τὰ παραπάνω ἀπὸ ἱστορικὴ καὶ πολιτισμικὴ σκοπιά… θὰ ἀπευθύνεται καὶ θὰ ἐνδιαφέρει ὅλους τούς μαθητές, ἀνεξαρτήτως ὁμολογίας ἢ θρησκεύματος…»

Κατ' ἀρχὰς παραμένει ἀνεξήγητον πῶς προηγουμένως ἔγραφαν ὅτι ἔχει τὰς προδιαγραφάς τῆς ἀνοικτότητος καὶ δὲν εἶναι κατηχητικὸν καὶ ὁμολογιακόν, ἐνῶ τώρα ὅτι πρέπει νὰ ἐξοβελισθῇ μὲ κάθε τρόπον ὁ χαρακτὴρ αὐτός! Προφανῶς διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ὑποχρεωτικότητα τοῦ μαθήματος εἰς τὸ δημόσιον πιστεύουν ὅτι πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ γενικὸν περιεχόμενον. Εἶναι νὰ ἀπορῇ κανεὶς πῶς αὐτοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας – Πολιτείας ὑπεραμύνονται τῆς ὑποχρεωτικότητος τοῦ μαθήματος δι' ὅλους τούς μαθητάς; Ἂν ὄντως ὑπερασπίζονται τὸν χωρισμὸν, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθοῦν ἕνα μάθημα κατηχητικόν, δηλ. μόνον διὰ τοὺς πιστούς. Προφανῶς λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸν χωρισμὸν ἐπιθυμοῦν ἕνα μάθημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ λάβει διαζύγιον ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν, καθώς, ὅπως πολλάκις ἔχει ἀκουστῆ ἀπὸ στόματα ὁμοϊδεατῶν τους, «ἡ κατήχηση νὰ γίνεται μόνο στοὺς ναούς, ὄχι στὰ σχολεῖα». Ἂν ἦσαν Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι θὰ ἐδέχοντο νὰ διδάσκουν τὸν Χριστιανισμὸν παραλλήλως μὲ πχ. τὸν Βουδισμόν, μία ἐντελῶς εἰδωλολατρικὴν – δαιμονιώδη θρησκείαν, ὡς παράγωγα πολιτισμοῦ;

Εἰδήμονες μόνον οἱ ἴδιοι - κίνδυνος οἱ γονεῖς!

Μεγάλο εἶναι τὸ ἀτόπημα εἰς τὸ ὁποῖον προβαίνουν, ὅταν ἰσχυρίζωνται ὅτι τὸ νέο μάθημα «θὰ ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς μαθητὲς» καὶ ὅτι «κανεὶς δὲν γνωρίζει καλύτερα τὴ σχολικὴ καθημερινότητα ἀπὸ τοὺς μαχόμενους ἐκπαιδευτικούς». Πῶς εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ τοὺς ἐνδιαφέρουν; Εἶναι προϋπόθεσις νὰ τοὺς ἐνδιαφέρουν; Δηλαδὴ τὰ μαθηματικὰ ἐνδιαφέρουν ὅλους γι' αὐτὸ εἶναι ὑποχρεωτικά; Βεβαίως οἱ μαχόμενοι ἐκπαιδευτικοὶ εἶναι γνῶσται τῆς καθημερινότητος καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἐκπαιδευτικοί τῆς ΠΕΘ, ποὺ εἶναι κατὰ χιλιάδας περισσότεροι τοῦ ΚΑΙΡΟΥ, ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀποφασίσουν! Ὅμως καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο ἀπόλυτον, καθὼς οἱ γονεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξομολόγοι γνωρίζουν καὶ αὐτοὶ πολὺ καλὰ ὄχι μόνον τί συμβαίνει εἰς τὴν τάξιν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν τους. Μήπως πολλάκις δὲν φταίει ὁ θεολόγος καθηγητής, ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει καὶ αὐτὸ μεταδίδει εἰς τοὺς μαθητάς; Ἂν ἕνας μαχόμενος διδάσκαλος ἢ καθηγητὴς (ἢ καὶ περισσότεροι) λάβει ἀπόφασιν νὰ μὴ γίνωνται ἐορταί, παρελάσεις, ἐκδηλώσεις κ.λπ. εἰς τὸ σχολεῖον, (ὅπως ἐνίοτε ἐπληροφορήθημεν ὅτι συμβαίνει), διότι αὐτὸς «γνωρίζει καλύτερα τὴ σχολικὴ καθημερινότητα» θὰ πρέπῃ νὰ γίνῃ ἀποδεκτόν; Ἀντὶ νὰ ζητοῦμε εὐσεβεῖς καθηγητάς (εἰς αὐτὸ θὰ ἀπεσκόπει ἡ ἐποπτία τῆς Ἐκκλησίας ὡς γίνεται καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν) ζητοῦν νὰ παράξουν ἕνα μάθημα, διὰ νὰ ἀναπαύωνται αἱ συνειδήσεις καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν λάβει διαζύγιον ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωήν!

Δὲν εἶναι τυχαῖον ὅτι ἀκόμη βλέπουν ὡς πρόβλημα καὶ προειδοποιοῦν τὸν Ὑπουργὸν διὰ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς:

«ὑπάρχει τὸ ἐνδεχόμενο πολλοὶ γονεῖς γιὰ λόγους εὐσέβειας, δηλαδή, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου λόγου κινούμενοι, νὰ ζητοῦν τὴν ἀπαλλαγὴ τῶν παιδιῶν τους ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά, γιατί, ἁπλῶς, δὲν θὰ συμφωνοῦν μὲ τὴν μὴ ὁμολογιακὴ ἢ ἀκραιφνῶς παραδοσιακὴ καὶ ὀρθόδοξη γραμμὴ στὴ διδασκαλία τοῦ θεολόγου ἐκπαιδευτικοῦ»!

Ἐμπαίζουν τούς Ἱεράρχας;

Τουλάχιστον τὸ ὑπόμνημα διασαφηνίζει διατί τόσον καιρὸν ἀκούομεν περὶ «ἐθνικοῦ διαλόγου» διὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ παρατηροῦμεν ὅτι πρόκειται διὰ φενάκη. Οἱ κ. Γιαγκάζογλου – Καλαϊτζίδης εἶναι κατηγορηματικοὶ εἰς τὸ τί εἶναι «ἐθνικὸς διάλογος»:

«ὁ σχεδιασμὸς καὶ ἡ στρατηγική τῆς ἐκπαίδευσης, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάρτιση τῶν ἀναλυτικῶν προγραμμάτων καὶ ἡ σύνταξη τῶν σχολικῶν βιβλίων εἶναι ἔργο καὶ εὐθύνη τῆς ἐπιστημονικῆς, παιδαγωγικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς κοινότητας, ἡ ὁποία ἐκφράζεται ἀπὸ τὰ θεσμοθετημένα ὄργανα τῆς Πολιτείας. Ὅπου, γιὰ κάθε ζήτημα τῆς ἐκπαίδευσης, γίνεται εὐρεῖα συζήτηση, ἀντιπαράθεση ἀπόψεων, οὐσιαστικὰ ἕνας ἐθνικὸς διάλογος»

Ἑπομένως γίνεται πλέον ἀντιληπτὸν ὅτι ἐμπαίζεται ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας κατ' εἰσήγησιν τῶν κ. Γιαγκάζογλου – Καλαϊτζίδη καθὼς εἰς τὸν κατ' ὄνομα «ἐθνικὸν διάλογον» περιλαμβάνονται μόνον τὰ μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς! Κανεὶς ἄλλος!

Οἰκουμενιστικὰ θρησκευτικά

Αἱ προθέσεις τους εἶναι σαφέσταται: «Συνοψίζοντας, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν ἀποτελεῖ μύηση σὲ μία ἐθνοκεντρικὴ ἢ ὁμολογιακὴ ὀρθοδοξία, ἀλλὰ ἀποτελεῖ γνώση καὶ μελέτη τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς βιβλικῆς ἱστορίας καὶ βιβλικοῦ λόγου, ὡς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παράδοσης καὶ ὡς πολιτιστικῆς ἔκφρασης σὲ οἰκουμενικὸ πλαίσιο»!

Ὄχι ἔθνος, ὄχι Ὀρθοδοξία, ἀλλὰ Οἰκουμενισμός! Ἂς τὰ λάβῃ σοβαρὰ ὑπόψιν της ἡ Ἱεραρχία, διότι διακρατεῖ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας εἰς τὰς χεῖρας της καὶ μέλλει νὰ ἀποδώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεόν!

Ἀναγκαῖον τό ἀρραγές μέτωπον

Ἡ λύσις εἶναι ἁπλή: Νὰ συνταχθοῦν ὅλοι οἱ ἐκπαιδευτικοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία μὲ αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ τὸ ἄνω τοῦ 60% τῶν γονέων καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα μάθημα ποὺ νὰ διδάσκῃ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν. Ἂν αὐτὸ συνέβαινε ἡ Πολιτεία δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγον καὶ καμίαν ἐξουσίαν, διὰ νὰ πειράξῃ τὸ μάθημα βλέπουσα ἕνα ἀρραγὲς μέτωπον. Εἴτε ὅμως ἀπὸ συμφέρον εἴτε ἀπὸ ἰδεοληψίας ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ μαθήματος, μὲ τὴν ἐπίφασιν τῆς ὑπερασπίσεως τῆς ὑποχρεωτικότητός του, διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὸ κοινὸν μέτωπον καὶ τοιουτοτρόπως ὑπονομεύουν τὴν ὑπόστασιν τοῦ μαθήματος. Μήπως αἱ ἐπιχειρούμεναι ἀλλαγαὶ δὲν γίνονται διὰ τὸ καλὸν τῶν μαθητῶν καὶ τῶν γονέων, ἀλλὰ διὰ νὰ καθησυχάσουν οἱ ἴδιοι τὰς συνειδήσεις των καὶ νὰ προσδώσουν νομιμοποίησιν εἰς ὅσα χρόνια οἱ ἴδιοι πιστεύουν καὶ διδάσκουν;

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώστων

«Ἔννομος ἀδικία»

Κύριε διευθυντὰ,

Περιηγούμενη μία μέρα τὴν πόλη τῆς Κῶ βρέθηκα στὴν πλατεῖα τοῦ ἱστορικοῦ πλατάνου, ὅπου καὶ τὸ Διοικητήριο (τὸ ἐπιβλητικότερο κτιριακὸ συγκρότημα τῆς Ἰταλοκρατίας 1912 - 1947), στὸ ὁποῖο συστεγάζονται διάφορες ὑπηρεσίες τοῦ νησιοῦ, ὅπως τὰ Δικαστήρια, ἡ Ἀστυνομία, τὸ Δασαρχεῖο κ.ἄ. Στὴ δυτικὴ ὄψη τοῦ Δικαστηρίου δεσπόζει ἡ μεγάλη ἐγχάρακτη ἐπὶ τοῦ τοίχου λατινικὴ ἐπιγραφή: «Legum Omnes Servi Sumus» (= ὅλοι εἴμαστε δοῦλοι τῶν νόμων). Ὁ σοφὸς αὐτὸς λόγος, ὅπως διατυπώθηκε στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια ἀπὸ τὸν Κικέρωνα (ἂς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἐδῶ μία διευκρίνιση ὅτι ὁ Κικέρων «βροντοφώνησε» μέν, ὅπως διάβασα κάπου, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνοντας τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα), μοῦ θύμισε συνειρμικὰ τὸν περίφημο διάλογο Δημάρατου - Ξέρξη, ποὺ μᾶς διασῴζει ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος στὸ Η΄ βιβλίο του: «Ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι• ἔπεστι γὰρ σφι δεσπότης νόμος, τὸν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοὶ σέ». (Καὶ μὲ τὸ νὰ εἶν' ἐλεύθεροι, δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ σὲ ὅλα γενικῶς• ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἕνα ἀφέντη, τὸν νόμο, ποὺ τὸν φοβοῦνται πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι φοβοῦνται οἱ δικοί σου ἐσένα). Καυχᾶται λοιπόν, «καμαρώνει» ὁ βασιλιὰς τῆς Σπάρτης, μιλώντας μὲ τὸν Πέρση βασιλιᾶ, γιὰ τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ὑπακοὴ στὸν νόμο ποὺ τηροῦσαν οἱ πολῖτες-ὑπήκοοί του. Ἀναπόφευκτη εἶναι, πιστεύω, ἡ ἀντιπαράθεση μὲ τὴ σημερινὴ πραγματικότητα: ἡ πατρίδα μας ἐαλωμένη γιὰ ἄλλα ἑκατὸ χρόνια. Ἡ Χώρα μας ἀποικιοποιήθηκε μὲ τὴ μεθοδευμένη χρεωκοπία, στὴν ὁποία τὴν ὁδήγησαν οἱ «ἀνίκανοι κυβερνῆτες» της, ὅπως ἔγραψε τὸ 1891 ὁ Παπαδιαμάντης. Τὸ πολιτειακό μας σύστημα σεσηπτὸς καὶ δομημένο, δυστυχῶς ἐξαρχῆς, πάνω στὴν ἀδικία καὶ τὴν ἀνισότητα, εὐνοεῖ παντοῦ τὴν «ἔννομον ἀδικίαν», τὴ νομιμοφάνεια καὶ οὐχὶ τὴ νομιμότητα, τὴ δικαιοσύνη. Κορωνὶς λοιπόν, θὰ λέγαμε, στὴ γενικὴ παρακμὴ τῶν πάντων ποὺ ζοῦμε σήμερα, ἡ οὐσιαστικὴ ἀνυπαρξία τῆς ἰσχύος τῶν νόμων. Μὲ αὐτὲς τὶς οἰκτρὲς διαπιστώσεις διερωτᾶται κανεὶς μὲ πόνο ψυχῆς: Ποιὸς καὶ γιὰ ποιὸν (ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι) μπορεῖ νὰ καυχᾶται πλέον σήμερα;

Κατερίνα Παπαθωμᾶ - Μαστοροπούλου

Φιλόλογος - ἀρχαιολόγος, λέκτωρ Φιλοσ. Σχ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἀπάντησις εἰς τὸν ὑβριστὴν δάσκαλον

Κύριε, ὅσα περισπούδαστα(;) καταμαρτυρεῖτε κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀρχῆς γενομένης ἀπ'τὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία τὰ ἔχει γράψει ἡ ἀδέκαστος ἱστορία.

Τὸ νὰ ἀναφέρεσθε ὅμως στὴ δράση τοῦ κλήρου κατὰ τὴν ἐπταετία, παραβλέποντας τὴ δράση τοῦ κλήρου κατὰ τὴν σύγχρονη ἱστορία, πόσες χιλιάδες κληρικοὶ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν Ἑλληνισμό, εἴσθε ἀξιοθρήνητος ὑβριστής.

Ἀκόμα καὶ στὴν ἀντίσταση κληρικοὶ καὶ ἐπίσκοποι ἀντιστάθηκε, κύριε ὑβριστή, ποὺ ὁ ἐπίσκοπος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Σᾶς παραπέμπω στὸ πόνημα τοῦ ἐκλεκτοῦ κ. Πάνου Μπαΐλη μὲ θέμα: «Τὰ Ράσα στὴν ἀντίσταση» καὶ τὴν δημοσίευση τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἕλληνα Χριστιανοῦ κ. Κωνσταντίνου Πυλαρινοῦ, στὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία» τῆς Καλαμάτας.

Μετά τιμῆς

Ἰωάννης Β. Ἀλεξόπουλος

Ὁμ. Καθ. Σχ. Ἰκάρων

Ἔρχεται ὁ μεγάλος πόλεμος;

Κύριε Διευθυντά,

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ βρεττανικὸς λαὸς ἔχει πολὺ ἐντυπωσιαστεῖ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τῆς βασίλισσάς τους Ἐλισάβετ μετὰ τὴν πρόσφατη συνάντηση ἐκείνης μὲ τὸν Ρῶσο Πατριάρχη κα

Ὑποβολεῖς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι αἱ μασονικαὶ στοαὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὴν Ἐκκλησία καὶ ἰδιαίτερα στὸ θέμα τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ, δηλαδὴ τῆς **«σαλάτας» τῶν διαφόρων πίστεων, αἱρέσεων, θρησκειῶν**, τὴν ὁποία ἀποδέχτηκαν δυστυχῶς οἱ προκαθήμενοι στὴν Κρήτη. Οἱ 14 Ἱεραρχίες τῶν ἐπισκόπων τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑποχρεοῦνται νὰ τοποθετηθοῦν εὐθέως: **ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ποιμαίνουν εἶναι Ἡ ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Χριστοῦ ἢ ὄχι; Ὑπάρχουν πολλὲς «παράλληλες» Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ πολλὰ σώματα τοῦ Χριστοῦ ἢ μήπως πολλοὶ Χριστοί;** Οἱ πάμπολλες αἱρέσεις, μικρὲς καὶ μεγάλες, πῶς καὶ γιατί ἐξαφανίστηκαν; Οἱ 10 προκαθήμενοι στὴν Κρήτη γιατί τὶς βάφτισαν, γιατί τὶς μετονόμασαν σὲ ἑτερόδοξες (=ἀλλόδοξες, μὴ ὀρθόδοξες), ἀλλὰ πάντως «χριστιανικὲς ἐκκλησίες!»; Δηλαδὴ 2.000 χρόνια ἡ Ἐκκλησία ἔκανε λάθος ποὺ τοὺς ἑτεροδόξους ὀνόμαζε αἱρετικοὺς μὲ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ ἦλθαν οἱ 10 προκαθήμενοι μὲ τὴν σύναξη - σύνοδό τους νὰ τὴν διορθώσουν;Τὴν ἄποψη αὐτὴ τῶν «μεγάλων ἀδελφῶν» - προκαθημένων, ποὺ εἶναι προδήλως ἀντιευαγγελική, τὴν ἀποδέχονται οἱ ἀνὰ τὴν ὑφήλιο 800 ἐπίσκοποι καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας;

Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῆς Ἑλλάδος ὅλους τοὺς αἱρετικοὺς μὲ κομψό, κοσμικὸ τρόπο τοὺς ὀνομάζει ἑτεροδόξους, οἱ προκαθήμενοι τοὺς ὀνόμασαν στὴν Κρήτη «ἑτερόδοξες χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες» (κείμενο 5 παράγρ. 6).

Ὑποβολεῖς τοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι οἱ μασονικὲς στοὲς καὶ λέσχες. Στὴν Ἐκκλησία τὸν εἰσήγαγαν καὶ τὸν προώθησαν ἀπὸ τὸ 1902 οἱ μασόνοι (τέκτονες) Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχες Ἰωακεὶμ Γ΄, Μελέτιος Μεταξάκης, Ἀθηναγόρας Σπύρου καὶ ἄλλοι. Ὁ νῦν Πατριάρχης Βαρθολομαῖος Ἀρχοντώνης (ἄγνωστο ἀκόμη ἂν εἶναι τέκτων), θέλει νὰ ἐπιβάλει τὴν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ μὲ τὶς ἀποφάσεις ποὺ πῆρε ἡ σύναξη - σύνοδος τῆς Κρήτης, «μία παρῳδία Πανορθοδόξου Συνόδου», ἡ ὁποία «μᾶς παραπέμπει καί στὴν ἐπὶ δικτατορίας «ἀριστίνδην» Σύνοδο! κατὰ τὸν Δημ. Τσελεγγίδη, καθηγητὴ Δογματικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης («Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος», Μεγάλη προετοιμασία χωρὶς προσδοκίες» Ἀθήνα 2016, τ.Α΄ σ. 129, ἐκδόσεις Ἀγαθὸς Λόγος).

Οἱ 14 προκαθήμενοι, οἱ 10 παρόντες στὴ σύναξη - σύνοδο τῆς Κρήτης καὶ οἱ 4 ἀπόντες, **εἶναι ὑπόλογοι ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας** καὶ γιατί, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβάλουν τὸν οἰκουμενισμό, μετέτρεψαν τὸ συνοδικὸ σύστημα τῆς Ἐκκλησίας σὲ **παπικὸ σύστημα προκαθημένων** μὲ τὴν σιωπὴ καὶ τὴν ἀνοχὴ δυστυχῶς τῶν Ἐπισκόπων, εὐτυχῶς ὄχι ὅλων. Οἱ περισσότεροι εἴτε μόνοι εἴτε ἐν συνόδῳ δὲν ὑψωσαν, ὡς εἶχαν ὑποχρέωση, φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ ἀπεμπόλησαν τὰ «θεῖῳ δικαίῳ» δικαιώματά τους ὡς διάδοχοι καὶ αὐτοὶ τῶν Ἀποστόλων: 1) τὴν αὐτοδίκαιη παρουσία τους στὴ Σύνοδο, 2) τὸν ἰσότιμο λόγο ἐνώπιον τῆς Συνόδου καὶ 3) τὴν ψῆφο εὐθύνης τους γιὰ τὶς ἀποφάσεις της. Ἀνέδειξαν ἔτσι τοὺς προκαθημένους δικτάτορες στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐκκλησιαστικὰ **πάπες τύπου Ρώμης** καὶ τὴ σύναξη - συνόδό τους **«συλλογικὸ πάπα»** κατὰ τὸν Σέρβο Μητροπολίτη Μπάτσκας Εἰρηναῖο.

Τώρα ποὺ ἡ σύναξη - σύνοδος ἔχει πραγματοποιηθεῖ καὶ ἔχουν γίνει γνωστὲς οἱ ἀποφάσεις της, **δίδεται δεύτερη εὐκαιρία στοὺς ἐπισκόπους** νὰ λάβουν θέση καὶ νὰ καταδικάσουν τὸν ἀντορθόδοξο «νέο τύπο συνόδου», ποὺ ἔγινε στὴν Κρήτη καὶ ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν παπικὰ - δικτατορικὰ στὴν Ἐκκλησία οἱ προκαθήμοι - πάπες. Καὶ μαζὶ νὰ ἀρνηθοῦν τὶς ἀποφάσεις της καὶ νὰ καταδικάσουν τὸν συγκρητιστικὸ οἰκουμενισμὸ τῆς παγκοσμιοποίησης, τὸ νέο ρωμαϊκὸ πάνθεο τῆς νέας τάξης.

Βάλλεται ἡ θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ νέα ἐποχή, ἡ νέα τάξη ποὺ προωθοῦν μασονισμός, σιωνισμὸς κλπ., θέλει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ εἶναι ἕνας μεγάλος διδάσκαλος, ἀναμορφωτής, μύστης, σπουδαῖος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο ὁ κόσμος τὸν ἀποθέωσε, τὸν θεοποίησε, ἀλλ' ὄχι Θεὸς ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος, θεάνθρωπος, ὁ μεσσίας - Χριστὸς ποὺ περίμεναν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης, γιὰ νὰ σώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Μὲ τὸν συγκρητιστικὸ οἰκουμενισμό, μὲ τὴν συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκεῖες, δῆθεν γιὰ τὴν εἰρήνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, θὰ δυσκολευτεῖ ἡ ἱεραποστολή, ἡ μαθητεία τῶν ἐθνῶν στὸν Χριστό, ἡ ὁποία θὰ θεωρεῖται πλέον ἀθέμιτος προσηλυτισμὸς καὶ ἀνταγωνισμός! Ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους τους: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. 28,19), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκυρώνεται ἀπὸ τοὺς προκαθημένους τῆς Ἐκκλησίας.

Θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως οἱ Προκαθήμενοι

Ὅσο θὰ περνᾶ ὁ καιρὸς τόσο πιὸ ξεκάθαρο θὰ γίνεται τὸ ὀλίσθημά τους, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν εἶναι στιγμιαῖο, ἀλλὰ διαρκὲς καὶ συνεχιζόμενο, ἄρα συνειδητὸ καὶ ἠθελημένο, ὡσὰν νὰ ἔχουν φοιτήσει σὲ εἰδικὴ σχολὴ **μειώσεως τῆς Ἐκκλησίας**, ὡσὰν νὰ μὴ εἶναι πλέον Ὀρθόδοξοι, ὄχι ἐξωτερικὰ κατὰ τὴν ἐμφάνιση, ἀλλὰ ἐσωτερικὰ κατὰ τὴν πίστη καὶ τὸ φρόνημα. Θέλουν ἐπίμονα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ χωρέσει διὰ τοῦ οἰκουμενισμοῦ στὴν πανθρησκεία τῆς ἀντίχριστης νέας τάξης ἢ ἐποχῆς, δηλαδὴ στὸν... ἀντιχριστιανισμό. Εἶναι ἀδιανόητο.

Ἔτσι προκύπτει τὸ ἐρώτημα: **πῶς ἀναδεικνύονται οἱ προκαθήμενοι** τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν; Τοὺς ἐκλέγουν οἱ σύλλογοι τῶν ἐπισκόπων, οἱ Ἱεραρχίες τους, ἐνῷ **εἶναι τελείως ἀμέτοχο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας** (κληρικοί, μοναχοί, λαϊκοί), ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Τὸ πλήρωμα ἁπλῶς καλεῖται νὰ ἀποδεχτεῖ τὸ ἀποτέλεσμα, νὰ ἀποδεχθεῖ τοὺς προκαθημένους (καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους καὶ κληρικοὺς) καὶ ἀναγκαστικὰ αὐτὸ κάνει, δέχεται καὶ ἀποδέχεται. **Ὅμως ὑπάρχουν ὅρια**.

Πῶς νὰ συνεχίζουν οἱ πιστοί, τὰ λογικὰ πρόβατα κι ὄχι τὰ ἄλογα, νὰ ἀποδέχονται τοὺς προκαθημένους, ποὺ ὡς ἀρχιμουφτῆδες δωρίζουν «ἱερὰ» κοράνια, ἀντὶ γιὰ Εὐαγγέλια, ἢ ἔστω Εὐαγγέλια καὶ κοράνια μαζί, μήπως καὶ ἔβλεπαν τὴν διαφορὰ οἱ δωρολῆπτες; Καὶ πῶς νὰ ἀποδέχονται οἱ πιστοί τοὺς προκαθημένους (καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους καὶ κληρικούς), ὅταν δὲν ὀρθοτομοῦν τὸν λόγο τῆς ἀληθείας, ἀλλά, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ἀσπάστηκαν τὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, θέλουν νὰ τὴν ἐπιβάλλουν καὶ στὰ ποίμνιά τους; Γι' αὐτὸ «παπίζουν», συγχρωτιζόμενοι, συμπροσευχόμενοι, συλλειτουργοῦντες «ἐν ἀγάπῃ», ἀλλ' ὄχι «ἐν ἀληθείᾳ» μὲ τοὺς πάντες, κοροϊδεύοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψέμα εἶναι ἀνόμοια καὶ δὲν κάνουν χωριό.

Λέγεται ὅτι οἱ πιστοὶ δὲν δικαιοῦνται νὰ καταδικάζουν κανένα ποὺ δὲν ἔχει καταδικαστεῖ ἀπὸ σύνοδο. Ἂν ἕνας κηρύσσει αἵρεση ποὺ ἔχει καταδικαστεῖ συνοδικά, αὐτὸς δὲν εἶναι καταδικαστέος; Οἱ αἱρέσεις μονοφυσιτισμοῦ, παπισμοῦ, προτεσταντισμοῦ κλπ. ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπὸ ὀρθοδόξους συνόδους, ἐνῷ ἡ σύναξη - σύνοδος τῆς Κρήτης τὶς θεώρησε «παράλληλες» ἑτερόδοξες χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, δὲν εἶναι γι' αὐτὸ καταδικαστέοι οἱ προκαθήμανοι; Πῶς, ὅμως, οἱ προκαθήμενοι θὰ καταδικαστοῦν ἀπὸ σύνοδο, ἀφοῦ **αὐτοὶ μόνοι** καθορίζουν τὰ θέματα τῆς συνόδου καὶ **μόνο αὐτοὶ** ψηφίζουν καὶ βγάζουν ἀποφάσεις; Ἔτσι θέτουν ἑαυτοὺς στὸ ἀπυρόβλητο, ὅ,τι δηλαδὴ κάνει καὶ ὁ ἀλάθητος πάπας. Ἀπόλυτη μοναρχία ἐκεῖ, **ἀπόλυτη ὀλιγαρχία ἐδῶ, Ὀρθοδοξία πουθενά.** Οἱ σύνοδοι «νέου τύπου», δηλαδὴ τῶν προκαθημένων,

Ὀκτὼ ἀπεφάσισαν δι' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν τῶν 700 Ἐπισκόπων καί 300.000.000 πιστῶν;

μὲ τὴν ἐγγραφὴ θεμάτων μὲ ὁμοφωνία **μόνο τῶν ἰδίων** καὶ μὲ ἀποφάσεις ἐπ' αὐτῶν **μόνο τῶν ἰδίων**, ἀπαλλάσσουν ἑαυτοὺς ἐκ τῶν προτέρων (a priori) ἀπὸ ἐλέγχους καὶ καταδίκες γιὰ κακοδοξίες καὶ αἱρέσεις, στὶς ὁποῖες ἔχουν ἤδη πέσει, ἢ μποροῦν νὰ πέσουν. Ἀλλ' ἔτσι φθάνουμε στὸ ἐρώτημα τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων: **«ποιὸς θὰ μᾶς φυλάξει ἀπὸ τοὺς φύλακες;».**

Εὐτυχῶς στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχουν ὑπερφύλακες, οἱ ἐλάχιστοι δίκαιοι, τὸ «λεῖμμα», τὸ μικρὸ ποίμνιο καὶ βέβαια ὁ παντοδύναμος Ἰησοῦς Χριστός, ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Προφανῶς ἐκεῖνος ἐπέτρεψε τὴν διάσπαση τῆς δῆθεν ἀρραγοῦς ὁμοφωνίας τῶν προκαθημένων καὶ τὴν μὴ πανορθόδοξο σύναξη - σύνοδο, ἀφοῦ 4 προκαθήμενοι ἀρνήθηκαν νὰ πάρουν μέρος. Ἡ ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων ὑπέστη βαρὺ πλῆγμα, ἀφοῦ πίσω ἀπὸ τοὺς 4 ἀπόντες ὑπάρχει τὸ μισὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Ἡ εὐθύνη βαρύνει παρόντες καὶ ἀπόντες. Ἐνδεχομένως ἡ διάσπαση νὰ εἶχε ἐπιδιωχθεῖ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ παρασκήνια, τὰ ὁποῖα δέν βάλλουν μόνο κατὰ τῆς καθαρότητος τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὴν σύναξη - σύνοδο ἐτρώθησαν καὶ τὰ δύο, οἱ **14** προκαθήμενοι **διέρρηξαν τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιοποίησαν τὶς αἱρέσεις** ὡς «παράλληλες» ἀλλόδοξες χριστιανικὲς ἐκκλησίες!

Καταδίκη ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους καὶ τὸ ποίμνιον

Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι οἱ προκαθήμενοι νομίζουν ὅτι παραμένουν ἀσφαλεῖς στὸ ἀπυρόβλητο καταφύγιο ποὺ ἔφτιαξαν διὰ τοὺς ἑαυτούς τους. Ποιὸς θὰ τοὺς ἐλέγξει, ποιὸς μπορεῖ νὰ τοὺς καταδικάσει; Οἱ 14 Ἱεραρχίες Ἐπισκόπων τῶν ὁποίων προΐστανται μποροῦν νὰ τὸ κάμουν ; Θεωρητικὰ μποροῦν, στὴν πράξη εἶναι δύσκολο, γιατί οἱ Ἱεραρχίες ἐν πολλοῖς ἐλέγχονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους μὲ τὶς χειροτονίες καὶ πολλοὺς ἄλλους τρόπους. Ἀπομένουν οἱ ὑφιστάμενοι καὶ τὸ ποίμνιον, πρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοί, πιστοί, μὴ πλήρως ἐνημερωμένοι ἢ καὶ τελείως ἀνενημέρωτοι, πῶς μποροῦν αὐτοὶ νὰ τοὺς καταδικάσουν;

Πράγματι εἶναι δύσκολο νὰ ἐλέγξουν καὶ νὰ καταδικάσουν οἱ ὑφιστάμενοι τοὺς προϊσταμένους τους καὶ τὰ λογικὰ πρόβατα τοὺς ποιμένες τους, **ὄχι ὅμως ἀδύνατο**. Ὅταν οἱ προϊστάμενοι καὶ ποιμένες δὲν προφυλάσσουν τοὺς ὑφισταμένους καὶ τὸ λογικὸ ποίμνιο, ἀλλ' ἀντιθέτως τοὺς ἐκθέτουν σὲ θανάσιμο κίνδυνο καὶ τοὺς ἀφήνουν βορὰ σὲ προβατόσχημους λύκους, τότε ὑφιστάμενοι καὶ λογικὸ ποίμνιο **δὲν ἔχουν ἄλλη ἐπιλογὴ** ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς ἀρνηθοῦν ὡς προϊσταμένους καὶ ποιμένες καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς Μάρκους Εὐγενικοὺς ἢ τὸν Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, αὐτὸν ἢ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι «οὐκ ὤκλασαν γόνυ τῷ Βάαλ» (Βασιλ. Γ΄ 19, 18), δηλαδὴ δὲν ἔκλιναν γόνατα στὴ νέα εἰδωλολατρία τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὴν ἀνάμειξη ἀληθείας καὶ ψεύδους, στὴν ἀναδυομένη ὡς ἄλλη Ἀφροδίτη πανθρησκεια. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση 5 παράγραφος 22 τῆς συνάξεως - συνόδου τῆς Κρήτης ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς εἶναι καταδικασμένος, γιατί τόλμησε, μόνο αὐτός, νὰ μὴ ὑπογράψει τὶς ἀποφάσεις τῆς ψευτοσυνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας (1439), ὁ ὁποῖος, ὅμως, δικαιώθηκε καὶ συνοδικὰ μετὰ ...45 ἔτη, ὅταν ἡ σύνοδος τοῦ 1484 ἀπεκήρυξε τὴν «ἑνωτικὴ σύνοδο τῆς Φλωρεντίας»! Βέβαια κατὰ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ ἡ σύνοδος τοῦ 1484 εἶναι θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως. Ἂν ἐκεῖνος, ὅπως φαίνεται, εἶναι ὑπὲρ τῆς ψευτοσυνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας, γιατί δὲν προσχωρεῖ στὸν παπισμὸ καὶ νὰ γίνει ἀρχικαρδινάλιος; Θέλει νὰ συμπαρασύρει καὶ τὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο καὶ γι' αὐτὸ δὲν προσχωρεῖ;

Ὁ «νέος τύπος» συνόδου, ἡ σύναξη τῶν προκαθημένων, οἱ ἐνδημοῦσες σύνοδοι ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἡ πενταρχία τῶν πατριαρχῶν, πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξο Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐπίσκοποι συσκέπτονται καὶ συναποφασίζουν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μὲ τὴν ψῆφο τους, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν καθαίρεση ἀναξίων προκαθημένων (Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων), ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ κάμουν ἄλλες σύνοδοι ἢ συνάξεις, ἐκτὸς σὲ σπάνιες περιπτώσεις ἢ μὲ ἀντορθόδοξο τρόπο (περίπτωση καθαιρέσεως πρὸ ἐτῶν τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Εἰρηναίου).

Ἂν οἱ προκαθήμενοι εἶχαν τὴν συνείδηση ὅτι ὅ,τι κάνουν εἶναι ὀρθόδοξο, δὲν θὰ προσπαθοῦσαν νὰ κατοχυρώσουν τὴν σύναξή τους στὴν Κρήτη ὡς «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» μὲ ἀποκλεισμὸ ὅλων τῶν συνεπισκόπων τους ἀπὸ τὴν ψηφοφορία γιὰ τὶς ἀποφάσεις της. Ὁ διάχυτος φόβος, **μήπως ἡ πλειοψηφία τῶν ἐπισκόπων ἀποδοκιμάσει τὶς ἐπιλογές τους,** θυμίζει ἀρχηγοὺς κυβερνήσεων καὶ πολιτικῶν κομμάτων, οἱ ὁποῖοι διαγράφουν τοὺς βουλευτὲς, ὅταν ψηφίζουν κατὰ συνείδηση καὶ δὲν ὑπακούουν στὴν γραμμὴ ποὺ θέλουν οἱ ἀρχηγοὶ - προκαθήμενοι! Ἀλλὰ στὴν πολιτικὴ δὲν ἐπικαλοῦνται τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὴν Ἐκκλησία, ὅταν οἱ μεθοδεύσεις δὲν ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὶς μεθοδεύσεις τῶν πολιτικῶν, ἡ ἐπίκληση γίνεται ἐμπαιγμὸς καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἁμαρτία ποὺ δὲν συγχωρεῖται (Ματθ. 12, 31).

Ἡ κολοβωμένη δημοκρατία δὲν εἶναι δημοκρατία

Δυστυχῶς καὶ στὴν Ἐκκλησία καὶ στὴν Πολιτεία οἱ κρατοῦντες φοβοῦνται **τὴν δημοκρατία = τὴν πλειοψηφία τοῦ δήμου, τῶν ἐκπροσώπων τοῦ δήμου ἢ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας** καὶ ἐφευρίσκουν διαφόρους τρόπους νὰ τὴν ἐλέγχουν. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο π.χ. μὲ 751 ἐκλεγμένους εὐρωβουλευτὲς (μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῆς Ἀγγλίας θὰ ἔχει 678), εἶναι ἕνα κολοβὸ κοινοβούλιο, γιατί στὴν οὐσία γνωματεύει παρὰ νομοθετεῖ, ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχουν ἐκλεγεῖ νομοθετοῦν γιὰ τὴν πορεία τῆς Εὐρώπης καὶ καταστρέφουν λαοὺς καὶ πολιτισμούς, γεγονὸς ποὺ παραπέμπει στὴν λεόντειο ἑταιρεία τοῦ μύθου τοῦ Αἰσώπου. Καὶ τὰ ἐθνικὰ κοινοβούλια καταντοῦν ἐπίσης κολοβὰ, ὅταν τιμωροῦνται καὶ διαγράφονται ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ ἢ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων οἱ βουλευτὲς ποὺ τολμοῦν νὰ διαφωνοῦν καὶ ψηφίζουν κατὰ συνείδηση. Ἡ δημοκρατία, ποὺ ὅλοι ἐπαινοῦν, ἔχει καταντήσει **ἀρχηγικὴ δικτατορία στὴν κυβέρνηση καὶ τὰ κόμματα,** «ὀνόματι μὲν δημοκρατία, πράγματι δὲ τοῦ ἑνὸς ἀνδρὸς (ἢ τῆς μιᾶς γυναικὸς) ἀρχή». Ὅποιος διαφωνεῖ διαγράφεται, ἀνεξαρτητοποιεῖται, ἀχρηστεύεται, χάνεται.

Στὴν κολοβὴ σύναξη - σύνοδο τῶν προκαθημένων τὰ πράγματα εἶναι χειρότερα. Ἐπειδὴ οἱ Ἐπίσκοποι δὲν εἶναι βουλευτὲς γιὰ νὰ διαγραφοῦν, ὅταν διαφωνοῦν καὶ δὲν ψηφίζουν ὅσα θέλουν οἱ ἀρχηγοὶ - προκαθήμενοι, **δὲν τοὺς δίνεται κἄν ἡ δυνατότης νὰ ψηφίζουν! Εἶναι παρόντες - ἀπόντες!** Παρίστανται, ὅσοι ἐπιτρέπουν οἱ προκαθήμενοι νὰ παρίστανται, κάτι ψελλίζουν ἢ καὶ ὁμιλοῦν διὰ μακρῶν, ἀλλά... δὲν ψηφίζουν. Ἔχουν εὐθύνη γιὰ τὶς ἀποφάσεις, γιατί ὑποχρεώνονται νὰ τὶς ὑπογράψουν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχουν, γιατί δὲν τὶς ψήφισαν! Εὐτελισμὸς τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματατος, τὸν ὁποῖο, ὅμως, ἀποδέχτηκαν δυστυχῶς οἱ ἴδιοι οἱ Ἐπίσκοποι ὡς μέλη τῶν Ἱεραρχιῶν τους, ὅταν ἀποδέχτηκαν τὴν σύναξη - σύνοδο μὲ τὶς ἀντορθόδοξες προδιαγραφὲς τῶν προκαθημένων καὶ δὲν διεφώνησαν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὴν ἀποδέχτηκαν ὡς «Ἁγία καὶ Μεγάλη» μὲ τὸν ἀπαράδεκτο κανονισμὸ συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας της καὶ ἀπέστειλαν τοὺς 24 ἢ λιγώτερους συνεπισκόπους τους νὰ λάβουν μέρος ...χωρὶς ψῆφο!

Ἡ σύναξη - σύνοδος «νέου τύπου» εἶναι πολλαπλῶς κολοβή, χειρότερη ἀπὸ τὰ κοινοβούλια τῶν κρατῶν. Ἀπέκλεισε τὴν πλειοψηφία τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι «θείῳ δικαίῳ» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετέχουν σ' αὐτὴ ὡς διάδοχοι καὶ ἐκεῖνοι τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅσους δέχτηκε νὰ συμμετάσχουν τοὺς εὐνούχισε μὲ τὸ νὰ τοὺς ἀφαιρέσει τὴν ψῆφο. Γιατί δὲν ἔκαναν μία σύναξη - σύνοδο μόνοι οἱ προκαθήμενοι χωρὶς τὴν παρουσία Ἐπισκόπων, γιατί μετέτρεψαν τοὺς ἰσοτίμους ἐπισκόπους σὲ «γλάστρες»; Ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἐπίσκοποι, ποὺ ἀποδέχτηκαν τὴν σύγκληση τῆς συνάξεως - συνόδου καὶ δὲν διεφώνησαν καὶ μάλιστα ὅσοι δέχτηκαν νὰ συμμετάσχουν σ' αὐτὴν χωρὶς ψῆφο ὡς «γλάστρες», αὐτοευνουχίστηκαν, «εὐνούχισαν ἑαυτούς», ὄχι βεβαίως «διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 19,12), ἀλλὰ γιὰ τὸν οἰκουμενισμό, τὴν πανθρησκεία, τὴν βασιλεία τοῦ ἀντιχρίστου!

Οἱ προκαθήμενοι Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας δὲν φαίνεται νὰ αἰσθάνονται ἄνετα μὲ τὴν δημοκρατία, δηλαδὴ τὴν πλειοψηφία τοῦ δήμου - ἐκκλησίας ἢ τῶν ἐκπροσώπων τους, ὄχι γιατί κινδυνεύει ἡ θέση τους, ἰδίως τῶν προκαθημένων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ γιατί φαίνεται νὰ ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἐκτέλεση κάποιου «ἔργου», τὸ ὁποῖο τοὺς ἔχει ἀνατεθεῖ ἀπὸ κάποιον ἢ κάποιους ποὺ μπορεῖ νὰ βοήθησαν στὴν ἀναρρίχησή τους στὴν ἐξουσία. Ἀχυράνθρωποι, λοιπόν, οἱ προκαθήμενοι; Στὴν πολιτικὴ λειτουργία τῆς Πολιτείας ἔχει γίνει φανερό. Ἀνέρχονται στὴν ἐξουσία ψευδόμενοι καὶ κυβερνοῦν ψευδόμενοι, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ «ἔργο» ποὺ τοὺς ἔχει ἀναθέσει τὸ ἀόρατο κέντρο καὶ νὰ στρώσουν τὸν δρόμο μὲ πράξεις καὶ παραλείψεις γιὰ τὸν διάδοχό τους ποὺ θὰ συνεχίσει τὸ «ἔργο».

Ποιὸ τὸ ἀόρατο κέντρο καὶ ποιὸ τὸ «ἔργο»; Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, οἱ ΗΠΑ, ἡ μασονία (τεκτονισμός), ἡ λέσχη Μπίλντεμπεργκ, ὁ σιωνισμὸς ἢ ὅλοι μαζί; Αὐτοὶ καὶ ἄλλοι ὁραματίζονται τὴν παγκόσμια κυβέρνηση καὶ τὸν παγκόσμιο δικτάτορα, τὸν καπετὰν ἀντίχριστο **καὶ πρέπει ὅλοι καὶ ὅλα νὰ συγκλίνουν πρὸς αὐτό**. Αὐτὴ ἡ σύγκλιση εἶναι «ἔργο» τῶν πολιτικῶν ποὺ πρέπει νὰ ἐκτελέσουν, αὐτὸς εἶναι ὁ «ἐκσυγχρονισμὸς» τῶν κρατῶν ποὺ εὐαγγελίζονται. Τοῦτο φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐμμονὴ στὶς «μεταρρυθμίσεις», γιὰ νὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν κατασκευασμένη οἰκονομικὴ κρίση, τὴν ἐπιβολὴ τοῦ πλήθους τῶν καρτῶν καὶ τῆς κάρτας τοῦ πολίτη καὶ πρόσφατα τοῦ «καινοτόμου» συντάγματος πρὸς καθυπόταξη πάντων. Ὄχι καὶ τῶν ἰδίων;

Στὴν Ἐκκλησία τὸ πρᾶγμα γίνεται φανερὸ μὲ τὴν νοοτροπία τῶν προκαθημένων της, νὰ γίνουν **πάπες ἀνεξέλεγκτοι ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀπὸ τὸ λογικὸ ποίμνιο,** τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας (κλῆρος, μοναχοί, λαός), ἐνῷ παράλληλα προβάλλουν ἑαυτοὺς ὡς ἐκσυγχρονιστὲς καὶ προοδευτικούς, ὅπως κάνουν οἱ πολιτικοί. Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι στὴν κριτικὴ ποὺ τοὺς ἀσκεῖται ἀντιπάσσουν τὸ συνοδικὸ σύστημα, ποὺ τὸ ἔχουν εὐτελίσει, ὅταν ἡ σύναξη - σύνοδός τους στὴν Κρήτη θεωρεῖται παρῳδία καὶ οἱ ἀποφάσεις της ἀνίσχυρες.

Ἔχασεν ὁ Μόσχας ὄχι ἡ Ὀρθοδοξία

Πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς συνάξεως - συνόδου ὑπῆρχαν ἐλπίδες ὅτι ὁ πατριάρχης Μόσχας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του ἀπὸ τὴν 70 χρονη αἰχμαλωσία ποὺ εἶχε ἐπιβάλει ὁ ἀντιχριστιανικὸς κομμουνισμὸς (καὶ τὰ 200 χρόνια ποὺ οἱ τσάροι δὲν ἐπέτρεπαν τὴν ἐκλογὴ Πατριάρχου), θὰ ἦταν ὁ βράχος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅμως ἡ συνάντησή του μὲ τὸν Πάπα στὴν Κούβα καὶ ἡ συνυπογραφή τῶν 30 θέσεων διέψευσαν τὶς ἐλπίδες. Εἶναι ἀνεξήγητο, ἴσως νὰ ἤθελε νὰ δείξει μεγαλύτερο φιλοπαπισμὸ ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ἡ ἀπουσία του στὴ συνέχεια ἀπὸ τὴ σύναξη - σύνοδο τῆς Κρήτης μαζὶ μὲ τοὺς πατριάρχες Ἀντιοχείας, Βουλγαρίας, Γεωργίας ἦταν κάτι, ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη εἶχε ἤδη χαθεῖ καὶ γιὰ τὸν λόγο ὅτι τὴν σύναξη - σύνοδο, ὅπως συγκροτήθηκε, στ

Τὰ προβλήματα τῶν Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἠπείρου σήμερα

Μετά ἀπό μία περίοδο ἀρκετῶν δεκαετιῶν εἰρήνης καί σταθερότητας ἔχουμε ἤδη εἰσέλθει σέ μία ἐποχή ἀνακατάταξης, ὅπου πόλεμοι καί ρήξεις κυριαρχοῦν γύρω ἀπό τήν περιοχή τῆς Χώρας μας.Κάτι τό ὁποῖο ἔχει σάν ἄμεσο ἀποτέλεσμα νά ἐπηρεάζεται καί ἡ Πατρίδα μας ἀλλά καί γενικότερα ὅλος ὁ ἑλληνισμός. Ἔτσι τήν στιγμή κατά τήν ὁποία γίνονται προσπάθειες γιά τήν δίκαιη καί βιώσιμη ἐπίλυση τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος στήν περιοχή τῆς Βορείου Ἠπείρου ἐξελίσσονται προσπάθειες νά ἀμφισβητηθῆ γιά ἄλλη μία φορά ἡ ἑλληνικότητα τῆς περιοχῆς. Σήμερα ἡ ἀλβανική κυβέρνηση χρησιμοποιεῖ ὡς μέσο ἀφελληνισμοῦ καί ἐκδίωξης τῶν Ἑλλήνων ἀπό τίς πατρογονικές τους ἑστίες τήν μή κατοχύρωση τῶν τίτλων ἰδιοκτησίας τῶν περιουσιῶν τους καί ἔτσι τήν ὑφαρπαγή τους.

Δυστυχῶς, ἡ προσπάθεια ἐκδίωξης τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἀπό τήν περιοχή τῆς Βορείου Ἠπείρου - παρά τήν πτώση τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος τοῦ Ἐμβέρ Χότζα τό 1985 – συνεχίζεται. Σκοπός τῆς ἀλβανικῆς κυβέρνησης εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική ἀπομάκρυνσή του, ἔχοντας ὡς μέσο τόν ἐκφοβισμό τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου ἀλλά καί τήν ὑποδαύλιση τοῦ ἀλβανικοῦ ἐθνικισμοῦ καί τήν μεταφορά μουσουλμάνων ἀλβανῶν ἀπό περιοχές τῆς βορείου Ἀλβανίας στόν νότο. Ὅπως μᾶς πληροφοροῦν ἐκθέσεις, πού ἔχουν ἔλθει στήν δημοσιότητα, ἔχει καταγραφεῖ ὅτι «Ὑπάρχει ἀσφυκτικός ἔλεγχος τῆς πολιτικῆς, κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων ἀπό τό παρακράτος, τό ὁποῖο μάλιστα διατηρεῖ σταθερούς διαύλους μέ κακοποιούς». Χαρακτηριστική εἶναι ἡ καταγγελία ὁμογενῶν ὅτι οἱ ἀλβανοί προβαίνουν καί σέ δολοφονίες, ὅπως τοῦ νεαροῦ Ἀριστοτέλη Γκούμα στήν Χιμάρα, ἐπειδή μιλοῦσε τήν ἑλληνική γλώσσα! Ἐπίσης, ἡ ἀλβανική κυβέρνηση, στήν προσπάθειά της νά ἀλλοιώση τόν ἑλληνικό χαρακτήρα τοῦ πληθυσμοῦ ἀλλά καί τόν ἐθνικό, θρησκευτικό καί πολιτιστικό χαρακτήρα τῆς περιοχῆς τῆς Βορείου Ἠπείρου προχώρησε καί στήν συνένωση τῶν Δήμων. Ἐκεῖ ὅπου κυριαρχεῖ τό ἑλληνικό στοιχεῖο τό συνένωσε μέ περιοχές πού ἐπικρατεῖ τό μουσουλμανικό, μέ σκοπό τόν ἄμεσο ἔλεγχό τους. Καί ἰδίως στήν περιοχή τῆς Χιμάρας, ὅπου ὁ Ἀλβανός πρωθυπουργός κ. Ἔντι Ράμα μιλάει χαρακτηριστικά γιά τήν δημιουργία τῆς "Νέας Χιμάρας". Σήμερα δυστυχῶς, ἡ ἑλληνική πολιτιστική κληρονομιά αἰώνων τῆς Βορείου Ἠπείρου καταστρέφεται, ὅπως ἐπίσης διώκεται καί ἡ ἑλληνική γλώσσα καί ἡ ἑλληνική παιδεία. Μάλιστα Ἀλβανός βουλευτής τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, ὁ ὁποῖος συχνά προβαίνει σέ ἐχθρικούς χαρακτηρισμούς κατά τῆς ἑλληνικῆς μειονότητας δηλώνει ὅτι «Δέν ὑπῆρξε ποτέ ἑλληνική μειονότητα στήν Χιμάρα». Ἐπίσης ἡ ἀλβανική κυβέρνηση προβαίνει καί στήν κατεδάφιση ἱερῶν ὀρθόδοξων Ναῶν, ὅπως τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου στήν Χιμάρα, μέ σκοπό τήν ἀλλοίωση τοῦ θρησκευτικοῦ ὀρθόδοξου χαρακτήρα τῆς περιοχῆς. Ἀκόμα συνεχεῖς εἶναι οἱ προκλήσεις ἀλβανῶν ἐθνικιστῶν πού καταγγέλλονται μέ σκοπό τόν ἐκφοβισμό τῆς ἑλληνικῆς μειονότητας, ὅπως στήν Δρόπολη τοῦ νομοῦ Ἀργυροκάστρου, μέ τήν ἀνοχή τῆς ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι βεβηλώνουν τό ἐθνικό σύμβολό μας καί καταστρέφουν τίς περιουσίες τῶν κατοίκων.

Μέ τήν πτώση τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἐνῶ σέ ὅλα αὐτά τά κράτη πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπιστροφή τῆς δημευμένης περιουσίας στούς νόμιμους δικαιούχους, στήν Ἀλβανία δέν ἔχει ἀκόμα ἐπιτευχθῆ. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ ὑπεξαίρεση καί ἡ καταπάτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκίνητης περιουσίας, ὅπως ἡ μή ἐπιστροφή Ἱερῶν Μονῶν καί Ναῶν καί ἡ κατακράτησή τους ἀπό τό Ἀλβανικό κράτος, μέ τήν δικαιολογία ὅτι ἔχουν ἱστορική ἀξία καί ἄρα θά πρέπη νά τά διαχειρισθῆ αὐτό. Ὅπως ἡ ἰδιωτικοποίηση καί στήν συνέχεια ἡ πώληση κτήματος ἰδιοκτησίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Σαράντα, - τό σύμβολο τῆς ὁμώνυμης πόλης -, ἔκτασης 400.000 μ^2, στό ὁποῖο περιλαμβάνονται καί τά κτήρια τῆς Μονῆς. Καί αὐτό ἐπετεύχθηκε, σύμφωνα μέ δημοσιεύματα, «χρησιμοποιώντας τήν συνήθη πρακτική πλαστογράφησης ἐγγράφων καί διαμέσου διεφθαρμένων δικαστικῶν καί κρατικῶν λειτουργῶν». Ἔτσι, ἐνῶ ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἠπείρου ἔχει μεταναστεύσει στήν Ἑλλάδα, ἡ ἀλβανική κυβέρνηση προχωρᾶ στήν ἀρπαγή τῆς περιουσίας τους. Μάλιστα σύμφωνα μέ ἀπογραφή τῆς Ὁμόνοιας, (ὀργάνωση τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Μειονότητας), οἱ Ἀλβανοί ὑπήκοοι μέ ἑλληνική ἐθνική συνείδηση εἶναι γύρω στούς 286.000, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μισοί κατοικοῦν στήν Ἑλλάδα. Ἔτσι παρατηρεῖται στήν περιοχή εἰδικά τῆς Χιμάρας ἡ ἀπολλοτρίωση περιουσιῶν τους, βάση τοῦ νόμου "Περί ἀνάπτυξης τοῦ τουρισμοῦ". Καί μάλιστα, ὅπως καταγγέλλεται, τό κράτος προχωρᾶ στήν συνέχεια στήν δωρεάν παραχώρησή τους, πολλές φορές, σέ ἄλλο ἰδιώτη, πού χαίρει τῆς ὑποστήριξης τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας τῆς Ἀλβανίας. Καί αὐτό μέ σκοπό τό οἰκονομικό ὄφελος, βασικά ὅμως τήν διακοπή τοῦ συνδέσμου τῶν διαβιούντων βορειοηπειρωτῶν στήν Ἑλλάδα μέ τόν τόπο καταγωγῆς τους.

Καί ὅλα αὐτά συμβαίνουν, ἐνῶ παρατηρεῖται μία σχετική ἀνησυχία γενικότερα στήν περιοχή τῶν Βαλκανίων. Δηλαδή, πρίν δύο ἑβδομάδες ἡ σερβική κυβέρνηση θεώρησε σκόπιμο νά ἐγκαινιάση καί πάλι, -γιά πρώτη φορά μετά τούς πολέμους τῆς Γιουγκοσλαβίας τό 1999-, ἀπευθείας σιδηροδρομική σύνδεση ἀνάμεσα στό Βελιγράδι καί τήν Μιτρόβιτσα, μία πόλη στόν βορρά τοῦ Κοσσόβου, ὅπου διαμένουν κυρίως Σέρβοι, ὅπου τό τρένο ἦταν βαμμένο στά ἐθνικά χρώματα τῆς Σερβίας καί εἶχε διακοσμηθῆ μέ εἰκόνες, ἐνῶ ἔφερε τό σύνθημα, σέ μεγάλες διαστάσεις, «Τό Κόσοβο εἶναι Σερβία» γραμμένο σέ εἴκοσι διαφορετικές γλῶσσες! Μέ ἀποτέλεσμα ἡ κυβέρνηση τοῦ Κοσσόβου νά ἀποστείλη στρατιωτικές μονάδες στή Μιτρόβιτσα καί οἱ Σέρβοι νά ἀναγκασθοῦν νά σταματήσουν τό τρένο 50 χλμ. πρίν ἀπό τά σύνορα μέ τό Κόσσοβο. Ἔτσι μία νέα κρίση ἔχει ξεσπάσει στίς ἤδη τεταμένες σχέσεις τῶν δύο χωρῶν. Ἐπίσης, ὅπως ἀνέφερε καί ὁ ἰταλικός τύπος, παρατηρήθηκε τόν τελευταῖο καιρό νά κυματίζουν οἱ σημαῖες τοῦ ISIS σέ ὁρισμένα χωριά τῆς Ἀλβανίας, καί ἰδίως σέ ἐκεῖνα πού βρίσκονται στά σύνορα τοῦ Κοσσυφοπεδίου. Ἀλλά καί σύμφωνα μέ πληροφορίες τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀλβανίας, καταγράφηκε καί ἡ ὕπαρξη ἀκραίων ἰμάμηδων, οἱ ὁποῖοι στρατολογοῦν νεαρούς ἀλβανούς γιά τίς τάξεις τοῦ ISIS.

Αὐτές οἱ ἐπισημάνσεις ὁδηγοῦν στήν ἐπιβεβαίωση ὅτι ὁ ἐθνικισμός στήν Ἀλβανία ἀποτελεῖ μία πραγματικότητα, ἡ ὁποία εἶναι πηγή κινδύνων, οἱ ὁποῖοι τήν κατάλληλη στιγμή μπορεῖ νά δώσουν στήν Τουρκία, ὡς ὁμόθρησκη χώρα, τό πάτημα νά ἐπέμβη. Γιά τόν λόγο αὐτό, νομίζουμε, ὅτι ἡ ἀριστερή κυβέρνηση πού χειρίζεται τά θέματα τῆς Χώρας μας, καλό θά ἦταν νά ἀποβάλη τίς ἀγκυλώσεις σχετικά μέ τίς ἰδέες πού ἔχει ὅτι τό Βορειοηπειρωτικό ζήτημα καί ἡ Μακεδονία ἀποτελοῦν ἐθνικιστικά ταμπού τῶν συντηρητικῶν ἀντιλήψεων.

Γ.Κ.Τ.

Ὁ ISIS ἀπειλεῖ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων;

Τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, τὸν Ἐρντογάν ἀλλὰ καὶ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων φαίνεται ὅτι ἔχει δέσει εἰς τὸ στόχαστρον τὸ Ἰσλαμικὸν Κράτος. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα newsbomb.gr τῆς 22ας Ἰανουαρίου 2017:

«Τὶς ἀπειλές του -ποὺ αὐτὴ τὴ φορά συμπεριλαμβάνουν καὶ τὸν μεγάλο ναὸ τῆς χριστιανοσύνης, τὴν Ἁγία Σοφία– ἐξαπολύει ξανὰ τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος, θέτοντας στὸ στόχαστρό του τὰ χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς Τουρκίας τοῦ Ἐρντογάν καὶ τὴν (κοσμικὴ καὶ «δυτικὴ») πόλη τῆς Κωνσταντινούπολης... «Βαμμένο στὸ αἷμα. Πνιγμένο στὴν κάπνα. Καὶ γιὰ χαλί, ἕνας θούριος ὅλο γλυκύτητα. Μόνο ποὺ οἱ ψάλτες θὰ ὀρκίζονται πίστη στὴν τζιχὰντ» ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ σὲ σχετικὸ βίντεο, ἐνῷ ἀπεικονίζεται ἕνας μαυροφορεμένος κουκουλοφόρος νά... προχωρᾶ πρὸς τὴν Ἁγία Σοφία!... Σύμφωνα μὲ τοὺς φανατικοὺς ἰσλαμιστές, ἡ Τουρκία ἔχει «παραστρατήσει ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Ἀλλάχ», ἑπομένως θὰ τὴν ἐντάξουν στὸ Χαλιφάτο, γιὰ νὰ τὴν... ἐπαναφέρουν. Νὰ θυμίσουμε ὅτι τὸν περασμένο Αὔγουστο τὸ Ι.Κ., μέσῳ τοῦ περιοδικοῦ του «Dabiq», κάλεσε τοὺς ὁπαδούς του νὰ «σπάσουν τὸν σταυρὸ» καὶ ἔβαλε στὸ στόχαστρό του, πέραν τοῦ Προκαθήμενου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τοὺς Κόπτες ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Ἐκκλησία. Μάλιστα, μία ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύοταν στὸ ἔντυπο ἀπεικόνιζε τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Θεόφιλο Γ΄».

Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη...

Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ καταχρασταὶ ἑκατομμυρίων γίνονται «εὐσχήμονες Βουλευταὶ» καὶ οἱ ἡγούμενοι τιμωροῦνται ὡς οἱ χειρότεροι κακοῦργοι! Δὲν συμφωνοῦμεν μὲ τὴν βίαν, ἀλλὰ διαφωνοῦμεν μὲ τὴν ἀδικίαν. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα news.gr τῆς 28ης Ἰανουαρίου 2017:

«Σὲ ποινὴ φυλάκισης 20 ἐτῶν καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ Μικτὸ Ὀρκωτὸ Δικαστήριο Θεσσαλονίκης ὁ ἡγούμενος τῆς παλιᾶς Ἀδελφότητας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, γιὰ τὰ ἐπεισόδια μὲ τὶς μολότωφ ποὺ ἐκτυλίχθηκαν τὸν Ἰούλιο τοῦ 2013 στὸ ἀντιπροσωπεῖο (κονάκι) τῆς Μονῆς, στὶς Καρυές. Γιὰ τὰ ἐπεισόδια καταδικάστηκε καὶ ἕνας ἀκόμη μοναχὸς τῆς ἴδιας Ἀδελφότητας. Τὶς ἑπόμενες μέρες θὰ ἐκδοθοῦν ἐντάλματα ποὺ θὰ ἀποσταλοῦν στὸ ἀρμόδιο ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὥστε νὰ συλληφθοῦν οἱ φυγόποινοι μοναχοί, ποὺ βρίσκονται στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν στὴ φυλακή. Σύμφωνα μὲ τὴ δικαστικὴ ἀπόφαση ποὺ ἐκδόθηκε τὰ μεσάνυχτα, οἱ δύο καταδικασθέντες ζηλωτὲς μοναχοὶ -ποὺ δὲν παρέστησαν στὸ δικαστήριο καὶ ἐκπροσωπήθηκαν ἀπὸ πληρεξούσιο δικηγόρο- ὁδηγοῦνται στὴ φυλακή, καθὼς τὸ δικαστήριο δὲν χορήγησε ἀναστολὴ ἀποτέλεσμα στὴν ἐκτέλεση τῆς ποινῆς.

Τὸ Δικαστήριο ἔκρινε, κατὰ πλειοψηφία, ἔνοχο τὸν ἡγούμενο Μεθόδιο ὡς ἠθικὸ αὐτουργὸ τῶν ἐπεισοδίων, ἐνῷ ὁ δεύτερος κατηγορούμενος καταδικάστηκε ὡς φυσικὸς αὐτουργὸς γιὰ ἔκρηξη, πρόκληση ἐμπρησμοῦ κ.ἄ. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὰ ἐπεισόδια προκλήθηκαν, ὅταν δικαστικοὶ ἐπιμελητὲς ἐπιχείρησαν νὰ ἐκκενώσουν τὸ ἀντιπροσωπεῖο, κατ' ἐφαρμογὴν προηγούμενης δικαστικῆς ἀπόφασης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀντιδράσεις καὶ νὰ ἐκτοξευτοῦν αὐτοσχέδιες βόμβες μολότωφ. Στὸ ἑδώλιο τοῦ ἴδιου δικαστηρίου κάθισαν ἄλλοι ἕξι ζηλωτὲς μοναχοί, οἱ ὁποῖοι καταδικάστηκαν ὡς ἁπλοὶ συνεργοὶ σὲ πολυετεῖς ποινὲς κάθειρξης, ἀλλὰ τοὺς χορηγήθηκε ἀνασταλτικὸ ἀποτέλεσμα στὴν ἐκτέλεση τῆς ποινῆς, μὲ συνέπεια νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι ἕως τὸ Ἐφετεῖο. Ἀντίθετα μὲ τοὺς παραπάνω τὸ Δικαστήριο ἀθῴωσε τρεῖς λαϊκοὺς ποὺ παραπέμφθηκαν σὲ δίκη γιὰ ἐμπλοκὴ στὰ ἴδια ἐπεισόδια.

Ὅσοι ἐκ τῶν κατηγορούμενων μοναχῶν παρέστησαν στὸ δικαστήριο ἰσχυρίστηκαν στὶς ἀπολογίες τους ὅτι βρέθηκαν σὲ δέση ἄμυνας κι ἔκαναν λόγο γιὰ κατάσταση ἔκτακτης ἀνάγκης, ἐνῷ τόνισαν ὅτι προέβησαν στὶς πράξεις τους, γιὰ νὰ προστατεύσουν τὸ κονάκι ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκφοβισμό. Τὰ παραπάνω ἐπεισόδια ἐντάσσονται στὴν πολυετῆ διαμάχη μεταξὺ παλιᾶς καὶ νέας Ἀδελφότητας Ἐσφιγμένου. Ἡ νέα Ἀδελφότητα συγκροτήθηκε, μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητας τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὸ 2005 καὶ ἔκτοτε θεωρεῖται νόμιμη, ἀλλὰ ἡ παλιὰ ἀρνεῖται νὰ παραδώσει τὸ Μοναστήρι καὶ τὸ ἀντιπροσωπεῖο, μὲ συνέπεια νὰ σημειώνονται κατὰ καιροὺς ἐντάσεις καὶ ἐπεισόδια, ἀμαυρώνοντας τὴν εἰκόνα τῆς μοναστικῆς Πολιτείας».

Ὁ «ἔμφυλος» Ὑπουργὸς μὲ τὸν Σεβ. Ὕδρας

Ἰδιαιτέρως συνεχήτησεν ὁ Σεβ. Ὕδρας μὲ τὸν Ὑπ. Παιδείας διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, πιδανῶς καὶ διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν. Ὁ Ὑπουργὸς ὅμως ὀφείλει νὰ συγκαλέση τὴν τριμελῆ ἐπιτροπὴν ποὺ ὥρισεν ἡ Ἱεραρχία, ἄλλως κινδυνεύει ὁ Σεβ. Ὕδρας νὰ χρεωθῆ τὰς ὅποιας ἀλλαγάς. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα dogma.gr τῆς 28ης Ἰανουαρίου 2017:

«Συνεχίζονται, ὅπως φαίνεται σὲ πολὺ καλὸ κλῖμα, οἱ «συζητήσεις» γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ὁ φακὸς ἀποτύπωσε τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας νὰ συζητᾶ μὲ τὸ Μητροπολίτη Ὕδρας τὴν ἡμέρα ποὺ ἑόρταζε.

Ὁ Μητροπολίτης Ὕδρας, ἐξάλλου, εἶναι μέλος τῆς τριμελοῦς ἐπιτροπῆ διαλόγου μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων. Ὁ Ὑπ. Παιδείας βρισκόταν στὴν Αἴγινα καὶ ἐπισκέφθηκε τὸν Ἱεράρχη, γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθεῖ γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἑορτή. Ἡ συζήτηση, ὅμως, σύμφωνα μὲ ἀσφαλεῖς πληροφορίες δὲν ἔμεινε μόνο στὶς εὐχές. Ὁ Σεβασμιώτατος καλωσόρισε τὸν κ. Ὑπουργὸ καὶ ἀκολούθησε γόνιμος καὶ ἐποικοδομητικὸς διάλογος γιὰ φλέγοντα καὶ ἰδιαίτερα σημαντικὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ πολλὰ ἀκόμη θέματα τῆς ἐπικαιρότητας. Οἱ δύο ἄντρες ἀντάλλαξαν ἀπόψεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ μάλιστα καὶ οἱ δύο φαίνονταν ἰδιαίτερα χαρούμενοι».

Ἐπιλεγόμενον τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν;

Ἡ πρότασις τοῦ προέδρου τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, ὁ ὁποῖος δὲν φημίζεται διὰ τὴν συμπάδειάν του πρὸς τὰ Θρησκευτικά, εἶναι νὰ καταστῇ τὸ μάθημα ἐπιλεγόμενον, διὰ νὰ ἀναβαθμισθοῦν! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» τῆς 26ης Ἰανουαρίου 2017:

«Μὲ τὴν Ἐκκλησία νὰ ὑπενθυμίζει τὶς «κόκκινες γραμμές» της σχετικὰ μὲ τὴν ὑποχρεωτικότητα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὸ Λύκειο καὶ τὴν ἡγεσία τοῦ ὑπουργείου Παιδείας νὰ μὴ τοποθετεῖται ἐπίσημα, ὁ κ. Κουζέλης ὑποστήριξε τὴν τοποθέτηση τοῦ μαθήματος στὰ ἐπιλογῆς. «Σύμφωνα μὲ τὴν πρότασή τοῦ ΙΕΠ, θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ 4ωρα μαθήματα ἐπιλογῆς στὴ Β' Λυκείου καὶ στὴ συνέχεια, στὴ Γ' Λυκείου, ἕνα ἀπὸ τὰ 6ωρα μαθήματα ἐπιλογῆς, ποὺ εἶναι κατεύθυνσης, στὴν τριτοβάθμια ἐκπαίδευση. «Ἐάν, τελικά, λόγω διαφωνιῶν, παραμείνουν ἕνα ὑποχρεωτικὸ μάθημα, μιᾶς ὥρας τὴν ἑβδομάδα, ὅπως ἡ Γυμναστική, δὲν θὰ τοῦ δίνουν ἀξία οἱ μαθητὲς καὶ εἶναι κρῖμα γιὰ τὸ μάθημα».

«Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία μπορεῖ νὰ πάει ἐκεῖ ὅπου ἡ κλασσικὴ δὲν μπορεῖ»!

Κατόρθωμα τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως θεωρεῖ ὁ Ὑφ. Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Ἀμανατίδης τὴν προώθησιν τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἐπευφημεῖ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως! Τὰ σχέδια τῆς πολιτικῆς εἶναι σαφῆ: ἐπιθυμοῦν ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι διπλωματικὸν ὄχημα! Συμφώνως πρὸς τὸ ΑΠΕ – ΜΠΕ τῆς 26ης Ἰανουαρίου 2017:

«Τὴ σημασία τοῦ διαθρησκειακοῦ καὶ διαπολιτισμικοῦ διαλόγου, καθὼς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διπλωματίας, τόνισε ὁ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν, Γιάννης Ἀμανατίδης, στὴ συνέντευξή του στὸν ρ/σ τοῦ ΑΛΦΑ.

«Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία μπορεῖ νὰ πάει ἐκεῖ ὅπου ἡ κλασσικὴ δὲν μπορεῖ», εἶπε χαρακτηριστικά.

«Ἔχουμε ἀναδείξει καὶ δουλέψει πολὺ γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματα φαίνονται, γιατί εἶναι δουλειὰ οὐσίας καὶ βάθους ποὺ ἀποδίδει», σημείωσε καὶ ἐκφράζοντας τὴν ἱκανοποίησή του ἀναφέρθηκε στὶς δύο πρωτοβουλίες τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν, Νίκου Κοτζιᾶ, τόσο στὴ Διάσκεψη τῆς Ἀθήνας γιὰ τὸν Θρησκευτικὸ Πλουραλισμό, τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 2015, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναληφθεῖ, ὅπως εἶπε, μέσα στὸ 2017, ὅσο καὶ στὴ Διάσκεψη τῆς Ρόδου γιὰ τὴν Ἀσφάλεια καὶ τὴ Σταθερότητα στὴ Μεσόγειο, στὰ τέλη τοῦ περασμένου Αὐγούστου. Ὅπως, ἐπίσης, καὶ στὴ νέα Διάσκεψη γιὰ τὸν Πολιτισμό, ἡ ὁποία ἑτοιμάζεται τὸν τελευταῖο χρόνο στὸ ΥΠΕΞ.

Ἐρωτηθεὶς σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάδειξη, ὅπως διαφαίνεται ἀπὸ τὴ νέα ἀμερικανικὴ διοίκηση, τοῦ ρόλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐνόψει καὶ τῆς ἐπίσκεψης τοῦ κ. Βαρθολομαίου στὸν Λευκὸ Οἶκο τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Μαρτίου, ὁ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν ἐπεσήμανε ὅτι «ὑπάρχει μία δυναμική, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται σὲ σχέση μὲ τὴν προστασία τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν- καὶ μιλάω συνολικὰ γιὰ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Μ. Ἀνατολῆς- καὶ γίνονται δράσεις γιὰ τὴν προστασία τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν, καθὼς καὶ προσπάθεια προστασίας τῶν μνημείων ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ, εἴτε εἶναι χριστιανικά, εἴτε ὄχι, στὰ ὁποῖα ἔχει συντελεστεῖ μία τεράστια καταστροφή. Ἴσως ὑπάρχει περισσότερο στὴν ἐπικέντρωση τῆς πολιτικῆς τοῦ νέου προέδρου καὶ αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε».

«Ὁ ρόλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Ὀρθοδοξία γενικὰ εἶναι πάρα πάρα πολὺ σημαντικός. Τὸ μήνυμα ποὺ ἐκπέμπει, τῆς ἀγάπης, τῆς καταλλαγῆς, τοῦ διαθρησκειακοῦ καὶ διαπολιτισμικοῦ διαλόγου, εἶναι ἕνα ἄλλο στοιχεῖο ποὺ ἔβαλε καὶ ὁ Ράιν Πρίμπους στὴν ὁμιλία του πρὸς τὴν ὁμογένεια καὶ ἀναδεικνύεται καὶ ἐκεῖ, διότι μπαίνει πλέον τὸ στοιχεῖο τοῦ διαθρηκειακοῦ-διαπολιτισμικοῦ διαλόγου ὡς στοιχεῖο σταθερότητας σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Ἔχει μπεῖ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ στὸν ΟΗΕ», πρόσθεσε».

Αὐτὸν τὸν Ὑφυπουργὸν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντήση ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἰς ἐκδήλωσιν. Δίπλα ἐκάθητο καὶ ὁ Γ.Γ. Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλατζῆς, ὁ ὁποῖος στηρίζει μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Τεμένους εἰς τὸν Βοτανικὸν καὶ εἶχε συνοδεύσει τὸν πρ. Ὑπουργὸν Παιδείας εἰς τὴν ἐκδήλωσιν διὰ τὸ ραμαζάνι. Δυστυχῶς ἐνῶ Ὑπουργοί, Ὑφυπουργοὶ καὶ Γραμματεῖς κάποιαν στιγμὴν δὰ ἀπέλθουν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀποφάσεών τους δὰ συνεχίση νὰ τὰ ὑφίσταται ὁ Ἑλληνικὸς Λαός. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μάκη Ἀδαμοπούλου εἰς τὸν ἐπίσημον ἱστότοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 28ης Ἰανουαρίου 2017 ὁ Μακαριώτατος ἐδήλωσε:

«Ἡ οἰκονομικὴ κρίση εἶναι πρωτίστως πνευματική, ἀλλὰ θὰ περάσει. Ὁ κίνδυνος γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ παρακμή. Ἐκεῖ πρέπει νὰ γίνει ἡ κριτικὴ καὶ ἡ προσπάθειά μας» τόνισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Κέντρου Παιδείας, Πολιτισμοῦ καὶ Ἐθελοντισμοῦ «ἡ Ἁγία Φιλοθέη» τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ τιμηθοῦν τὰ κρατικὰ σχολεῖα…

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλοντας νὰ ἐπισημάνει τὴν σημασία καὶ τὴν ἀξία τῆς ἐκδήλωσης, τὴν παρομοίασε μὲ τὰ ἐμβόλια, τὰ ὁποῖα μᾶς προσφέρουν ἀντισώματα, γιὰ νὰ προστατευτοῦμε ἀπὸ τὶς ἰώσεις, τονίζοντας χαρακτηριστικὰ πὼς «αὐτὴ ἡ ἐκδήλωση εἶναι μία προτροπὴ νὰ κάνουν ὅλοι ἕνα ἄλλο ἐμβόλιο, ὥστε νὰ βροῦν τὰ ἀντισώματα ποὺ χρειαζόμαστε αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ νὰ βοηθήσουμε νὰ ἀναταποῦν τὰ πράγματα», ἐξηγώντας πὼς ἐννοεῖ νὰ ἀλλάξουμε τὶς ζωές μας…

Σὲ ἄλλο σημεῖο μιλώντας γιὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς ἐπεσήμανε, ὅτι «προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε ποιὸς φταίει, ἀλλὰ ἂς στρέψουμε τὸ ἐρώτημα καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό μας, ἂν φταῖμε οἱ ἴδιοι. Κατὰ πόσο ἔχουμε συντελέσει σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση καὶ τί καλούμαστε νὰ κάνουμε».

«Ἡ οἰκονομικὴ κρίση εἶναι πρωτίστως πνευματικὴ» σημείωσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συμπληρώνοντας πὼς «ἡ κρίση θὰ περάσει. Οἱ ἀγῶνες ποὺ γίνονται θὰ φέρουν αὐτὸν τὸν καρπό. Ὁ κίνδυνος, ὅμως, γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ παρακμή. Ἔχουμε παρακμάσει. Καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ γίνει ἡ κριτική μας καὶ ἡ προσπάθεια, γιὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴν παρακμή μας». Κάλεσε, ὡστόσο, ὅλους «νὰ προβληματιστοῦν καὶ ὁ ἕνας νὰ βοηθήσει τὸν ἄλλο, ὥστε νὰ πᾶμε πιὸ πέρα…».

Ποῖος «φταίει» Μακαριώτατε; Ποία εἶναι ἡ ἀπάντησις;

Ο ΘΕΟΦ. ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΚΗΝΩΜΑΤΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΗ ΤΑΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ!

##